

Jamsai

Jamsai

ทดลองอ่าน

ชายา
พกดาบ
เข้า
ห้องหอ

Jamsai

ทดลองอ่าน

王妃帶刀入洞房

เหล่ายีนน่า 雷恩那 เขียน

หยกชนพู่ แปล

Jamsai

ทดลองอ่าน

คือทุกสิ่งที่คุณรักในชีวิตประจำวัน

“ทุกสิ่งล้วนอยู่ในมือท่าน หากท่านต้องการ มีหรือที่เขาจะหนีพ้น มีแต่ท่านนั่นล่ะที่ไม่เอาเอง”
“...ข้ายังไม่ได้บอกสักหน่อยว่าไม่เอา” มู่ไคเว่ยรู้สึกว่ามันช่างน่ารักน้อยชิ้นจริงๆ
“แล้วเมื่อไรจะเอาเล่าเจ้าคะ ข้ากำชับให้ทางห้องครัวเตรียมทุกอย่างเอาไว้พร้อมสรรพทั้งก่อน
และหลังแล้วนะ”

“ข้าแข็งแรงราวกับวัว ยังต้องบำรุงอะไรอีก” ดวงตารูปเมล็ดซึ่งเบิกกว้าง
หล่นจากเขานี้จุ่มหน้าผากหญิงสาว “อย่างท่านยังต้องบำรุงอีกหรือ ข้าให้คนเตรียมไว้ให้
ท่านอย่างต่างหาก เพราะเขาคือคนที่น่าจะได้รับการบำรุงมากกว่า”

มู่ไคเว่ยอยากร้องไห้แต่ไร้น้ำตา

หากเป็นคู่สามีภรรยาทั่วไป เมื่อถึงคืนเข้าหอ เจ้าสาวย่อมนอนนิ่งๆ อย่างอดทนในขณะที่
เจ้าบ่าวเป็นฝ่ายออกแรง แต่สถานการณ์ระหว่างนางกับคังอ๋องกลับแตกต่างออกไป

เพราะแปดส่วนบอกว่าคนที่ต้องนอนนิ่งๆควรจะเป็นเขา ในขณะที่คนควรจะออกแรงคือนาง

มากกว่ารัก ชายาพกดาบเข้าห้องหอ

เหลยอินน่า เขียน หยกชมพู แปล

王妃帶刀入洞房 雷恩那 Lei En Na 著

Copyright © 2018 Crescent Cultural Enterprise Ltd.

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2516-1

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

พับพับ

กระดาษปกนิ่มลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

มากกว่ารักครั้งนี้ภูมิใจนำเสนอเรื่อง 'ขยาพกดาบเข้าห้องหอ' แก่ท่านนักอ่านทุกท่านค่ะ เป็นผลงานของท่านนักเขียน 'เหลยเอนน่า' ซึ่งน่าจะเคยผ่านตาแฟน ๆ มากกว่ารักกันมาบ้างแล้วจาก 'เจ้าดวงใจ' และ 'ทาสหัวใจ' ค่ะ

สำหรับเรื่องนี้ใครที่ดูใจนางเอกแข็งแรง ดุดัน กับพระเอกอ่อนแออ่อนแอ้นแอ้น คล้าย ๆ กับ 'แม่ทัพอยู่บน ข่าอยู่ล่าง' น่าจะชอบคาแร็กเตอร์ของพระเอกนางเอกเรื่องนี้เช่นกันค่ะ ซึ่ง 'มูไคเวย' เป็นถึงหัวหน้าสืบทอดผู้มีผลงานมากมายในการสืบสวนไล่ล่าคนร้าย จนความสามารถเข้าตาไทเฮา ได้พระราชทานสมรสให้กับคังอ๋อง 'ฟูจิ้นซี' ผู้อ่อนแอขี้โรค

ความรักอลหม่านของคนสองคนที่ดูต่างกันสุดขั้ว เมื่อพระยาผู้ห้าวหาญเอะอะเป็นต้องจับดาบ จับแล่ขึ้นมาจัดการคนร้าย แม้แต่สามีก็ไม่เว้นถูกล่เล่นงานมิต่างกัน พร้อมการไขคดีปริศนาเกี่ยวกับการตายของแม่นางและพ่อแม่เขา รวมถึงการปรากฏตัวของชายชุดดำที่ดูคุ้นเคยในสายตานางเสียเหลือเกิน หากท่านนักอ่านอยากรู้เรื่องราวต่อไปแล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * มู่ไคเวย บุตรสาวของมู่เจิ้งหยาง เป็นขุนนางหลวงชั้นสาม ดำรงตำแหน่งหัวหน้าสี่ปักษี เก่งเรื่องการต่อสู้และ ไชคี้ดี มีมานประสาทรบรูลึกลับที่เฉียบไว
- * ฟู่จิ้นซี คังอ๋อง เป็นหลานชายของฮ้องเต้ซิงอวี่ กำพร้ามาตั้งแต่เด็ก ร่างกายอ่อนแอซีโรค
- * เฮยซาน สมณานามที่มู่ไคเวยตั้งให้ เป็นบุรุษชุดดำลึกลับ มีฝีมือ สูงส่ง
- * มู่เจิ้งหยาง มือปราบเทวดาคนก่อน เป็นบิดาและอาจารย์ของ มู่ไคเวย เก่งเรื่องการต่อสู้
- * เฟิงซิงเจิง ผู้อาวุธโสหญิง ช่วยชีวิตฟู่จิ้นซีไว้ในอดีต เป็นยายเฒ่า เขียนพิฆ
- * หลิวเหยียนกั้ว เป็นนักพรต ขึ้นชื่อเรื่องการทำนายทายทัก เป็นที่เคารพ ของหลี่อ๋อง
- * เมิ่งวันเจิง ศิษย์พี่ใหญ่ของมู่ไคเวย เป็นมือปราบเทวดาคนปัจจุบัน ในมือมีป้ายแผ่นเหล็กนิล ฉลาดเฉลียวเก่งกาจ
- * หลี่อ๋อง องค์ชายห้า ผู้มีร่างกายอ้วนท้วน จอมตะกละ

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

ณ เมืองหลวงแห่งเทียนเจาอันเป็นที่ประทับของไอรสสวรรค์ปีใหม่ เพิ่งผ่านพ้นไปทำให้บรรยากาศช่วงสิ้นปียังคงเหลืออยู่ ทว่าคุงของ ศาลยุติธรรมกลับเกิดเพลิงไหม้ขึ้นอย่างกะทันหัน เปลวเพลิงลุกไหม้ขึ้น ในช่วงกลางดึกที่มีหิมะโปรยบางเบาจึงสามารถมองเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างชัดเจน ยิ่งถ้ายืนอยู่บนที่สูง แม้จะห่างออกไปสิบกว่า ช่วงถนนก็ยังมองเห็นไฟสีแดงวาบๆ นั้นได้

ศาลยุติธรรมเป็นหนึ่งในสามตุลาการ* แห่งราชวงศ์ซึ่งมีหน้าที่ ลงโทษจำคุกและสืบสวนคดีต่างๆ ทำให้มีเอกสาร หนังสือราชการ และ หลักฐานจำนวนมากศาลถูกเก็บรักษาเอาไว้เป็นเวลาหลายปี หาก ทุกอย่างถูกเปลวอัคคีกลืนกินไปจนหมด ผลลัพธ์คงยากจะคาดเดา ประกอบกับในห้องซังยังมีนักโทษถูกจองจำอยู่ด้วย พวกเขาขอมไม่อาจ

* สามตุลาการ หมายถึงกรมอาญา ศาลยุติธรรม และสำนักตรวจการ มีหน้าที่พิจารณาคดีสำคัญร่วมกัน โดยเฉพาะ หน่วยงานที่รับผิดชอบเรียกว่าหน่วยยาเหมิน หรือหน่วยประตูหนาน

ละเลยเพลงที่มาเยือนในช่วงกลางดึกนี้ได้

นี่ไม่ใช่เรื่องของเขา และเขาไม่ควรเข้ามายุ่ง แต่กลับจำเป็นต้องยุ่ง
บุรุษหนุ่มในชุดตระเวนราตรีสีด้ายางกรายไปตามสายลมเพื่อเข้าไป
สำรวจบริเวณที่ไฟมอดไปแล้ว

ดูเหมือนจะมีนักโทษอุกฉกรรจ์คนหนึ่งฉวยโอกาสตอนที่พวกผู้คุม
กำลังช่วยกันดับไฟอย่างรุ่มรวยแอบหนีออกไปจากคุกของศาลยุติธรรม
โดยมีเหล่ามือปราบกำลังตามไปจับกุมนักโทษที่หลบหนีคนนั้นอยู่

อืม...แต่...แทนที่จะบอกว่า 'จับกุม' มีผู้บอกว่า 'ตามหาร่องรอย'
จะดีกว่า

เนื่องจากมือปราบใหญ่น้อยในเมืองหลวงมีจำนวนเกือบร้อยคน
ทำให้ทางเข้าออกของที่ว่าการสามตุลาการล้วนอยู่ภายใต้กฎระเบียบและ
ธรรมเนียมอันเคร่งครัด อาคารที่ว่าการตั้งอยู่ทางทิศเหนือของเมืองจะมี
ประตูเปิดไปทางทิศใต้แม้อาคารจะมีพื้นที่กว้างขวาง แต่กลับมีประตูใหญ่
ที่เปิดออกไปทางทิศใต้ซึ่งนำไปสู่ภายนอกได้เพียงทางเดียว ทำให้
สามตุลาการมีประตูที่จะเปิดออกไปได้แค่สามบาน ซึ่งประตูทุกบานจะมี
ลักษณะเป็นประตูบานคู่ที่ทำด้วยสีด้ายามประตูทั้งสามเปิดออกพร้อมกัน
จะมีบานประตูทั้งหมดหกบานพับ

เวลานี้ มือปราบของหน่วยประตูหกบานได้แยกออกกันเป็นกลุ่ม
กลุ่มละสองถึงสามคน โดยกำลังคนและม้าสองกลุ่มกำลังไล่ล่านักโทษ
ด้วยการควบม้าไปตามถนนใหญ่และตรอกเล็ก พวกเขาพูดคุยกัน
เสียงดังเหมือนกลั้วชาวบ้านจะไม่รู้ว่าหน่วยประตูหกบานกำลังปฏิบัติ
ภารกิจอย่างไรรออย่างนั้น ส่วนกำลังคนและม้าอีกสามกลุ่มที่เหลือเมื่อ

ได้รับสัญญาณก็เ็นหายไปในความมีดอย่างเียบเียบราวกับไม่มีตัวตน

คุณ่าสนใจไม่น้อยเลย

ที่แท่นกโทษแหกคุกที่ได้ลมช่วยหนุนนำเ็นเร็วก็ไม่ได้ดวงดีจรงๆ แต่
เพราะมีใครบางคนจงใจ 'ปล่อยเ็นอกลับภูเษา'* เพื่อ 'คล่าตามเภาวัลย์
ไปหาผลแดง** ต่างหาก

ดูสิ พอกองหน่นั่นเ็นจว่าคนร้ายหนีออกไปได้ 'โดยสะดวก' ไปได้ด้านหลัง
ก็ถูกควบคุมได้อย่างเียบร้อย

เียบมยอด!

ชายหนุ่มที่หมอบอยู่บนที่สูงมองหญิงสาวในชุดเจ้าหน้าทีสีน้ำหมึก
ด้วยแวตาวาวโรจน์

นางมีรูปร่างอรชรเ็นน้อย ยิงมาอยู่กับพวกมือปราบหลังเ็น
เอนหมีที่มีรูปร่างกำยำล่ำสันแล้ว ก็ยั้งเ็นให้เ็นถึงความอ่นอ่น
บอบบางชัดเจนยั้งขึ้น ทว่าทั้งเอนและแผ่นหลังของหญิงสาวกลับหยัดตรง
สู่ได้อย่างน่าอัศจรรย์ใจ

นางปล่อยเ็นไหล ทั้งศอก ท่วงท่าดูสบายๆ ก็จรง แต่กลับให้ความรู้สีก
งามสง่าเด็ดเดี่ยว ภายนอกงดงามหมดจดสดใส เียบมด้วยความน่าค้นหา
ทว่าภายในกลับแกร่งกร้าวอย่างน่าเหลือเชื่อ เ็นว่านางเ็นบุคคล
ชั้นยอด

การเตร็ดเตร่อยู่เ็นเมืองหลวงและใช้ชีวิตอย่าง 'หลบๆ ซ่อนๆ'
คอยมองและฟังข่าวจากทั่วทุกสารทิศอาจทำให้เ็นไม่รู้จักคนอื่นๆ แต่
ไม่มีทางไม่รู้จักนาง หัวหน้ากลุ่มสี่ปักเ็นแห่งหน่วยประตูกบาน

* ปล่อยเ็นอกลับภูเษา หมายถึงการปล่อยคนเ็นให้กลับคืนเ็น ก็เ็นเหมือนกับปล่อยต้นตอภัยร้ายให้คงอยู่

** คล่าตามเภาวัลย์ไปหาผลแดง เ็นสำนวน หมายถึงอาศัยเอนแสสืบเอนไปเรื่อยๆ จนค้นพบความจริง

ขุนนางหลวงชั้นสามผู้มีสมญา 'อสุรหาน้ำหยกแห่งเมืองหลวง'
ศิษย์น้องของเมืองวินเจิง 'มือปราบเทวดา' คนปัจจุบัน
บุตรสาวของมู่เจิ้งหยาง 'มือปราบเทวดา' คนก่อน
มู่ไคเวย

เมื่อคิดพิจารณาอย่างถี่ถ้วนจะพบว่ามู่ไคเวยอายุเท่ากับเขา แต่ในช่วงระยะเวลาหลายปีนี้นางได้คลี่คลายคดีไปจำนวนไม่น้อยจนกลายเป็นหัวหน้าสืบคดีและขุนนางหลวงชั้นสาม ซึ่งทั้งหมดนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะความบังเอิญ และยังไม่ใช่เพราะมีบิดาช่วยหนุนหลัง

ชายหนุ่มถึงกับทอດถอนใจเพราะสตรีนางนี้มีฝีมือล้ำมือเหนือกว่าเขามาก

นางทุ่มเททำงานเพื่อบ้านเมืองและราษฎร เพื่อปกป้องความสงบสุขและมั่นคงของทุกคน ส่วนตัวเขาหากสละฐานันดรอันสูงส่งทิ้งไปแล้วเกรงว่าคงไม่มีค่าคู่ควรแม้แต่จะถือครองทำให้นางด้วยซ้ำ

ทางด้านมู่ไคเวยเห็นผู้ใต้บังคับบัญชาออกไปปฏิบัติตามคำสั่งแล้วนางก็กระโดดขึ้นไปวิ่งบนหลังคา นางทั้งซุ่มซ่อน เหาะเหิน และไต่ล่นไปในทิศทางที่ถูกกำหนดไว้แล้ว

นักโทษอุกฉกรรจ์แหกคุกถูกพวกมือดีของหน่วยประตูกบดานคอยสกัดจนเหลือทางหนีแค่ทางเดียว เจ้านักโทษที่กำลังหือหนี่ไม่ทันรู้ตัวด้วยซ้ำว่าตนเองกำลังถูกล้อม เจ้านักโทษมุดตัวเข้าไปในทุกช่องทางไม่เว้นแม้แต่รูสุนัขลอด

เจ้านักโทษอาศัยเลาะเลียบไปตามกำแพงจนเข้าใกล้ประตูเมือง

เขาเข้าใจว่าถ้าใช้มือเปล่าแย่งดาบมาจี้จับนายทหารพวกที่
เฝ้าประตูเมืองสำเร็จ ย่อมสามารถบีบให้นายทหารซึกหัวเปิดประตูให้ได้
แต่เขาต้องทำให้สำเร็จก่อนที่หน่วยประตูหkBานจะมาถึง หาไม่ คืบนี้
เขาคงเสียแรงเปล่า และสิ่งที่รอคอยอยู่ก็คือแท่นประหารที่พร้อมจะ
บั่นคอเขาอยู่แล้ว

สิ่งเดียวที่เจ้านักโทษนั้นคิดไม่ถึงก็คือมีพลทหารลาดตระเวน
กลางคืนมาขวางหน้า!

คนเรามากมีสามดวง* ทำให้ยามที่พลทหารลาดตระเวนกลางคืน
ถ่ายเบาในตรอกที่ลับตาเสร็จ หยิบไม้กับซ้องที่วางอยู่ข้างตัวเดินออกมา
แล้วก็เผชิญหน้ากับคนร้ายหกคุกในระยะประชิดพอดี

"เจ้า...เจ้า...ชุดนักโทษ...เจ้าใส่ชุดนักโทษ!" ดวงตาสะลึมสะลือ
อย่างคนง่วงนอนของพลทหารลาดตระเวนกลางคืนพลันเบิกกว้าง
เขาก้าวถอยไปข้างหลังหนึ่งก้าว ตั้งท่าจะตีซ้องร้องตะโกน แต่กลับถูก
คนร้ายพุ่งพรวดเข้ามาคั่นคอหอยเสียก่อน

ในช่วงเวลาวิกฤตนั้น หินก้อนเล็กสองก้อนก็ถูกดีดออกไปจากมือ
ลึกลับ!

หินก้อนแรกพุ่งตรงเข้าหาไหล่กว้างของคนร้ายที่กำลังทำเรื่อง
อำมหิต ส่วนหินก้อนที่สองแม้จะมีขนาดเล็กกว่าก้อนแรก แต่มันกลับ
ชนหินก้อนแรกให้แตกเป็นผุยผงได้ในพริบตา ก่อนหน้าที่หินก้อนแรก
จะกระแทกถูกเป้าหมาย

แม้คนร้ายจะไม่ได้ถูกก้อนหินที่เป็นอาวุธลับทำร้าย แต่เหตุการณ์

* คนเรามากมีสามดวง หมายถึงเรื่องเง่ดวงในชีวิตประจำวันที่เสี่ยงไม่ได้คือการถ่ายหนัก ถ่ายเบา และผายลม

ที่เกิดขึ้นในช่วงระยะเวลานี้ก็ทำให้มันตกใจจนขนลุกชัน ลมหายใจ
พืดพาด นิ้วทั้งห้าที่หมายเค้นเอาลมหายใจของพลทหารลาดตระเวน
กลางคืนไปจึงเผลอคลายออก

คนร้ายสะดุ้งเฮือก เดิมที่เขาตั้งใจจะจับพลทหารลาดตระเวนกลางคืน
ไว้เป็นตัวประกัน แต่แค่ก้าวออกไปข้างหน้าเพียงหนึ่งก้าวก็มีเงาดำมาขวาง
อยู่ตรงหน้าของพลทหารลาดตระเวนกลางคืนที่กำลังตัวสั่นเต็ม

แสงสีเงินสาดใส่ตาคนร้ายพร้อมริ้วแรมมหาศาล และไอเย็นจัด
จากกระบี่ประจำตัวของมือปราบหน่วยประตูกบฏบ้านจ้อเข้าที่เส้นเลือดใหญ่
บนคอของมัน

หมู่โคเวศคิดไม่ถึงว่าแผนในวันนี้จะยุ่งยากเพราะพลทหาร
ลาดตระเวนกลางคืนคนหนึ่ง!

แต่นางไม่อาจทนเห็นคนทั้งคนตายไปต่อหน้าต่อตาได้จึงต้องยอม
ลงมือ ทว่าการจะปล่อยให้คนร้ายจอมเจ้าเล่ห์หนีไปได้ยากแน่นอน
และสมเหตุสมผลก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย

หากอีกฝ่ายสะกิดใจขึ้นมาก็คงเห็นว่าคืบหน้าหน่วยประตูกบฏบ้านจ้อกำลังแอบ
ตามรอยเพื่อคลำตามเงาวัลย์ไปหาผลแดงละก็ การค้นหาความจริงที่
ซ่อนอยู่ก็จะยากทวียิ่งขึ้นไปอีก แต่สิ่งที่ทำให้หมู่โคเวศตกใจคือเรื่อง
ตักแตนจ้องจับจักจั่น นกขมิ้นอยู่ข้างหลัง* นางนึกว่าตนเป็นนกขมิ้น โดย
หารู้ไม่ว่าความจริงแล้ว นกขมิ้นคือผู้อื่น...มีใครบางคนตามหลังนางอยู่
และทำลายลูกหินที่เป็นอาวุธลับของนาง เมื่อครุ่นนี้เองที่หญิงสาวเพิ่งรับรู้
ได้ถึงลมหายใจของอีกฝ่าย

* ตักแตนจ้องจับจักจั่น นกขมิ้นอยู่ข้างหลัง หมายถึงกระทำการโดยมองแต่ประโยชน์ตรงหน้า ไม่คิดเผื่อ
ให้รอบด้าน ไม่คำนึงถึงอันตรายที่อาจซุ่มซ่อนอยู่ข้างหลัง

เป็นไปได้ว่าเขาจะแข็งแกร่งกว่า และยังมีวรยุทธ์สูงส่งกว่านาง
แต่อย่างน้อยนางก็ได้เปรียบเรื่องพื้นที่และกำลังคน

เมืองหลวงเป็นถิ่นของนาง ขอเพียงรังตัวคนผู้นั้นเอาไว้ให้ได้ไม่ถึง
หนึ่งเค่อ* เจ้าหน้าที่กลุ่มสืบักษคนอื่น ๆ กับมือปราบจุลบั๊กษีจะต้องสังเกต
เห็นความผิดปกติและเร่งมาให้ความช่วยเหลือ มู่ไคเวยจึงไม่ต้อง
พะวงหลัง ทว่าแผนคืบนี้คงต้องพังเพราะไม่สามารถปล่อยตัวคนร้าย
ให้หนีไปได้จริงๆ

"ออกมาได้แล้ว สหาย กล้าทำแล้วไม่กล้ารับหรือ"

แขนนางถืออาวุธมัน สายตาที่กวาดมองไปในที่มืดนั้นเปรียบได้กับ
กระบี่ที่ชักออกจากฝัก พลังเยี่ยวด้วยน้ำเสียงเนิบช้าชัดเจน

จังหวะนี้เอง พลทหารลาดตระเวนกลางคืนก็ตกใจจนแข่งซาอ่อน
ไม่มีแรงจะตะโกยหนีไปได้ไกล ส่วนคนร้ายก็มีเหงื่อเม็ดเป้งผุดขึ้นมา
เต็มหน้า และนั่งเป็นก้อนหินโดยไม่กล้าขยับ

พี่บ!

มู่ไคเวยคอยสังเกตการณ์อยู่ตลอดนางจึงแน่ใจว่า 'นกขมั้น' ซ่อน
อยู่ในที่ลับตาบริเวณก้อนหิน และกลั่นใจรอคอย ทว่าสิ่งที่ตอบกลับมาคือ
ลูกหินที่เป็นอาวุธลับก้อนหนึ่งซึ่งแหวกอากาศมา แต่เป้าหมายที่โดน
เล่นงานกลับไม่ใช่นาง แต่เป็นพลทหารลาดตระเวนกลางคืนที่เป็น
มะพลับนิม** ทำให้มู่ไคเวยต้องช่วย

หญิงสาวยื่นแขนไปคว้าตัวพลทหารลาดตระเวนกลางคืนกลับมา
ทำให้เขารอดพ้นจากการถูกโจมตีได้อย่างฉิวเฉียด แต่ยังไม่ทันได้

* เค่อ เป็นหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

** มะพลับนิม อุปมาถึงคนที่อ่อนแอไร้อำนาจ ต้องตกเป็นเบี้ยล่างถูกคนอื่นข่มเหงรังแก

หยุดหายใจ อารุณในมือกลับถูกบางสิ่งมากระทบ เปิดช่องให้ฝ่ายตรงข้าม
ได้ฉวยโอกาสตอนที่นางเสียสมาธิพุ่งออกมาช่วยคนร้าย

"ยอมให้จับเสียโดยดี!" ร่างบางเคลื่อนไหวอย่างปราดเปรียว
ด้วยกระบวนการที่ดูตัน นางชิงเข้าพัวพันก่อนเป็นฝ่ายถูกโจมตี

ฝ่ายตรงข้ามใช้มือข้างหนึ่งยึดตัวคนร้ายไว้อย่างให้การคุ้มครอง
และใช้มืออีกข้างต่อสู้กับนาง ช่วงแรกเขาถูกมูไคเวยเล่นงานไม่ยั้งจนต้อง
ถอยหลังกรูด แต่กลับไม่มีท่าทีว่าจะพ่ายแพ้ ข้ายังสามารถหลีกหลบอาวุธ
ของนางไปได้

เขาหายใจเข้าลึกเอื่อยหนึ่งแล้วใช้แขนยาวทรงพลังส่งตัวคนร้าย
ขึ้นไปบนกำแพง ก่อนตวาดเสียงกร้าว "มีคนให้เข้ามาช่วยเจ้า ยังไม่รีบ
หนีไปอีก!"

คนร้ายถูกเหวี่ยงขึ้นไปบนกำแพงโดยไม่มีกรบอกกล่าวล่วงหน้า
จึงล้มโครมเจ็บไปทั้งร่าง ยิ่งได้ยินคำพูดประโยคนี้ เขาก็หลุดปากด่าทอ
ออกมาว่า "หากเจ้าโล้นนั้นไม่มาช่วยข้า ข้าจะลากไส้มันออกมาให้หมดเลย
โอ้ย! มารดามันเถอะ...เจ็บโหย้!"

"ยังไม่ไปอีก! อยากหิวขาดจริงๆ หรือ!"

ช่วงที่ชายหนุ่มพูด มูไคเวยก็สุดลมหายใจเข้าปอดลึกแล้วเหยียบ
ก้อนหินที่ยื่นออกมานอกตัวกำแพงเหินตัวขึ้นไปด้านบน

หญิงสาวแผดเสียงเข้ม "หยุดนะ!"

แต่นั้นมิเท่ากับเป็นการ 'เร่งกระตุ้น' คนร้ายหรือ

ชั่วเวลานี้ ไม่ว่าจะเจ็บเนื้อปวดตัวสักเพียงใด คนร้ายก็ต้องกัดฟัน
แล้วฝืนพยักดาขึ้นเพื่อหนีออกจากเมือง

มูไคเวยตั้งท่าจะตามแต่กลับถูกสกัดเอาไว้

เมื่อหมดห่วงให้ต้องพะวง บรูซปริศนา ก็ใช้มือเปล่าต่อกรกับหญิงสาวผู้ถืออาวุธ เกาสองร่าง...หนึ่งใหญ่หนึ่งเล็กเคลื่อนไหวอยู่บนที่สูง หลังต่อสู้กันเกือบร้อยกระบวนท่า ในมือของบรูซปริศนาก็มีของมีคมสีเงินขนาดประมาณครึ่งแขนโผล่ออกมาสกัดกระบี่ที่ฟาดลงมาอย่างรุนแรงของมูไคเวยเสียงดังแกร้ง

มูไคเวยผงะไปด้านหลังแล้วเสียหลักล้มลง

ลมหายใจของหญิงสาวหอบกระชั้นเล็กน้อย นางรู้สึกเจ็บจ๋ามมือแปลบๆ ทว่าสายตาที่จ้องมองฝ่ายตรงข้ามกลับไม่กะพริบเลยแม้แต่บ่อย เพราะบัดนี้นางสามารถพิจารณาคนตรงหน้าได้อย่างละเอียดแล้ว เขาเป็นบุรุษที่สวมชุดตระเวนราตรีสีดำ ไหล่กว้างเอวสอบ แขนยาว รูปร่างสูงใหญ่ แต่ยังไม่ถึงขนาดหลังเสือเอวหมีหรือเป็นภูเขานายาย อากัปกริยาของเขาก็แคล่วคล่องว่องไว แม้เขาจะดูผอมเพรียว แต่กล้ามเนื้อทุกมัดเหมือนมีพลังกำลังแอบแฝงอยู่ รวากับสามารถนำออกมาใช้ได้โดยไม่หมดสิ้น ช่วงที่ต่อสู้กันเมื่อครู่ มูไคเวยรับรู้ได้ถึงการยังมือของฝ่ายตรงข้าม ทำให้นางนึกสงสัยว่าเขายังไม่ได้ใช้ความสามารถที่มีอยู่ออกมาทั้งหมด

หรือบางที...อาจจะยังไม่ถึงแปดส่วนเสียด้วยซ้ำ

มูไคเวยเห็นหน้าเขาไม่ขัด เพราะยามนี้แสงจันทร์ถูกเมฆบดบังอยู่ รัศมีอ่อนๆ ที่ทอดลงมาบนกำแพงและส่องกระทบหน้ากากเนื้อบางที่เลียนแบบหนังมนุษย์ของเขาเปล่งรัศมีแปลกตา ทำให้มองเห็นนัยน์ตาสีดำเป็นมันวาว

นี่เป็นเทพจากที่ใดกัน!

การที่เมืองหลวงมียอดฝีมือปรากฏตัวขึ้นมาอย่างเงียบเงิบเป็นความบกพร่องในหน้าที่ของนางผู้เป็นหัวหน้ากลุ่มสี่ปีksiแห่งหน่วยประตูลูกบาน

จู่ๆ บุรุษตรงหน้าก็ถอนหายใจเบาๆ น้ำเสียงห้าวหุ้มดั่งขึ้นจากหลังหน้าากกว่า "กระปี่สิ่งทำพิเศษของหน่วยประตูลูกบานไม่อาจดูแลจนได้เลยจริงๆ ทั้งน้ำหนักเบา คล่องแคล่ว และดุสัน คุณสมบัติก็ครบครันทำได้ทั้งแทง ฟัน พลิก และตัด ซ้ำยังแปลงประกายในความมืดได้เป็นระยะ อีกทั้งไม่ยึดติดกับแบบแผน สามารถพลิกแพลงได้หลากหลาย สัมกับเป็นอาวุธที่ดี" เขาพูดพลางโบกแท่งแหลมทำจากเงินในมือเหมือนกำลังแสดงละคร อึดใจต่อมาอาวุธแหลมชิ้นนั้นก็หายไป

น่าจะเป็นอาวุธลับที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อ เขาถึงหยิบใช้ได้ตามใจ เช่นนี้ มู่ไคเวยคิดด้วยอารมณ์ที่เริ่มนิ่งแล้ว หลังจากปรับอารมณ์อยู่ครู่หนึ่ง นางก็พูดเสียงเย็น "ไม่ทราบว่าคุณมีนามว่าอะไร"

ชายหนุ่มส่ายหน้า "ผู้น้อยต่ำต้อยไม่คู่ควรให้มีนามเรียกขาน"

"เช่นนั้นก็ตั้งมาสักชื่อเถิด"

การที่จู่ๆ มู่ไคเวยขอร้องมาเช่นนั้นทำให้บุรุษปริศนาชะงักงัน สองตาเขากะพริบปริบๆ ก่อนออกปากขอรับการสอนสั่งอย่างหน้าไม่อายว่า "...เหตุใดข้าจึงไม่อาจไร้นาม"

เสียงตอบของมู่ไคเวยนิ่งสนิท "หากท่านไร้นาม หน่วยประตูลูกบานคงตามจับตัวลำบาก"

ชายหนุ่มรู้ได้ทันทีว่าคตินี้ตนได้กลายเป็นก้างชิ้นใหญ่ที่ไม่ว่า

อย่างไร้รู้ใครเวกก็คงไม่ยอมปล่อยไป หากวันนั้นนางจับเขาไม่ได้ พรุ้งนี้
หญิงสาวย่อมต้องติดประกาศไปทั่วเมืองและใช้กำลังของหน่วยประต
หkBานตามจับเขาไปจนสุดหล้าฟ้าเขียวแน ทว่าการจับคนต้องมีใบหน้า
และชื่อที่ชัดเจน เรื่องใบหน้า...เขามีแล้ว ช้ายังขัดแย้งหนักแน่นดจขุนเขา
ขาดเพียงนามเท่านั้น

บุรุษปริศนาเกาหูกลางหัวเราะหึๆ "หรือไม่ หัวหน้ามู่แห่งกลุ่มสี่ปักษี
ลองตั้งสมญานามดีๆ ให้ข้าสักชื่อเถิด"

คนผู้นี้กะล่อนอย่างหาตัวจับได้ยาก รู้จักยกย่อนกลึงกลอก ช่วงที่
คุยกัน มู่ไคเวยจับได้ว่าอีกฝ่ายมีสำเนียงการพูดอย่างคนเมืองหลวงแท้ๆ
หากไม่ใช่ทหารหลวงของราชสำนักที่เป็นฝ่ายธรรมะ ก็ต้องเป็นคนที
แฝงตัวอยู่ในเมืองหลวงมานานมากแล้ว

หัวคิ้วของมู่ไคเวยย่นเข้าหากันเล็กน้อย นางไค้งริมฝีปากเป็น
รอยยิ้มแค้นบใบหน้า แต่ดวงตาไม่ได้ยิ้มด้วย

"ท่านสวมชุดสีดำปลอด เช่นนั้นก็แซ่เฮยเถอะ แซ่เฮยนามว่าซาน
ดีหรือไม่"

"...เฮยซาน?" ดวงตาสองข้างเบิกกว้างอย่างไม้อยากเชื่อ

มู่ไคเวยพูดต่อ "หากไม่ชอบเฮยซานจะเป็นโม่ซาน เสวียนซาน
หรืออูซานก็ได้ เลือกมาสักชื่อหนึ่งเถอะ"

บุรุษปริศนาแผดเสียงลั่นอย่างอดไม่อยู่ "เหตุใดต้องเป็นลำดับสาม
ข้าเป็นลูกคนโตและเป็นลูกโทนของบ้าน เหตุใดถึงถูกเตะโด่งให้เป็น
อันดับสามเสียได้เล่า"

อ้อ...ลูกโทนเช่นนั้นหรือ เบาะแสเล็กน้อยนี้ทำให้หัวใจของมู่ไคเวย

กระตุกเล็กน้อย ทว่าสีหน้ายังคงนิ่งสนิท

"เที่ยวท่องยุทธภพต้องรับอันดับสาม นี่เป็นมารยาทที่พึงมีในยุทธภพ เพื่อแสดงให้เห็นว่าเหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือคนยังมีคน มิกล้าวอดไอ้ตน ในเมื่อท่านเรียกตัวเองว่า 'ผู้ต่ำต้อย' ย่อมชื่อ 'เฮยต่ำ' ไม่ได้"

ชายหนุ่มถูกตักคอจนเอียงไม่ออก สองต่ายเบิกกว้างขึ้น เมื่อเห็นหญิงสาวเก็บกระบี่กลับเข้าฝัก เขาก็ต้องหรีดตาลง แกว่งตาเป็นประกาย วับวาว

มูไคเวยไม่คิดจะคอยคำตอบ นางพุดขึ้นเองว่า "ท่านซานใช้มือเปล่าต่อสู้กับกระบี่ของข้า เป็นการต่อให้ข้าอย่างมาก เช่นนั้น เรามาประมือกัน อีกยกหนึ่งดีกว่า ข้าเคยฝึกวิชามือค้วาจับเจ็ดสิบสองท่ามาบ้าง ไม่ทราบ ว่าท่านซานจะกล้ารับคำท้าหรือไม่"

บุรุษปริศนาชะงักก่อนจะรู้ตัวว่า 'ท่านซาน' ที่นางเรียกหมายถึงตัวเขา ใบหน้าคมคายจึงบึ้งตึงและมุ่ปากกระตุก เขานึกดีใจที่มีหน้ากากเนื้อบาง ช่วยซ่อนท่าที่ทั้งหลายนี้เอาไว้

อีกประการคือนางกำลังยั่วเขาเพื่อถ่วงเวลารั้งเขาเอาไว้ เพราะนับตั้งแต่ที่มูไคเวยถามชื่อจนเป็นฝ่ายตั้งสมญานามให้มัน บทสนทนาที่ดำเนินไปเรื่อยๆ นี่มีเป้าหมายอยู่ที่การรังเขาไว้ ไม่ยอมให้จากไป

เขามองออก แต่กลับหนีไปไม่ได้

ไม่ใช่เพราะหนีไม่ได้ แต่เพราะไม่อยากหนี

เขาอยากพุดคุยกับนาง อยากได้ยินเสียงนาง เป็นความปรารถนาที่มีมานานแสนนานแล้ว

ทั้งที่เป็นถึงหัวหน้ากลุ่มสี่ปักษีแห่งหน่วยประตูกอบาน แต่หญิงสาว

กลับมีรูปร่างเล็กอ่อนแออันดูน่าเอ็นดู นิสัยห้าวหาญ เข้มงวดดุเดือด แต่ขณะเดียวกันก็ดูน่ารัก และในที่สุดชายหนุ่มผู้ 'ต่ำต้อย' ที่อยากจะพูดคุยกับนางเพราะ 'สถานการณ์บังคับ' ก็ไม่ได้ผิดคำสาบานเมื่อสิบเจ็ดปีก่อน ในเมื่อไม่ผิดต่อความตั้งใจของตัวเองเช่นนี้แล้ว จะให้เขาปล่อยโอกาสนี้ไปง่ายๆ ได้อย่างไร จะทำใจได้อย่างไร...

"ได้ทำทุกอย่างหาคนซื้อวิชามือค้วาจับด้วยหรือ ข้า เอ่อ...เฮียชานยินดีร่วมด้วยอย่างยิ่ง"

ชายหนุ่มเพิ่งพูดจบคำ เกรงร่างสายหนึ่งก็พุ่งเข้าหา

ผู้ใดเคยไม่เปิดโอกาสให้เขาได้หายใจ นางปราดเข้ากระหน่ำเล่นงานเขาจุพายุซัดสาด

หลักสำคัญของวิชามือค้วาจับอยู่ที่แขนขาทั้งสี่ หลักรองอยู่ที่ความว่องไวของสองแขนและนิ้ว ทำให้ผู้ใดเคยที่ตัวเล็กน่ารักสามารถใช้วิชามือค้วาจับเจ็ดสิบสองท่าได้อย่างแคล่วคล่องว่องไว นางต้องการใช้วิธีนี้ทำลายปัดพันซัง* จึงเค้นเอาสุดยอดวิชาออกมา ทำให้เฮียชานถูกรุกไล่จนเผยช่องออกมาเล็กน้อย

ทันใดนั้นก็เสียงดังแกร็ก เฮียชานก้มลงมองใบหน้าใสกระจ่างของหญิงสาวที่เข้ามาอยู่ตรงหน้า สีหน้าจริงจังของนางทำให้เขาใจสั่นชั่วขณะนั้น สมองของชายหนุ่มพลันว่างเปล่าขาวโพลน แต่พอได้สติในครู่ถัดมา ข้อมือเขาก็มีกุญแจมือเหล็กสีเทามันเพิ่มเข้ามาอันหนึ่งแล้ว

นี่ต่างหากที่เป็นเป้าหมายของนาง!

อะไรคือ 'เรามาประมือกันอีกยกหนึ่งดีกว่า' 'ข้าเคยฝึกวิชามือค้วาจับ

* สี่คำลึงปัดพันซัง เป็นหลักปรัชญาเต๋า หมายถึงการใช้แรงเพียงเล็กน้อยในการเอาชนะแรงที่มากกว่า และเป็นหนึ่งในเทคนิคของมวยไท่เก็ก คือการบิดการโจมตีจากฝ่ายตรงข้ามให้พันตัว

เจ็ดสิบสองท่ามาบ้าง' ความจริงคือนางต้องการหาวิธีประชิดตัวเขา เพื่อฉวยโอกาส 'ลอบโจมตี' ตอนเผลอต่างหาก!

สำหรับมู่ไคเว่ยผู้มีหน้าที่รับผิดชอบงานของทางการ การ 'ลอบโจมตี' เช่นนี้เป็นสิ่งที่ถูกต้องชอบธรรมแล้ว

หลังจากลอบโจมตีสำเร็จ นางก็ออกแรงกระตุกกุญแจมือและขยับริมฝีปากเพื่อพูดอะไรบางอย่าง แต่กลับมีกลิ่นบางๆ โชนมากระทบमानประสาทเสียก่อน

กลิ่นนี้มัน...มันคือ...

นางชะงักงันไปในบัดดล หัวใจเต้นถี่รัว สองตาเบิกกว้างอย่างไม่อยากเชื่อ!

ทว่าจังหวะที่นางสุดลมหายใจเข้าปอดเพียงไม่นาน กุญแจมือเหล็กกลับถูกแย่งชิง

เฮยซานได้กลับด้วยวิธีย้อนรอย เขาสวมกุญแจมือลงบนข้อมือซ้ายของนางเสียงดังแกร๊ก

"มาอย่างไรต้องไปอย่างนั้น เมื่อหัวหน้ากลุ่มสี่ปักษีใส่กุญแจมือซ้ำแล้ว หากซ้ำไม่ใส่กุญแจมือท่านตอบ ย่อมเป็นการเสียมารยาทใช่หรือไม่"

นัยน์ตาของชายหนุ่มดำลึกสลับใส แม้จะมีหน้ากากบางๆ กัน แต่มู่ไคเว่ยยังคงมองเห็นริมฝีปากที่แยมยัมของเขาได้ถนัดว่าเขายิ้มกว้างมากเพียงใด

ขณะที่หญิงสาวกำลังจذจ่อ นางสามารถจับกลิ่นแปลกๆ นั้นได้ง่ายขึ้นว่ามันมาจากร่างของเฮยซาน

แม้เวลาจะผ่านมานานหลายปีจนกลิ่นนี้เลือนรางอยู่ในความทรงจำ

และหัวใจส่วนลึกบอกว่ายังมีเรื่องราวที่น่าสงสัยอีก แต่ไม่ว่าอย่างไร
นางก็ตัดสินใจแล้วว่าจะไม่ยอมปล่อยเขา!

มู่ไคเว่ยไม่สนใจว่าใครจะใส่กุญแจมือใคร เพราะมือซ้ายที่สวม
กุญแจมือของนางคว่ำหีบเข้าที่ข้อมือขวาที่มีกุญแจมือของเฮยซาน
ส่วนมือขวาดังกล่าวจะจับไหล่เขา

"ตาข่ายแปดทิศ ปล่อย!" เสียงใสของนางตะโกนก้อง และไม่รู้ว่
กำลังพลของหน่วยประตูหกบานมาแอบชุมนุมอยู่บนกำแพงตั้งแต่เมื่อไร

ทว่าพริบตา นั้น แหตาถี่แปดมุมขนาดใหญ่สองผืนก็ทั้งตัวคลี่คลุ
ลงมาจากท้องนภาในยามราตรี พร้อมการโจมตีจากด้านซ้ายและขวา
คนของหน่วยประตูหกบานแต่ละคนล้วนผ่านการฝึกปรือมาอย่างเข้มข้น
และรู้ทางกันเป็นอย่างดี จนสามารถทำงานประสานกันได้ดูจواهرณ์ฟ้า
ไร้ตะเข็บ สิ่งที่มีไคเว่ยคิดคือเฮยซานมีฝีมือสูงกว่านาง หากสู้กันตัวต่อตัว
นางย่อมไม่มีทางชนะ ดังนั้นจึงต้องใช้วิธีอื่นมาสยบชายหนุ่ม ด้วยการ
ฉวยโอกาสตอนที่ตาข่ายคลุมลงมาบนร่างของพวกเขาแล้วให้กำลังพล
ตีโอบลักษณะในสามชั้นและนอกสามชั้น นางไม่เชื่อว่าจจะจับเขาไม่ได้

แต่...มู่ไคเว่ยกลับพลาด!

เพราะนางจับไหล่เขาไม่อยู่ ซ้ำมือที่จับมือขวาของชายหนุ่มไว้ก็
ถูกเขาขัดพลังใส่นชานหนีไปครึ่งร่าง ทำให้นางต้องเปลี่ยนมากดมือ
ของตนเองแทน

"ข้าคงอยู่ในตาข่ายดักของหน่วยประตูหกบานไม่ได้แล้ว!" ชายหนุ่ม
หัวเราะเสียงใส เขาไม่ได้ทะยานตัวขึ้นเพื่อหาทางรอด แต่กลับลากตัว
มู่ไคเว่ยวิ่งออกไปทางด้านข้างแทน

สถานการณ์เปลี่ยนผันรวดเร็วมากเสียจนมู่ไคเวยรู้สึกว่เลื่อตลมในร่างแข็งค้างไปแล้ว ร่างกายครึ่งหนึ่งของนางอ่อนยวบลง เพิ่งจะอ้าปากร้องเตือนพวกพ้องของตนให้ระวัง เจ้าหน้าที่กลุ่มสี่ปักชีจำนวนสี่คนก็ถูกเฮยซานเล่นงานจนลงปโนนกองตามๆ กันแล้ว

เขาไม่ปล่อยให้การต่อสู้ยืดเยื้อ แต่เลือกพุ่งตัวออกจากวงล้อมไปทันที ทั้งยังลากหญิงสาวกระโดดออกไปนอกกำแพงด้วย

"ไม่เป็นไรนะ ข้าคอยคุ้มกันอยู่" รวากับรู้ว่เลื่อตลมในตัวมู่ไคเวยแข็งค้าง ช่วงที่ทั้งตัวลงมาจากกำแพงที่มีความสูงเท่าอินทรีเหิน เขาจึงไม่ล้มที่จะหันมาปลอบ คล้ายกับกลัวว่นางจะไม่ยอมตามมา และไม่อาจปล่อยนางทิ้งไว้ได้

สำหรับคนที่ไม่คุ้นชินกับการถูกปกป้องอย่างมู่ไคเวยถึงกับหันหน้าร้อนฉ่าขึ้นมาทันที หัวใจก็เหมือนกับหยุดเต็นไปจังหวะหนึ่ง

นางจ้องดวงตาที่มีรอยยิ้มน้อยๆ ของเขา มือซ้ายที่เริ่มมีแรงกลับคืนมาแล้วบีบตอบมือเขากลับไปทันใด

นางบีบมือเขาแรงมาก คล้ายเค้นเรียวแรงทั้งหมดที่มีจนทำให้เขารู้สึกได้ว่ 'นางไม่ยอมให้เขาหนี หากเขาจะหนี ไม่ว่าจะหนีไปที่ใด ย่อมต้องพานางไปด้วย' อย่างชัดเจน

"ท่านซานมีที่พักอยู่ในเมืองหลวงแล้วจะหนีไปที่ใด และจะหนีได้นานสักเพียงใดกัน"

"หัวหน้ากลุ่มสี่ปักชีคิดจะหยั่งเชิงข้าสินะ แต่ท่านก็คิดได้ถูกต้อง เพราะตอนนี้ข้าอยู่เมืองหลวงจนคุ้นแล้วจึงไม่มีความคิดจะย้ายรั้ง เพราะฉะนั้นข้าไม่หนี" เฮยซานยกมือของทั้งสองคนที่กุมกันแน่นขึ้นมา

ไม่รู้ว่เขาใช้วิธีใดถึงทำให้มือใหญ่เลื่อนจากข้อมือไปแนบอยู่ที่มือของหญิงสาวได้ แม้แต่นิ้วของทั้งสองยังสอดประสานกันอย่างแนบแน่น

"ท่านทำอะไรนะ!" มู่ไคเวยเข้ามารับหน้าที่ตั้งแต่อายุสิบห้า จนวันนี้นางอายุยี่สิบห้าปีแล้ว มีเรื่องที่ทำให้นางรู้สึกเหมือนหัวใจจะกระโจนออกมาออกนอกอกน้อยมาก แต่ชั่วขณะนี้ การมีชายหนุ่มมาประสานมือและกอบกุ่มนิ้วของนางอย่างแนบแน่นจนไม่อาจหลบหนีได้นี้ เป็นเรื่องที่มู่ไคเวยไม่เคยพบเจอมาก่อน น้ำเสียงของนางจึงเครียดขึ้นมาอย่างอดไม่อยู่

ชายหนุ่มมองนางด้วยดวงตาเป็นประกายพลางยิ้มอย่างสดใส "คนร้ายเข้ามาอยู่ในรัศมีแล้ว หากเรายังไม่ปล่อยธนูอีกไม่เท่ากับเป็นการปล่อยใจไปเปล่าๆ หรือ"

"ท่านหมายความว่าเช่นไร...ฮะ!" พุดยังไม่ทันจบคำ มู่ไคเวยก็ถูกอีกฝ่ายกระชากให้เล่นจิตไปเหมือนสายลม ลมเย็นจัดพรุเข้าปากที่อ้าค้างของนาง ทำให้นางถามอะไรไม่ได้

เงาร่างที่กระโดดลงมาจากกำแพงเมืองติดต่อกันลั่นเป็นยอดฝีมือผู้ชำนาญวิชาตัวเบาในหน่วยประตูหกบาน เมื่อพวกเขาเห็นมู่ไคเวยถูกจับจีวรติดตามมา ขณะที่คนที่เหลือพากันไปเปิดประตูเพื่อควมม้าตามมาช่วย ซึ่งนี่คือวิธีการทำงานของหน่วยประตูหกบาน ต่อให้มู่ไคเวยไม่เห็นไปมอง นางก็สามารถจินตนาการภาพเหตุการณ์บนกำแพงเมืองได้อย่างชัดเจน

แต่สิ่งที่นางไม่เข้าใจคือ...เฮยซานมีเป้าหมายอะไรถึงได้ทำเช่นนี้ อีกประการหนึ่ง วิชาตัวเบาของเขาก็ดูเหมือนวิชาทางสายมาร

อย่างมาก เนื่องจากการกระโดดโลดโผนของเขาดูไม่กินแรง ลมหายใจไม่สะดุด คล้ายไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนถ่ายลมปราณระหว่างช่องอกกับจุดตันเถียน* ผิดกับมู่ไคเวยที่พ่นลมหายใจออกมาเป็นกลุ่มควันสีขาวมองเห็นได้ถนัดท่ามกลางราตรีที่เหน็บหนาว และในช่วงที่สายตาของนางเริ่มพร่าเลือน มู่ไคเวยก็มายืนอยู่บนที่สูงกับเฮยซานแล้ว

นางเพิ่งจะปรับตัวรับกับการจุดลากของเขาได้สำเร็จ แต่ร่างกายและพลังลมปราณกลับทำงานไม่ประสานกัน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่ว่าจะสามารถสลัดการเกาะกุมของนิ้วเขา หรือเปลี่ยนเป็นฝ่ายคุมตัวเขาได้เลย

หลังเริ่มปรับลมปราณจนหายจากอาการชาห็นับแล้ว มู่ไคเวยก็ทำได้เพียงจับจังหวะการเหวี่ยงและเคลื่อนไหวเพื่อพยายามตามเฮยซานไปอย่างเดียว

แต่แล้วจู่ๆ เฮยซานก็หันกลับมามองนาง

มู่ไคเวยรู้ว่าเขากำลังยืมเพราะดวงตาที่โค้งลงเหมือนสะพานน้อยๆ คล้ายเขากำลังชื่นชมนางว่าทำได้ไม่เลวที่สามารถปรับตัวตามเขาได้

นิ้วที่ถูกกุมแน่นของมู่ไคเวยรวบเข้าหากันอย่างแรง เหมือนอยากจะบีบเขาให้เจ็บ แต่ผลที่ได้คือนางกลับไม่ได้ยินเสียงร้องโอดโอยจากชายหนุ่ม มีเพียงเสียงหัวเราะหึๆ เบาๆ เท่านั้น

มู่ไคเวยจึงเลิกเล่นงานเขา เพียงปล่อยตัวตามแรงจุดของเขาเพื่อขึ้นไปซ่อนตัวอยู่บนยอดไม้

ที่นี้อยู่ห่างจากประตูเมืองราวสี่สิบลิ่ เป็นภูเขาป่าไม้และที่ดินล้ำค่าของอารามหลังใหญ่ทางทิศตะวันออกของเมืองหลวง สถานที่ที่ได้รับการ

* จุดตันเถียน คือชื่อเรียกตำแหน่งชีพจรบริเวณท้องใต้สะดือลงไปประมาณ 3 นิ้ว

สักการะมากที่สุด...อารามเปาหวา

มู่ไคเวยเห็นคนผู้หนึ่งชื่อซาสีน้ำตาลอ่อนพวงพิ้วทะยานไปตามถนนมุ่งตรงไปยังยอดเขา ซึ่งคนบนหลังม้าคือนักโทษอุกฉกรรจ์ที่ฉวยโอกาสหลบหนีออกจากศาลยุติธรรมตอนเกิดเหตุเพลิงไหม้ในคืนนี้

"เกือบสองเดือนที่ผ่านมา ได้เกิดคดีสตรีกุลลักพาตัวทั้งในและนอกเมือง จำนวนคดีอยู่ที่ศาลยุติธรรม ซึ่งเกินกว่าครึ่งของเจ็ดแปดครอบครัวที่เกิดเหตุล้วนแต่เป็นครอบครัวของคหบดีในเมืองหลวง" เฮยซานพูดเสียงเบา น้ำเสียงเยาะหยันมีกระแสเกียจคร้าน "หน่วยประตูลูกบาศก์เบ็งบนเร่งให้รีบปิดคดี ไม่ง่ายเลยกว่าจะจับปลาเล็กปลาน้อยได้หนึ่งตัว แต่มันไม่พอให้แคะขี้ฟันหรอก เลยต้องใช้ปลาเล็กไปตกปลาใหญ่เพื่อจับตัวการสำคัญที่อยู่เบื้องหลังออกมา แค่นี้ ด้วยเหตุนี้ถึงต้องปล่อยปลาเล็กให้หนี ทั้งยังกลัวด้วยว่ามันจะมีแรงวิ่งไปขอความคุ้มครองจากปลาใหญ่ไม่พอเลยต้องเตรียมม้าให้ด้วย"

ม้าตัวสีน้ำตาลอ่อนที่คนร้ายขี่ไปเป็นหนึ่งในม้าจำนวนสิบกว่าตัวที่มู่ไคเวยให้มือปราบสามคนนำไปไว้ที่โรงเตี๊ยมนอกเมือง แล้วให้พวกเขาปลอมตัวเป็นพ่อค้าม้าที่นำสินค้ามาแลกเปลี่ยนนมประตูลูกบาศก์เบ็งเปิดตอนเช้า ดูจากตอนนี้ คนร้ายสามารถขโมยม้าจากฝูงเพื่อขี่หลบหนีออกจากเมืองเข้าไปในป่าได้อย่าง 'ราบรื่น' แล้ว

แม้แผนที่มู่ไคเวยตั้งใจวางไว้จะเกือบถูกพลทหารลาดตระเวนกลางคืนทำให้เสียเรื่อง แต่สุดท้ายทุกอย่างยังคงเข้ารูปเข้ารอย และจุดเปลี่ยนในช่วงรอยต่อนั้นก็คือเขา...เฮยซาน

มู่ไคเวยฟังแผนที่เฮยซานพูดแล้ว สมองพลันวิ่งอย่างรวดเร็ว

ประเด็นแล้วประเด็นเล่าล้วนถูกนำมาร้อยเรียงต่อกัน

ทันใดนั้น เมฆสีดำที่บังจันทร์พลันมีแสงลอดออกมาสายหนึ่ง
แสงจันทร์จึงทะลุเมฆลงมา

นางกับเขาเบียดกันอยู่บนคาบคบเหนืยอดไม้ ร่างกายของทั้งสองคน
ซ้อนทับกันครึ่งหนึ่ง ทำให้กลิ่นหอมประหลาดโชยเข้าจมูกของนาง
มากขึ้น

มู่ไคเวยเหลือบมองเข้าไปในดวงตาของเฮยซาน ดวงตาคู่นั้นเป็น
สีดำลึบเปล่งประกายแวววาว ประดุจแสงจันทร์กลางรัตติกาลอัน
เหน็บหนาวที่ดำสนิทและใสเย็น

หญิงสาวพูดโพล่งขึ้น "มิใช่เพราะมีครอบครัวคบตีมาคอยกวนใจ
หรือหหรือ หน่วยประตูกบานถึงต้องเร่งปิดคดี"

สายตาทรงคุณธรรมของนางที่จ้องอยู่ในระยะประชิดทำให้ออกข้างซ้ายของเฮยซานสั่นไหวอย่างแรงจนเขาได้ยินเสียงหัวใจของตนเอง
ได้ถนัด "คือ...เมื่อครู...ข้าหลุดปากไป ขออภัยด้วย"

เขาสะกดอาการทอดถอนใจไว้และกล่าวคำขอโทษ คิดไม่ถึงว่านาง
จะถามว่า

"ท่านซานเร้นกายอยู่ในเมืองหลวง และคืนนี้ก็มีเหตุการณ
ทั้งหมดอยู่ในที่ลับ แต่ที่ต้องเผยตัวออกมาเป็นเพราะถูกบังคับใช่หรือไม่"

เฮยซานกะพริบตา ดวงตาเป็นประกายวาววับอย่างซุกซน "เรื่องนี้
จะพูดอย่างไรดี"

มู่ไคเวยพูดออกมา "พลทหารลาดตระเวนกลางคืนตกอยู่ในมือ
คนร้ายที่กำลังหลบหนี ชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้าย ในสถานการณ์เช่นนี้

พวกเราจำเป็นต้องให้ความช่วยเหลือ แต่ถ้าข้าลงมือยอมเป็นการแหวกกฎำให้ฐ่ต้น เมื่อเป็นเช่นนั้น ต้องทำอย่างไรถึงจะปล่อยตัวคนร้ายให้หนีไปได้โดยไม่ถูกสงสัย ท่านซานเลยเลือกที่จะปรากฏตัวออกมา" เขาจึงใจแสดงตัวเป็นฝ่ายตรงข้ามกับหน่วยประตูกบานของนาง และเป็นพวกเดียวกับนักโทษหนีคุก ตอนนั้นมู่ไคเวยยังคิดไม่ตกจึงต่อสู้กับเขาอย่างเต็มที่ แต่เมื่อเป็นเช่นนั้น คนร้ายยอมต้องเชื่อถือเป็นจริงเป็นจังและเชื่อมั่นในเสียงร่ำงสั่งของเขาว่า 'มีคนให้ข้ามาช่วยเจ้า ยังไม่รีบหนีไปอีก!'

"คำว่า 'ไป' ในวลี 'ยังไม่รีบหนี' ที่ท่านซานร้องบอกคนร้ายว่า 'ยังไม่รีบหนีไปอีก' นั้นยอดเยี่ยมมาก เพราะมันถูกใจคนร้าย ทำให้เขารีบตรงไปยังรังของพวกเดียวกันทันที นอกจากนี้อีกประโยชน์ที่ได้ผลไม่แพ้กันคือ 'มีคนให้ข้ามาช่วย' ฟังดูกำกวมไม่มีต้นไม่มีปลาย เป็นการวางเดิมพันอย่างหมดหน้าตักแต่กลับได้ผลอย่างมหาศาล เพราะคนที่ถูกสั่งให้มาช่วยจะหมายถึงใครได้ ขนาดท่านไม่รู้แผนยังวางกับดักหลอกล่ออีกฝ่ายได้สำเร็จภายในครั้งเดียว และทำให้คนร้ายร้อนใจจนเผลอหลุดปาก..." สีหน้าของมู่ไคเวยเครียดขมขื่น น้ำเสียงแผ่วเบาคล้ายกำลังพยายามทำความเข้าใจต้นสายปลายเหตุและวิเคราะห์ออกมา

'หากเจ้าไล่นั้นไม่มาช่วยข้า ข้าจะลากไส้มันออกมาให้หมด!'

"คำว่า 'เจ้าไล่นั้น' ที่คนร้ายดำนำพาให้ท่านกับข้าตามรอยกันมาถึงอารามเป่าหวา และในอารามก็มีแต่...หัวไล่นั้นนั่นมิใช่หรือ คิดๆ ดูแล้วแผน 'ให้ศัตรูแพภัยตัวเอง' ของท่านซานให้ผลดีเยี่ยมเสียจนไม่อาจจะเยียมยอดไปกว่านี้ได้อีกแล้ว"

สิ่งละอันพันละน้อยแล่นวาบเข้ามาในสมองก่อนตกตะกอน

กลายเป็นผลสรุปของแต่ละเรื่อง ทำให้ใบหน้ารูปไข่จิ้มลิ้มเหมือนตุ๊กตา ฉายแววเครียดขมขื่นจนคนมองกลืนน้ำลายไม่ลง และไม่กล้าถามให้มากความ

ริมฝีปากของเฮยซานที่อยู่หลังหน้ากากอ้าแล้วหุบ หุบแล้วอ้า สุดท้ายเขาก็ผ่นหัวเราะออกมา "หึ หัวหนามู่พูดเช่นนี้แสดงว่าข้าถูกแผนของหน่วยประตูกอบานในคืนนี้บีบให้ต้องเผยตัวออกมานะสิ เช่นนั้น... ข้าเฮยซานมิกลายเป็นพลเมืองดีผู้มีความกล้าหาญชาญชัยไปแล้วหรือ"

"ท่านซานมิใช่คนดีหรือ" หญิงสาวถามตามตรง

"เอ่อ...เป็นคนดีแน่นอน แต่ก็พอมีชื่อเสียงอยู่ในกลุ่มคนเลวด้วย!" เฮยซานดูจะไม่คุ้นกับการถูกเรียกว่าเป็นคนดีเอามากๆ เพราะเขามีท่าทางคล้ายไม่รู้ว่าจะเอามือเอาเท้าไปวางไว้ที่ใด

ดูเหมือนชายหนุ่มจะนึกคิดเรื่องอะไรขึ้นมาได้ เขาจึงยกมือที่เกาะกุมกันของทั้งสองคนขึ้นมาแล้วยื่นไปตรงหน้ามู่ไคเว่ยอย่างรวดเร็ว "ในเมื่อท่านบอกว่าข้าเป็นคนดี เช่นนี้ก็ควรปลดปล่อยมือของหน่วยประตูกอบานออกไปได้แล้วกระมัง หัวหนากลุ่มสี่ปักธงจะไม่กลั่นแกล้งพลเมืองดีใช่หรือไม่"

มู่ไคเว่ยดึงมือของพวกเขาทั้งสองคนลงมาก่อนที่มุมปากจะคลายลง "พลเมืองดีต้องให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนภารกิจภารกิจการสืบคดีของหน่วยประตูกอบาน" นางยังคงยืนกรานหนักแน่น "ท่านซานยังคงเป็นผู้ต้องสงสัย ขออภัยที่ข้ายังไม่อาจปล่อยท่านไปได้"

ชายหนุ่มเบิกตากว้าง "นี่ท่านจงใจบีบคั้นข้าใช่หรือไม่!"

"บีบคั้นอะไร"

"บีบให้เข้าเป็นคนชั่ว" พูดยังไม่ทันจบ ชายหนุ่มก็ตึงตัวใส่จุดขาบนแขนของหญิงสาว

มูไคเวยบัดป้องตามสัญชาตญาณ แต่น่าเสียดายที่นางข้ากว่าเขาเล็กน้อย

หลังจากถูกเล่นงาน มือข้างที่นางเกาะเกี่ยวนิ้วของเขาไว้ก็มีความรู้สึกชาวาบจนผลอคลายออกมาเอง มูไคเวยได้แต่เบิกตามองชายหนุ่มแสดงวิชาหกดกระดุกแสนพิสดารในระยะประชิด ทำให้มือใหญ่ที่ประกบด้วยนิ้วเรียวยาวหลุดออกจากกุญแจมือได้อย่างสิ้นไหล มูไคเวยสะดุ้ง เพราะบนยอดไม้หาใช่ที่ที่เหมาะสมแก่การสำแดงวรยุทธ์ นางจึงต้องฝืนใช้มือข้างเดียวไปจับตัวอีกฝ่าย

แต่นางกลับคิดว่าตัวเขาไว้ไม่สำเร็จ ข้ายังเห็นชายหนุ่มพลิกหลบไปทางด้านหลังของตน และเนื่องจากพวกเขายู่ใกล้กันมาก มูไคเวยจึงสะบัดศีรษะเหลิกไปทางด้านหลังเพื่อกระแทกใส่เขาเสียดื้อๆ

กระบวนท่าที่ไร้แบบแผนนี้ให้ผลชะงัด เพราะท้ายทอยของนางกระแทกถูกจมูกของชายหนุ่มอย่างแรงจนได้ยินเสียงร้องโหยย มูไคเวยรีบหันหน้าไป ชั่วขณะนั้น เฮยซานเหมือนเสียการทรงตัวจึงร่วงลงไปด้วย ด้านล่าง เสียงกิ่งไม้หักดังมาไม่หยุด

มูไคเวยรีบกระโดดตามลงไปทีพื้นแต่กลับไม่เห็นเงาร่างของเฮยซานอีก

"หัวหน้าอยู่นี่!"

"เจอตัวแล้วๆ!"

"หัวหน้า!"

"ลูกพี่! ลูกพี่..."

"ได้เท่าไม่เป็นไรไซ้หรือไม่ ได้รับบาดเจ็บหรือไม่ขอรับ"

มือปราบใหญ่น้อยของหน่วยประตูกอบานเร่งควม้ามามาตามเสียงบางคนตามมาจากในเมือง บางคนเป็นคนที่มูไคเวยวางตัวไว้ให้นอกเมือง แต่พอทั้งสองฝ่ายมาเจอกันตรงกลางทางก็พากันตามนางมาที่ป่านอกเมืองทางทิศตะวันออก

มูไคเวยโบกมือเป็นการบอกว่านางไม่เป็นไร และไม่มีเวลาอธิบายมาก นางรีบออกคำสั่ง "คนร้ายเอาม้าที่เราเตรียมไว้ไปแล้ว มุ่งหน้าขึ้นไปบนภูเขา อารามเปาหว่าถือเป็นสถานที่ต้องสงสัย เยี่ยต่าน เจ้าพาคนอ้อมไปที่ภูเขาด้านหลังอารามเปาหว่า แล้วตรวจดูว่าเหมาะสำหรับเข้าออกหรือไม่ แม้แต่ทางเดินของสัตว์ป่าก็อย่าปล่อยผ่าน และจำไว้ให้ดีว่าอย่าแหวกหญ้าให้สูงตื่น หากมีคนใช้ภูเขาด้านหลังเข้าออก ไม่ต้องสนใจว่าเป็นใคร ให้จับตัวไว้ก่อนแล้วค่อยว่ากัน"

"ขอรับ ข้าจะรับผิดชอบเอง รับรองว่าจะไม่ปล่อยให้แมลงวันสักตัวหลุดรอด ลูกพี่โปรดวางใจ!"

นุรุษหนุ่มอายุสี่สิบปีผู้มีฉายาว่าเยี่ยต่านมีรูปร่างเตี้ยล่ำ ผิวสีเข้มทันทีที่ได้รับคำสั่ง มือใหญ่เท่าใบพัดก็ตอบทวนบึงๆ เป็นการรับรอง

มูไคเวยหันไปพูดกับผู้ใต้บังคับบัญชาที่อยู่อีกด้าน "ปี่ไถว พี่ใหญ่แจ้งพวกเจ้ารับผิดชอบเรื่องการซุ่มดูอารามเปาหว่าทั้งซ้ายและขวา ต้องคอยจับตาทั้งกลางวันและกลางคืน"

"ได้เท่า คืบนี้พวกเราตามมาถึงที่นี่ หากอารามเปาหว่ามีปัญหาจริงเรื่องมันไม่น่าจะง่ายนะขอรับ" ปี่ไถวเป็นมือดีของหน่วยประตูกอบานที่มี

ประสบการณ์ถึงยี่สิบกว่าปี เขาอยู่ในลำดับที่สองของสี่หัวหน้า อันที่จริงด้วยความเก่งของเขาสามารถขึ้นไปได้สูงกว่านี้ น่าเสียดายที่เขาเป็นคนใจคอเยือกเย็น มักจะคอยขัดหูขัดตาคนไปทั่ว ยากนักกว่าที่เขาจะยอมลงให้สตรีอย่างมูโคเวย์ และติดตามทำงานให้นางด้วยความเต็มใจ

ฟังคำพูดของเขาแล้ว มูโคเวย์ผงกศีรษะเป็นเชิงบอกว่าเข้าใจ

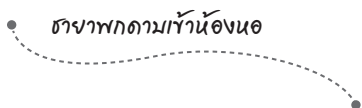
"อารามเปาหวาเป็นสถานที่ประดิษฐานของพระอัฐิของพระพุทธองค์ ได้รับการอุปถัมภ์จากราชสำนักมาอย่างยาวนาน ไม่อาจบุกเข้าไปโดยง่าย อีกห้าวันก็จะมีการประกอบพิธีทางศาสนาประจำปีต่อหน้าพระประธานในวัด เจ้าอาวาสอายุร่วมเก้าสิบปีจะออกมาแสดงธรรมด้วยตนเอง ราชสำนักมีคำสั่งลงม่าวางานนี้ไต่เฮาะจะเสด็จด้วย" มูโคเวย์ใช้กุญแจปลดกุญแจมือเหล็กบนข้อมือตนเองออกแล้วเก็บเอาไว้ นางเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง "ถือเป็นโอกาสอันดี หากใช้กำลังบุกเข้าไปไม่ได้ เช่นนั้นก็ให้พี่น้องเราเดินเข้าไปอย่างเปิดเผยเลยเถอะ"

เวลาหน่วยประตูกบดานปฏิบัติภารกิจจะไม่เคยขัดข้อหาหรือสร้างความวุ่นวายมาก่อน แต่จะเลือกใช้วิธีที่ธำรงความสงบเรียบร้อยเอาไว้ สามารถเห็นผลได้ชะงัด ซึ่งวิธีเหล่านี้พวกเขาเคยใช้กันมาแล้วและได้ผลดังใจ

ป๊อโถวไม่เคยสนใจหัวหน้าที่เขาแต่ยึดมั่นในกฎระเบียบแบบแผน ไม่รู้จักคิดนอกกรอบ และไร้จินตนาการ เทียบกันแล้ว 'ตุ๊กตาแซมมู' คนนี้ยังดีกว่า เพราะนางร้ายกาจจนฮ่องเต้เผ่ายังไม่กล้าแตะต้อง *หึ?* *ตุ๊กตาต้องใจข้านัก*

ทุกคนเข้าใจความหมายของหัวหน้าจึงมองตากันแล้วยิ้มอย่าง

• วิชาพหุตาม/เข้าห้องหอ

รู้ความนัยแม้จะไม่ได้พูดออกมา ก่อนจะร้องรับเป็นเสียงเดียวกัน
"น้อมรับคำสั่ง!"

2

กลืนเย็นจุนจากร่างของบุรุษคนนั้นยังคงอยู่ แม้กลืนจะน้อยลงไปบ้างแล้ว แต่กลับกรุ่นกลืนจางอยู่ในสายลมของภูเขาเย็นจัดยามที่พัดผ่านมา

หลังจัดวางกำลังใหม่เรียบร้อย มู่ไคเวยส่งงานให้ปีไถ่กับพรรคพวกดูแลต่อก่อนสะกิดเท้าไล่ตามกลืนเข้าไปในป่า

ฆานประสาทของนางเฉียบไวกว่าคนทั่วไป หากพูดตามอย่างบิดาของนางมู่เจิ้งหยางบอกเอาไว้ก็คือจุมูกนางไวกว่าคนปกติสิบสองส่วน

เนื่องจากมู่ไคเวยมีความสามารถในการจำแนกกลืนได้อย่างละเอียดชัดเจน ขอเพียงเป็นกลืนที่นางสนใจแล้วจะไม่มีวันลืมนั่น

กลืนที่นางได้จากตัวเหยชานในคืนนี้เหมือนกับกลืนแปลกๆ บนสัมผัสระที่มารดานางทิ้งไว้เมื่อสิบเจ็ดปีก่อน

นางจะต้องตามหาเขาให้พบ

สิบเจ็ดปีผ่านไปไม่ง่ายเลยกว่าจะได้เบาะแสเล็กๆ ขึ้นนี้ แล้วจะให้
นางปล่อยไปง่ายๆ ได้หรือ

อยู่นั่น! อยู่ตรงนั้น! ข้าหาเจอแล้ว!

พอได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวดังมาจากด้านหลัง เกรว้างสูงเพรียว
ของบุรุษก็ออกมาให้นางเห็นแค่แวบเดียวแล้วหลบเข้าไปในมุมมืดของ
ป่าที่ไร้แสงจันทร์ส่อง ดวงตาวาววับที่จ้องจ้องหญิงสาวมีตาดำกับตาขาว
แยกกันชัดเจน คล้ายเขากำลังตกใจมากที่นางไล่ตามมาได้

หน้ากากเนื้อบางของชายหนุ่มเลื่อนหลุดออกไปแล้ว พอม่ไคเวย
สังเกตเห็น นางก็ยืนนิ่งโดยไม่ได้ก้าวเข้าไปใกล้อีก

เพราะบุรุษที่สวมหน้ากากทำงานย่อมไม่ยากให้ผู้ใดเห็นใบหน้าที่
แท้จริง หากนางไล่ตามติดมากเกินไป เกรงว่าเขาจะหนีไปไกลกว่าเดิม
วิชาตัวเบาของม่ไคเวยผู้เฮยซานไม่ได้ หากบีบให้เขาต้องหนี การไล่ตามเขา
จะต้องใช้เรี่ยวแรงมหาศาล

ด้วยเหตุนี้หญิงสาวจึงหยุดเท้า

ระยะห่างจากจุดที่ชายหนุ่มเ็นกายเข้าไปในความมืดทำให้ม่ไคเวย
เห็นเครื่องหน้าของเขาได้ไม่ถนัด แต่นางยังมองออกว่าชายหนุ่มยกมือ
ขึ้นมากุมจมูก...ชั่วขณะนั้น ม่ไคเวยทั้งรู้สึกขำและรู้สึกผิดในคราวเดียวกัน

"จมูกของท่านซาน...ยังดีอยู่หรือไม่"

รอบด้านตกอยู่ในความเงียบสงัด อึดใจต่อมา เสียงเล็กเสียงน้อย
ของบุรุษก็ดังอีกอึกมาว่า

"วิชาโขกศีรษะเหล็กของได้ทำมู่ทำให้ใบหน้าอันดูดีของข้า...ยัง
พอไหวระมิง"

มู่ไคเวยอยากหัวเราะมาก แต่นางไม่ได้เปล่งเสียงหัวเราะออกไป เพียงแค่ยกมูมปากขึ้นเพราะน้ำเสียงกระพืดกระพืดของชายหนุ่ม

"ข้ามีเรื่องอยากจะสอบถาม ขอต่านซานโปรดช่วยไขข้อข้องใจให้ด้วย"

ชายหนุ่มอุทานแล้วหัวเราะเสียงแปลกๆ "เป็นเพราะท่านจับตัวข้าไม่ได้ หรือถึงจับได้ก็ขังข้าไว้ไม่สำเร็จ ท่านเลยยังไม่ยอมแพ้จึงเปลี่ยนวิธีเพื่อมารับมือกับข้าใช่หรือไม่"

มู่ไคเวยไม่ตอบแต่กลับย้อนถาม "ท่านซานรู้จักมารดาข้าหรือไม่"

น้ำเสียงของนางเป็นปกติ แต่กลับทำให้คนถูกถามมีท่าทีใจลอย เขาจึงไปพักใหญ่ก่อนตอบ

"มารดาของหัวหน้านมู่ จอมยุทธ์หญิงแซ่ลินเป็นผู้มีเกียรติ มีศักดิ์ศรีอย่างยิ่ง ชาวยุทธ์ทุกคนย่อมต้องเคยได้ยินเรื่องราวของนาง แล้วจะมีผู้ใดบ้างที่ไม่รู้จัก"

มู่ไคเวยถามอีก "มารดาข้าประสบเหตุร้ายจนเสียชีวิตเมื่อสิบเจ็ดปีก่อน ตอนนั้นข้าเพิ่งอายุเต็มแปดขวบ นายท่านซานเองจะอายุสักกี่ขวบกันเสียวน่าจะยังเด็กอยู่ใช่หรือไม่ แสดงว่าท่านมาได้ยินเรื่องในยุทธภพของมารดาข้าในภายหลังหรือ"

"เอ่อ ข้า... ข้าเด็กขนาดนั้นเสียเมื่อไรเล่า เอาอะไรมาตัดสินว่าข้ายังเด็กอยู่ ข้าแก่มากนะ แก่กว่าเจ้าด้วย!" ดูเอาเถอะว่าเขาตอบอะไรไปโอย ไม่มีความสุขุมเสียเลย

เป็นเพราะเขาถอดหน้ากากออกไปแล้ว แต่นางกลับไล่ตามมาอย่างไม่คาดฝัน ข้ายังถามถึงเรื่องในอดีตเลยทำให้เขารู้สึกกลนลานใช่หรือไม่

"หัวหนามู้อสอบปากคำข้าเหมือนเป็นคนร้ายเช่นนี้ ข้าไม่สบายใจเลย" เขาแสวงกระแอมให้คอโล่งสองครั้งแล้วหัวเราะหึๆ "ท่านเดินอยู่บนเส้นทางแห่งแสงตะวัน ส่วนข้าเดินอยู่บนสะพานไม้เดียวดาย เราทั้งสองต่างคนต่างเดิน ไม่ล่วงเกินกัน ขอลา!" ซึ่งหนีก่อนยอมได้เปรียบ!

"คอยก่อน" มูไคเวยเห็นชายหนุ่มกำลังจะลี้ภัยไปในความมืด จึงไล่ตามไป นางพยายามทุ่มสุดตัว แต่ในป่ามีร่มไม้คร่อมมากมาย และวิชาตัวเบาของเฮยซานก็เหนือชั้น ทำให้เขาหายวับไปในไม่กี่息ใจเท่านั้น ทิ้งให้มูไคเวยอยู่กับกลิ่นที่จางลงไปเรื่อยๆ

พิจารณาจากบทสนทนากับเขาเมื่อครู่ เฮยซานบอกว่า 'ข้าอยู่เมืองหลวงจนคุ้นแล้วจึงไม่มีความคิดจะย้ายรัง'

เขาจะต้องกลับเข้าไปในเมืองแน่ๆ

คิดได้ดังนั้น มูไคเวยจึงโคจรพลังเพื่อเร่งกลับไปตัวเมืองพร้อมเสาะหากลิ่นที่จางลงจนเกือบไม่มี

พอเข้าเมืองแล้ว กลิ่นกลับยิ่งน้อยลงไปอีก เพราะในช่วงห้ามออกจากบ้านมีหิมะตกปรอยๆ มูไคเวยวิ่งพล่านไปทั่วทุกหนแห่งเพื่อเสาะหากลิ่นนั้น ก่อนหน้าทีกลิ่นเย็นฉุนจะจางหายไป นางก็ได้มาเฝ้าอยู่ที่นอกกำแพงสูงของเรือนด้านหลังของคฤหาสน์หลังหนึ่ง

เนื่องจากปราศจากหลักฐาน มูไคเวยจึงต้องเลาะเลียบบกำแพงสูงไปยังด้านหน้าเรือนพักแล้วเงยหน้าขึ้นมองป้ายที่แขวนอยู่เหนือประตู ซึ่งสลักด้วยตัวอักษรลี้ซู่* ซึ่งดูหนักแน่นมั่นคง

'จวนคังอ๋อง'

* อักษรลี้ซู่ เป็นอักษรโบราณรูปแบบหนึ่งของจีน มีลักษณะกว้างและแบน

เมื่อน้ำจากหนังสือบางที่หมดสภาพเกินกว่าจะเกาะติดผิวเนื้อ
หล่นลงไปใต้อ่างไฟก็ถูกเปลวไฟกลืนกินอย่างรวดเร็ว วัสดุที่ทำขึ้นจาก
น้ำยางชนิดพิเศษพลันมอดไหม้กลายเป็นเถ้าถ่านในพริบตา

บนหาดั่งอ่างล้างหน้าตรงมุมห้องลับมีน้ำสะอาดเตรียมไว้ ชายหนุ่ม
จึงเข้าไปเติมน้ำล้างหน้าอย่างไม่กลัวความเย็นจัดสองสามครั้ง

มือขวาแตะลงบนผิวน้ำ นิ้วมือและฝ่ามือมีไอร้อนระอุ เป็น
ไออุ่นแบบแปลกๆ ที่ติดมาจากการกุมมือกับแม่นางคนหนึ่ง ยามนี้
เขาไม่รู้ว่าไอบนน้ำหรือฝ่ามือที่ร้อนกว่ากัน

หัวใจที่ซ่อนอยู่ในโพรงอกเต้นกระหน่ำแรงจนรู้สึกเจ็บกระตุก
หน้าอก ชายหนุ่มจึงยกมือขึ้นนวดมันตามสัญชาตญาณก่อนคว้า
ผ้าเช็ดหน้าบนราวมาเช็ดหยดน้ำที่เกาะพราวเต็มใบหน้า

หลังจากถอดชุดตระเวนราตรีทิ้งไว้ในห้องลับเรียบร้อยแล้ว เขาก็
ใช้เส้นทางลับกลับไปห้องนอน เมื่อถึงกลไกเพื่อเปิดประตูลับที่ทำการเป็น
ผนังชั้นวางวัตถุโบราณก็เห็นเงาร่างของบ่าวอาวูโสผู้รักดียืนอยู่ เมื่อ
อีกฝ่ายเห็นเขา ดวงตาฝ้าฟางก็เบิกโพลง

"ท่านอ๋อง ท่าน...ท่านโดนข้อมหรือขอรับ!"

"อืม" เขานวดข้อมที่เจ็บ

บ่าวอาวูโสผู้รักดีโกรธจัด "ผู้ใดตาไร้แววถึงได้กล้าข้อมท่าน ข้าจะ
ไปเอาคืนให้เอง!"

ไม่ค่อยให้บุรุษที่ถูกเรียกว่า 'ท่านอ๋อง' เอย ก็มีเสียงหัวเราะอย่าง
เย็นชาของสตรีซึ่งนำมาก่อน สตรีสูงวัยคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้องนอน
อย่างแถมซ้ำ ก่อนเอ่ยแค้นเสียงเย็น "ลองว่าคนตาไร้แววผู้นั้นข้อมเขาได้

แล้วตาแกอย่างเจ้าจะอาศัยวรยุทธ์อ่อนด้อยเหมือนแมวสามขา*
ไปจัดการคนผู้นั้นได้หรือ"

บ่าวอาวุธผู้รักดีมีใบหน้าแดงกำ สองตาราวกับมีไฟลุกโชติช่วง
"เช่นนั้น...เช่นนั้น...ท่านก็ไปสิ! ท่านเก่งนักก็ไปเลย!"

"เรื่องอะไรข้าต้องไป เขาถูกซ้อมหนักๆ เช่นนี้ก็ดี ในเมื่อฝีมือไม่เอาไหน
ก็สมควรต้องเจ็บตัวแล้ว"

เห็นบ่าวอาวุธผู้รักดีกับสตรีสูงวัยตั้งท่าจะลงไม้ลงมือกัน ชายหนุ่ม
จึงต้องรีบแย่งสิทธิ์ในการพูดกลับมา "ไม่ว่าผู้ใดก็ห้ามแตะต้องคนผู้นั้น!
ข้ายอมให้นางซ้อมเพราะข้าเป็นฝ่ายติดค้างนาง นางอยากจะทำอะไรข้า
ก็ได้เต็มที่ ผู้ใดก็ห้าม...ห้ามแตะต้องนาง!"

บรรยากาศพลันเงียบกริบ

สตรีสูงวัยปรายตามองมา สีหน้าฉายแววเข้าอกเข้าใจ

บ่าวอาวุธผู้รักดีผงกศีรษะรับอย่างนอบน้อม หัวคิ้วคลายออก
ท่าทางโอนอ่อนผ่อนตามอย่างมาก เขาพูดเสียงจ่มงำกับตนเอง "อ้อ...ที่แท้
ท่านอ๋องก็ถูกสตรีซ้อม"

'ท่านเฮยซาน' ที่เพิ่งได้รับสมญานามมาหมาดๆ ในคืนนี้ต้อง
ออกแรงอุหนำอีกครั้ง เสียหายที่ความร่อนช่อนอยู่ได้ฉิว ฤทธิ์อะไรก็ไม่หมด
ไปเสียที่

ห้าวันต่อมา

พิธีกรรมทางศาสนาของอารามเปาหาวจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ปีละ

* แมวสามขา เป็นคำเปรียบเปรยถึงคนที่มีทักษะหรือมีความรู้ในศิลปะบางแขนงเพียงผิวเผินเท่านั้น

หนึ่งครั้ง เจ้าอาวาสหยวนเต๋อต้าซือ* จึงออกมาแสดงธรรมที่ลานหน้า พระอุโบสถด้วยตนเองในช่วงก่อนเที่ยง ครึ่งละหนึ่งชั่วโมงต่อเนื่องกัน เป็นเวลาสามวัน

ว่ากันว่าหยวนเต๋อต้าซือถือกำเนิดมาพร้อมกับความเป็นภิกษุ เพียงอายุห้าขวบก็ได้รับสมญาทางธรรมจากอาจารย์ และเข้าพิธีปลงผมอย่างเป็นทางการ เมื่อก้าวเข้าสู่ช่วงแรกรุ่นก็เดินทางจาริกแสวงบุญไปยัง ชมพูทวีปเพื่ออัญเชิญพระไตรปิฎก ถอดความพระคัมภีร์หลายครั้ง และมีใจฝึกฝนศึกษาพุทธศาสนา ทำให้ท่านกลายมาเป็นยอดภิกษุของ พุทธศาสนา

มาวันนี้หยวนเต๋อต้าซืออายุมากแล้ว แม้ท่านจะยังดำรงตำแหน่ง เจ้าอาวาส แต่ภิกษุต่าง ๆ ในวัดล้วนอยู่ในมือของลูกศิษย์ การแสดงธรรม ตลอดสามวันนี้จะเป็นการออกงานครั้งสุดท้ายของท่าน เมื่อข่าวนี้ แพร่ออกไป เหล่าผู้มีจิตศรัทธามีหรือจะยอมพลาด ทันทีที่ฟ้าสว่าง เส้นทางภูเขาที่นำมาัยอารามเป่าหวาก็แน่นขนัดไปด้วยผู้คน หากต้องการ สบสวนอารามเป่าหวาซึ่งถือเป็นอารามหลวง และจะต้องหยวนเต๋อต้าซือ ผู้เป็นอรหันต์ในสายตาของชาวบ้าน รวมถึงศิษย์ชั้นเอกของวัด มู่ไคเวย จำเป็นต้องใช้ความนิ่งสงบสยบความเคลื่อนไหว เพื่อลงมือให้สำเร็จ ภายในครั้งเดียว เพราะหากต้องล่องเกินกันก็ต้องล่องเกินให้ถึงที่สุด

เสียงระฆังยามเช้าดังแห่งห่างสะท้อนก้องไปทั่วหุบเขา

การเสด็จของไทเฮามิ่งองค์รัชและข้าหลวงช่วยเปิดทางมาที่ อารามเป่าหวาอย่างเอิกเกริก หลังมีพระเสาวนีย์ก็มีพระบัญชาห้าม

* ต้าซือ เป็นคำเรียกอาจารย์หรือยอดฝีมือในศิลปะแขนงต่างๆ นอกจากนี้ยังใช้เรียกขานภิกษุสงฆ์ชั้นผู้ใหญ่ และใช้กับนักบวชผู้เป็นที่เคารพนับถือ

ราชบุรุษคุกเข่ารับเสด็จ รับสั่งว่าวันนี้ทุกคนล้วนต้องการมาสักการะพระ
เหมือนกัน จึงควรคุกเข่าไหว้พระโพธิสัตว์และพระพุทธรูปขึ้นเขาเข้าวัด
เท่านั้น ไม่จำเป็นต้องคุกเข่าทำความเคารพผู้อื่นอีก

หยวนเต๋อตำราชีนนำศิษย์ออกมารับเสด็จไท่เฮาเข้าไปในห้องแสดงธรรม
ด้วยตนเอง หลังจบพิธีสักการะที่จัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่และการแสดงธรรม
ที่ราชบุรุษทุกคนรอคอยแล้ว ก็มีการแสดงธรรมเป็นการสว่นพระองค์
แต่บุคคลสำคัญในห้องแสดงธรรมต่อ...ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบุคคลสำคัญ
ที่กล่าวมานี้มิใช่ข้าหลวงและนางกำนัลที่ติดตามอยู่ข้างกายไท่เฮา แต่
เป็นคังอ่องที่ตามเสด็จมาไหว้พระด้วย

คังอ่องฟูจิ้นซี อายุยี่สิบห้าปี เป็นหลานชายของฮ่องเต้ซิงอวี่ และ
ไท่เฮาผู้ทรงเกียรติที่สุดนี้ก็คือเสด็จย่าของเขา

แม้ชาติกำเนิดของคังอ่องจะสูงส่ง ทว่าเขากลับกำพร้ามาตั้งแต่
ยังเล็ก

ว่ากันว่าตอนคังอ่ององค์ก่อนกับพระชายาพานบุตรชายโตนอายุ
แปดขวบที่ป่วยเป็นโรคประหลาดไปหาหมอรักษายังต่างถิ่น ระหว่างทาง
ก็เจอโจรสลัดที่ขานชวนโข่วโจมตีเพื่อชิงทรัพย์ ทำให้เรือล่มลงกลางแม่น้ำ
อันเขียวกรากที่มีหินแหลมคม เป็นเหตุทำให้คังอ่ององค์ก่อนกับพระชายา
เสียชีวิตอยู่ที่นั่นแม่น้ำ

เมื่อข่าวนี้ถูกส่งกลับไปที่เมืองหลวง ฮ่องเต้ซิงอวี่กับไท่เฮาทั้งโกรธ
และเสียใจ จนทำให้ขุนนางท้องถิ่นที่ทั้งบุ๋นและบู๊ในขานชวนโข่วต้อง
เร่งกระจายกำลังลงพื้นที่ และส่วนกลางต้องส่งกำลังทหารไปปราบปราม
รังโจรสลัดให้สิ้นซาก

ขณะนั้นพวกเขาที่ยังหาตัวผู้เงินที่ผู้เป็นบุตรของคังอ่องไม่พบก็ทำให้คิดไปว่าเขามีสางร้ายมากกว่าดี ชื่อจื่อ* อายุแปดขวบหายสาบสูญไปเกือบหนึ่งปีเต็มก่อนจะกลับมาที่เมืองหลวงอีกครั้ง พร้อมกับผู้ซื้อสัตย์วัยฉกรรจ์อายุเลยสี่สิบปี กับสตรีอาวุโสหนึ่งคน

วันนี้หยวนเต๋อดำซื้อได้พบกับคังอ่องผู้ประสพภัยแต่เอาชีวิตรอดมาได้เป็นครั้งแรก หลังสนทนากันได้สักพัก เขาก็รู้สึกคับแค้นใจที่พบอีกฝ่ายซ้ำเกินไป

ตอนแรกเขาตั้งใจแสดงธรรม แต่คิดไม่ถึงว่าคังอ่องจะเป็นฝ่ายปลุกความหมายของอรรถาธิบายพระธรรมของท่านอย่างต่อเนื่อง ถ้ามารดอไปตั้งแต่เรื่อง 'มี' ในพระคัมภีร์อาคม 'จิตว่าง' ในคัมภีร์สติไปจนถึง 'การทำจิตให้ว่าง' ในปรัชญาปารมิตาหุทัยสูตร จนไม่เหลือสิ่งใดให้คุยอีก ทั้งให้ไทเฮา 'ทรงเป็นประธาน' อยู่ทางด้านข้างจนนางกำนัลชั้นสูงคนหนึ่งก้าวเข้ามาในห้องแสดงธรรมอย่างเงียบกริบแต่รวดเร็ว นางยื่นหน้าไปกระซิบที่ริมหูของไทเฮา หยวนเต๋อดำซื้อถึงเพิ่งรู้สึกตัวว่าตนได้เสียท่าทางอันสำรวมไปแล้ว

โชคดีที่ไทเฮาดูจะไม่ได้ใส่ใจ เพราะนางเพียงรับฟังบทสนทนาด้วยรอยยิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก ทว่าพอได้รับฟังคำรายงานของนางกำนัลใบหน้าอ่อนโยนเปี่ยมเมตตากลับมีอาการมุ่นหวัค้วแน่นขึ้นเรื่อยๆ

เห็นเช่นนั้น หยวนเต๋อดำซื้อย่อมต้องหยุดสนทนาธรรมกับคังอ่องโดยทันที และเผลอหันไปมองศิษย์ห้าคนที่นั่งขัดสมาธิอยู่บนเบาะกลมเพื่อร่วมแสดงธรรมด้วยแววตาฉงน

* ชื่อจื่อ เป็นคำที่ใช้เรียกทายาทของเชื้อพระวงศ์ชายยศอ๋อง กง และโหว

ศิษย์ทั้งหมดของเขาสมควรมีทั้งสิ้นเจ็ดคน พวกเขาเป็นศิษย์เอก ที่ติดตามหยวนเต๋อตำซือมาหลายปีและสร้างความภาคภูมิใจให้แก่ อาจารย์เช่นเขาอย่างมาก แต่ละคนเป็นอัจฉริยชนที่ได้รับสมญานามจาก หยวนเต๋อตำซือด้วยตัวอักษร 'กวน' จนถึงวันนี้ หยวนเต๋อตำซือมีวัยสูงขึ้น กิจธุระทั้งในและนอกวัดจึงต้องมอบหมายให้ศิษย์ดูแลทุกอย่าง ทำให้ พวกเขาได้รับฉายาว่า 'เจ็ดกวนแห่งอารามเป่าหว่า' แต่เหตุใดในงาน สำคัญเช่นนี้ ศิษย์ที่ควรมารวมตัวตั้งแต่เนิ่นๆ ถึงได้เหลืออยู่แค่ห้าคน?

หลังฟังคำรายงานจากนางกำนัลจบ ไทเฮาก็เอ่ยเสียงเครียดว่า "นี่เป็นเรื่องใหญ่ เรียกหน่วยประตู่หกบานเข้ามาอธิบายให้ข้าฟัง"

"น้อมรับพระเสาวนีย์พะคะ" นางกำนัลย่อกายแล้วถอยออกไปจาก ห้องแสดงธรรม

"เสด็จย่า เกิดอะไรขึ้นหรือพะยะคะ" อ๋องหนุ่มยกชาหอมที่ภิกษุ ในวัดจัดเตรียมไว้ให้บนโต๊ะเตี้ยข้างตัวขึ้นจิบกลั้วคอก่อนใช้มือข้างหนึ่ง กอดเตารุ่นใบเล็กไว้กับอก และใช้มืออีกข้างกุมมือที่บีบแน่นของไทเฮา แล้วเอ่ยถามเสียงนุ่มด้วยสีหน้าเป็นกังวล

ไทเฮาตบหลังมือขาวใสจนมองเห็นเส้นเลือดสีเขียวของท่านอ๋องหนุ่ม ริมฝีปากที่เข้มแน่นเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มบอบบอในชั่วพริบตา "ไม่มีอะไร จะมีอะไรได้เล่า ต่อให้เป็นเรื่องใหญ่ยิ่งกว่านี้ เมื่อมาถึงย่าแล้ว ย่าจะช่วย จัดการแทนเจ้าเอง เจ้าไม่ต้องตกใจจนหลับไม่สนิทกระทั่งล้มป่วยอีกเล่า เด็กดี เชื่อย่านะ ไม่ต้องตกใจ"

อ๋องหนุ่มยิ้มบางๆ ผงกศีรษะรับอย่างว่าง่าย "พะยะคะ หลานจะ ไม่ตกใจ"

มู่ไคเวยที่สวมชุดขุนนางสีดำปลดอดตามนางกำนัลเข้ามาในห้อง แสดงธรรม สิ่งที่น่าเห็นคือภาพแห่งความผูกพันและความสุขของ ย่าหลานที่เกาะกุ่มมือและส่งยิ้มให้แก่กัน

นางกัมศิระและคูกเขาลงข้างหนึ่งเป็นการแสดงคารวะ "ผู้น้อย มู่ไคเวย คารวะไทเฮาและคังอ๋องเพคะ"

"เอ๋? เจ้า เจ้า...เสี่ยวมู่จื่อมิใช่หรือ อ้อ ช้านึกได้แล้ว บิดาเจ้าเป็น มือปราบเทวดาที่ทำงานควนหน่วยหยาเหมินของสามตุลาการจนต่อมา เจ้าพาคนไปคลี่คลายคดีปลอมเงินกับไฟไหม้ที่ทางใต้ของเมืองสำเร็จ ภาระของหน่วยประตู่หกบานจึงมาอยู่บนไหล่เจ้าแทน"

ไทเฮานึกย้อนแล้วตอบเขาเบาๆ สีหน้าทวีความอ่อนโยนมากยิ่งขึ้น

"บิดาเจ้ากับเจ้าเคยเข้าวังไปรับพระราชทานรางวัลหลายครั้ง ซ้าย่อมเคยเห็นเจ้าและยังกล่าวชื่นชมเจ้าด้วย ตอนนั้นข้ายังบอกทุกคน เลยว่าเสี่ยวมู่จื่อแห่งสกุลมู่ช่วยกอบกู้หน้าให้สตรีราชวงศ์เทียนเฉา ของพวกเรา เจ้าน่าจะจำได้กระมัง"

"ฟรีด...แค่ๆ" เสียงคล้ายหลุดหัวเราะเบาแสนเบาดังมา ทว่า เจ้าของเสียงรีบกดมันไว้ทำให้ได้ยินไม่ถนัดว่าเขากำลังกลืนหัวเราะ หรือแอบไต่กันแน่

"คันคออีกแล้วหรือ เจ็บหน้าอกหรือไม่ วันนี้ไม่ควรให้เจ้ามาด้วยเลย จริงๆ เรื่องขึ้นเขาเช่นนี้ ย่าไม่ควรตามใจเจ้าเลย" ไทเฮาตกใจ ทำให้นางกำนัลที่ติดตามอยู่ข้างกายพลอยตื่นตระหนกตามไปด้วย แต่ละคน ยกขา ส่งผ้า ส่งกระโถน และลูบหลังให้ท่านอ๋องหนุ่มที่นั่งพิงที่เท้าแขน อยู่บนฟูกกันให้วุ่นวายไปหมด

มูไคเวยยังคงนั่งสงบ นางไม่แม้แต่จะเลิกคิ้วขึ้น ทว่าจู่ๆ นางกลับได้ยินเสียงท่านอ่องหนุ่มหิวระเภาๆ

"เสด็จย่า หลานไม่เป็นไร รีบให้แม่นางเสียวมูจื้อลุกขึ้นมาคุยกันดีกว่า"

เมื่อถูกเตือน ไทเฮาจึงหันมาสนใจมูไคเวยอีกครั้ง และสั่งให้นางทำตามสบาย

มูไคเวยกล่าวขอบพระทัยแล้วลุกขึ้นเพื่อถวายรายงานอย่างกระชับชัดเจน "หน่วยประตูหกบานได้รับแจ้งข่าวว่าเมื่อห้าวันก่อนมีนักโทษอุกฉกรรจ์หนีออกจากคุกของศาลยุติธรรมแล้วมาอยู่ที่อารามเป่าหานักโทษรายนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีการหายตัวไปอย่างต่อเนื่องของสตรีในเมืองหลวง แต่เนื่องจากวันนี้เป็นวันประกอบพิธีสำคัญของอารามเป่าหาน มีไทเฮาและท่านอ่องทรงให้เกียรติมาเยือน หน่วยประตูหกบานไม่อาจใช้กำลังลงล่า ทว่าการช่วยคนต้องเร่งด่วนเช่นเดียวกับการดับไฟ ผู้่น้อยเป็นห่วงว่าหากเข้าไปก้าวก่ายจะมีมือดีมาช่วยคนร้ายให้หนีไปไกลขึ้น และทำให้สตรีที่ถูกลักพาตัวไม่ได้รับการช่วยเหลือ"

แม้หยวนเต๋อต้าชื่อจะอายุมาก แต่พอได้ยินคำพูดเช่นนั้นแล้ว เขายังคงสงบปากไว้ไม่อยู่ "ได้ทำมูเป็นหัวหน้ากลุ่มสืบสืบซี่แห่งหน่วยประตูหกบานที่ได้รับการขนานนามว่าสุรหาน้ำหยกแห่งเมืองหลวง แต่กลับทำงานซุ่มๆ เช่นนี้หรือ ได้ทำบอกว่าอารามเป่าหาของข้าซุกซ่อนคนร้ายหนีคุกไว้? แล้วท่านมีหลักฐานหรือไม่"

"เพราะมีหลักฐานทางเราถึงได้กล้าปิดล้อมห้องแสดงธรรมของต้าชื่อ" มูไคเวยหันไปเผชิญหน้ากับเจ้าอาวาสด้วยแววตาเยือกเย็น

"กำลังคนและม้าจำนวนหลายกลุ่มของหน่วยประตูหkBานได้แทรกตัวปะปนอยู่ในเหล่าผู้ที่มีจิตศรัทธาในวันนี้เพื่อลอบสังเกตเหตุการณ์ คิดไม่ถึงว่าจะเจอคนร้ายลงมือในวัด พวกท่านช่างใจกล้ำยิ่ง แม้แต่นางข้าหลวงในวังที่อยู่ในปกครองขององค์ไทเฮายังกล้าแตะต้องหากไม่ใช่เพราะคนของข้าให้ความช่วยเหลือได้ทัน เกรงว่าคงมีผู้สูญหายเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคดีแล้ว"

ได้ยินคำว่านางข้าหลวงในวัง ไทเฮาก็หยัดกายนั่งตรงทันที "เสียวนั่นคือเกิดเรื่องขึ้นจริงๆ หรือ"

นางกำนัลคนที่เข้ามาถวายรายงานเมื่อครู่ทูลตอบอย่างรวดเร็ว "กราบทูลไทเฮา พอล้านกุฎจัดการเรื่องคนที่เข้ามาถวายการรับใช้ในห้องแสดงธรรมเรียบร้อยแล้ว แล้วออกจากห้องแสดงธรรมไปไม่นานก็ถูกคนเล่นงาน คนร้ายพุ่งเข้ามาอุดปากนางจากทางด้านหลังแล้วลากไปยังเรือนด้านหลังของอารามเป่าหว่า โชคดีที่มีอุปราชของหน่วยประตูหkBานที่ปลอมเป็นผู้ที่มีจิตศรัทธาเห็นเข้า ไทเฮาไม่ต้องเป็นกังวลนะพะคะเวลานี้ล้านกุฎปลอดภัยแล้ว แค่อัฒตไฒาพลางจากตอนดั้น นางจึงให้หม่อมฉันมาถวายรายงาน"

ไทเฮาโล่งอก ผงกศีรษะ "เช่นนั้นก็ดี" นางหันมามองมุไคเวยน้าเสียงมีกระแสดवादห้วน "เสียวมุ่จื่อ แล้วคนร้ายเล่า จับตัวได้หรือไม่เป็นใครกันแน่"

เสียวนั่นจื่อ เสียวมุ่จื่อ...มุไคเวยคิดในใจว่านี่คงเป็นคำเรียกที่แสดงถึงความสนิทสนมของไทเฮาเสียแปดส่วน

หญิงสาวจึงเลือกมองผ่านไป ใบหน้างดงามพร้อมเพราฉายแวว

เครื่องเครียดขณะพูดตอบ "กราบพูลไทเฮา คนของหม่อมฉันได้ต่อสู้กับคนร้ายซึ่งหน้า ทำให้แน่ใจว่าเป็นนักโทษที่แหกคุกของศาลยุติธรรมออกมาเมื่อห้าวันก่อนไม่ผิดแน่ แต่คนร้ายเจ้าเล่ห์เกินไป มันจับอันกุฏเป็นตัวประกันแล้วหนีหายไปที่เขาด้านหลังของอารามเปาหวา ขณะนี้เจ้าหน้าที่ของหน่วยประตูกบฏทุกคนกำลังตามจับตัวอยู่เพคะ"

"นี่ นี่มัน...เป็นไปได้อย่างไร เหตุใด...เพราะเหตุใด" สีหน้าของหยวนเต๋อตัวซีตืดเผือด เขาพยายามลูกละกลับยืนไม่ขึ้น

จังหวะนี้เอง กวนจื้อผู้เป็นหนึ่งในเจ็ดกวนแห่งอารามเปาหวาและเป็นศิษย์ที่อาวุโสมากที่สุดก็ลุกขึ้นมาจากเบาะกลม เขาไม่ได้เข้ามาประคองเจ้าอาวาส แต่กลับหันไปได้เถียงกับมู่ไคเว่ย "เป็นไปไม่ได้ ท่านโกหก ท่านแต่งเรื่องขึ้นเอง!"

มู่ไคเว่ยไม่โกรธซ้ำยังยิ้ม มือข้างหนึ่งของนางกุมมิดพกที่ข้างเอวพลางเฉียงหน้ามอง "นักบวชย่อมไม่มุสา ข้ามิใช่ นักบวชจึงต้องพูดปดบ้างหวังว่าพระท่านคงไม่ลงทัณฑ์มากจนเกินไป แต่สำหรับพระอาจารย์ท่านนี้อืม...ตำแหน่งที่นั่งของท่านเป็นลำดับที่สามของเจ็ดกวนแห่งอารามเปาหวา แสดงว่าท่านน่าจะเป็นอาจารย์สามกวนจื้อ ไม่ทราบว่าเป็นอาจารย์กวนจื้อทราบได้อย่างไรว่าข้าแต่งเรื่องขึ้นเอง"

ก่อนหน้านี้นางพูดเป็นจริงเป็นจัง แต่ต่อมากลับยอมรับว่าโกหกได้อย่างหน้าขึ้นตาบาน ทว่ายังไม่ทันที่ทุกคนจะดึงสติกลับคืนมาได้ ก็ได้ยินมู่ไคเว่ยพูดเสียงชัดเจนว่า "หรือที่อาจารย์กวนจื้อมั่นใจเป็นเพราะนักโทษแหกคุกคนนั้นถูกท่านสังหารไปนานแล้ว แม้แต่ศพก็กลบฝังเรียบร้อยแล้ว ท่านเลยจับโกหกข้าได้อย่างซึ่งหน้า?"

"เจ้าพูดจาเหลวไหลอะไร!" กวนจื๊อหวาดเสียงเกรี้ยว เส้นเลือดบนหน้าผากปูดโปน

"เหลวไหล?" มู่ไคเวยเลิกคิ้วและยิ้มอย่างเยิ่นชา "เมื่อคืนนี้ช่วงกลางดึก ภูเขาด้านหลังของอารามเป่าหว่าไม่ได้สงบเงียบ เพราะมีรถสามล้อถูกลอบเซ็นจากอารามไปที่ภูเขาด้านหลัง บนรถมีศพสามศพ การจะฝังศพทั้งสามให้เรียบร้อยคงต้องใช้แรงมากใช่หรือไม่ เสียดยที่อาจารย์กวนจื๊อเข้าใจว่าตัวเองฝังศพเรียบร้อยโดยไม่รู้เลยว่าหน่วยประตูกบดานคอยสะกดรอยท่านอยู่เป็นเวลาหลายวันแล้ว ในที่สุดก็เห็นบุปผาเช่นท่านโผล่ออกมาจนได้"

สีหน้าของพวกไทเฮาเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง แต่ใบหน้าที่ได้รับ การบำรุงดูแลจนเดาอายุไม่ออกของกวนจื๊อกลับประเดี๋ยวดำประเดี๋ยวมายิ่งกว่า

หยวนเต๋อตำซ้อลุกขึ้นยืนด้วยเนื้อตัวสั่นเทา เขาถามเสียงแหบแห้ง "กวนจื๊อ...กวนเจินกับกวนเจี้ยเล่า เหตุใดจึงไม่เห็นศิษย์พีใหญ่กับศิษย์พีรองของเจ้า ข้าไม่เห็นเงาของพวกเขาสองคนตั้งแต่เช้าแล้ว ในวัดก็ไม่มีใครรู้ว่าพวกเขาไปที่ใด เจ้าบอกมาซิว่าพวกเขาไปที่ใด"

ดวงตาของกวนจื๊อหรือล่งเล็กน้อย เขาม้มปากไม่ตอบคำ

ชั่วขณะนั้น พระอาจารย์หนุ่มคนหนึ่งที่มีตัวอักษรกวนในชื่อเช่นกัน ผุดลุกขึ้นกล่าวด้วยน้ำเสียงปลอบใจ "อาจารย์ กวนชินรู้ว่าศิษย์พีใหญ่กับศิษย์พีรองอยู่ที่ใด กวนชินจะไปตามพวกเขามาให้เดี๋ยวนี!"

"ไม่ว่าใครก็ห้ามไปที่ใดทั้งนั้น!" มู่ไคเวยพูดเสียงดุ

พร้อมกันนั้น อารูลบอย่างมีดบินก็ถูกเหวี่ยงออกจากมือของนาง

เสียงดังฟืบ มีดบินเปล่งประกายวาววับปักลงตรงปลายเท้าที่กำลังจะก้าวออกจากห้องแสดงธรรมของกวนชินพอดี

หญิงสาวกวาดตามองเหล่าภิกษุที่มีสมณานามว่ากวนแล้วสุดลมหายใจเข้าปอดลึก "หยวนเต๋อดำซื้อ เมื่อคืนคนของข้าไปขุดหลุมที่ภูเขาด้านหลัง นอกจากจะพบตัวคนร้ายที่แหกคุกของศาลยุติธรรม อีกสองศพที่เหลือคือพระอาจารย์สองท่านของอารามนี้ การจะนำศพบุรุษตัวโตๆ สามคนไปฝังกลางหุบเขาโดยไม่ให้ท่านและนักบวชในสำนักรู้ ดำซื้อคิดว่าลำพังอาจารย์กวนจื่อเพียงคนเดียวจะทำสำเร็จได้ง่ายๆ หรือ"

ได้ยินมาถึงตรงนี้ ข้าทั้งสองข้างของหยวนเต๋อดำซื้อพลันอ่อนยวบจนต้องทรุดลงไปนั่งอีกครั้ง พลังพูดเสียงจี้มำฟังไม่ได้ความ

บัดนี้ ไทเฮาพอเข้าใจเรื่องราวคร่าวๆ แล้ว อำนาจอันน่าเกรงขามจึงแผ่ซ่าน นางสะบัดแขนเสื้อตบเบาะด้วยความโกรธจัด "บังอาจ! วิปริต! เห็นอารามเป่าหวาเป็นสถานที่เช่นใดกัน เจ้า...เจ้า...นี่...พวกเจ้า...พวกเจ้าขึ้นขึ้นเช่นนี้...คิดจะทำอะไร!"

ในบรรดาพระอาจารย์ที่มีสมณานามว่ากวนทั้งห้าคน นอกจากกวนจื่อกับกวนชินที่ยืนนิ่งไม่ขยับ อีกสามคนที่เหลือต่างยืนกายขึ้นมาจากเบาะกลมที่ละคนอย่างช้าๆ พลังจ้องหน้าแขกผู้ทรงเกียรติที่ขึ้นเขามาเยือนในวันนี้ด้วยสีหน้าทะมึนคล้ายจะเป็นคำตอบให้แก่สิ่งที่หมู่ไคเวยถามไปเมื่อครู่...คนคนเดียวไม่มีทางทำงานสำเร็จโดยง่าย แต่หากห้าคนร่วมแรงร่วมใจกัน ย่อมสะดวกง่ายดาย

ห้องแสดงธรรมตกอยู่ในความเงียบชั่วอึดใจ กวนจื่อมองหยวนเต๋อดำซื้อที่นิ่งนิ่งข้าอ่อนเปลี้ยแล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงเคารพยกย่อง

ว่า "อาจารย์ พวกเราทำเพื่อท่าน และเพื่อความมั่นคงรุ่งเรืองของอาราม เปาหว่า ศิษย์ที่กวณเจินกับศิษย์ที่กวณเจี้ยไม่ยอมเข้าใจ พอพวกเขาเห็น นักโทษแหกคุกและสิ่งที่ไม่ควรเห็น พวกเราจึงจำเป็นต้องลงมือเสียสละ พวกเราเพื่อวันข้างหน้าของทุกคน"

หยวนเต๋อตำซื่อมีน้ำตากลับดวงตา เขาส่ายหน้าพูดเสียงงึมงำ "อกตัญญู...เนรคุณ...นี่พวกเจ้าทำอะไรลงไป"

จังหวะนี้ กวนชินที่แสร้งทำเป็นจะออกไปตามคนก็หยิบคบเพลิง อันหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ เขาโยบกายลง ก่อนจะเอาคบเพลิงขีด กับพื้นทำให้ไฟติดขึ้นมาทันที

"วางลง!" ทันที่ที่หางตาของมู่ไคเวยเห็นแวๆ นางก็ขัดมีดบินที่เป็น อาวุธลับออกไป

ทว่ากวนชินกลับยิ้มแปลกๆ เขาไม่ได้หลบเลี่ยงแต่ปล่อยให้มีดบิน ตัดนิ้วสองนิ้วไปเสียอย่างนั้น คบเพลิงระเบิดตูม แสงไฟพุ่งทะลุหลังคา ขึ้นไปแตกตัวบนฟ้า

ดูท่านี้จะเป็นปืนไฟขนาดเล็กที่ใช้ในการสื่อสาร แสดงว่าในอาราม เปาหว่าจะต้องมีคนของพวกเขาก็

มู่ไคเวยชักกระบี่ออกจากฝัก เมื่อกระบี่สาดประกายวาววับประดุจ หิมะ ก็ยังขับเน้นใบหน้าดูเหี้ยมเกรียมและสองตาสีกล้ำดูพรันพริ้งมากยิ่งขึ้น

ข้าหลวงและนางในที่สามารถเข้ามาถวายการรับใช้ใกล้ชิดในห้อง แสดงธรรมมีจำนวนไม่ถึงสิบคน และบัดนี้แต่ละคนล้วนอยู่ในท่าทาง ที่อลหม่าน

ข้าหลวงสองคนร้องโวยวายจะวิ่งออกไปข้างนอก แต่ยังไม่ทันที่พวกเขาจะออกไปเรียกองครักษ์ที่อยู่ด้านนอกสำเร็จก็ถูกกวนจี๊ผู้เป็นลำดับสี่ในเจ็ดกวนแห่งอารามเปาหว่าเตะจนสลบเหมือดในท่าเดียว วิชาบาทาไร้เงาของเขาแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นผู้ฝึกยุทธ์ที่เก็บงำประกายได้อย่างแนบเนียน

ในขณะเดียวกันก็มีเสียงต่อสู้ดังเข้ามาจากด้านนอก ปืนไฟที่กวนจินปล่อยขึ้นฟ้าให้ผลระเบิด เพราะมันทำให้คนของอารามเข้าเล่นงานองครักษ์จากวังหลวงจำนวนเกือบร้อยนายในระยะประชิด เสียงดาบกระทบกันและเสียงโหวกเหวกดังก้องห้องแสดงธรรม คล้ายกับมีศัตรูกรูเข้ามาจากสี่ทิศแปดทาง ทำให้ผู้สูงศักดิ์ภายในห้องไร้ซึ่งหนทางหลบหนี

"ไทเฮา! ไทเฮา!"

"ไทเฮาทรงพระทัยเย็นไว้ เย็นไว้ก่อน!"

"เสียวลี รีบเอายาลูกกลอนขวดสี่ฟ้าของหมอหลวงหลี่มาเร็ว!"

"อยู่ที่นี่!"

"รีบทยาเม็ดหนึ่งออกมาป้อนไทเฮาก่อน ยังมียาขวดสี่ม่วงด้วย เปิดเร็วๆ ลิ!"

"ได้ๆ! ไช้ะ..."

มู่ไคเว่ยรับฟังเสียงความวุ่นวายที่ด้านหลังอย่างสงบ สายตาจ้องตรงไปยังภิกษุที่มีสมณนามว่ากวนทั้งห้าคน

นางพอจะมองออกว่ากวนจื่อที่มีอาวุธสูงที่สุดกับกวนชินที่มีอาวุธน้อยสุดไม่เหมือนคนที่รู้วรยุทธ์ แต่กวนจี้กับคนที่เหลืออีกสองคนไม่ใช่

คนที่จะรับมือได้ง่ายๆ หากพวกเขาสามคนร่วมมือกัน...นางจะมีโอกาสชนะเท่าไรกันนะ

ทันใดนั้นก็มီးเสียงห่มนุ่มของบุรุษดังมา

"เสียวหลี่ ส่งขวดยาให้ข้า เดียวข้าจัดการเอง" ทันทีที่เสียงนั้นดังขึ้น ความวุ่นวายโดยรอบก็คล้ายจะสงบลงได้ชั่วขณะหนึ่ง ทำให้มู่ไคเวยอดปรายตาไปมองอย่างรวดเร็วไม่ได้

นางเห็นไทเฮาพึงร่างอยู่กับอกของพระราชนัดดา...คังอ๋อง พอนางข้าหลวงเปิดขวดยาสมุนไพรได้แล้วก็วางขวดยาใส่มือคังอ๋อง เวลานี้ไทเฮายังไม่หมดสติแต่สีหน้าแย่มาก ส่วนคังอ๋อง...มู่ไคเวยเหลียวไปมองก็เห็นเพียงศิระะที่ก้มต่ำของชายหนุ่มกับเรือนผมสีดำขลับดูเงาเส้นไหมที่สวมรัดเกล้าหยกมุกและทิ้งตัวให้สยายคลุมบ่า

"เสียวมู่จื่อ...เสียวมู่จื่อ..." ไทเฮาสูดกลิ่นยาสมุนไพรโดยมีนางกำนัลช่วยลูบหลังและนวดเฟ้นตามจุดต่างๆ ให้นางช้อนตาขึ้นเรียกด้วยน้ำเสียงอ่อนล้า

มู่ไคเวยก้มศิระะรับคำ "ทรงหลบอยู่ข้างหลังก่อน ไม่ต้องตกพระทัยนะเพคะ"

นางพูดยังไม่ทันจบคำ กวนจีก็นำศิษย์น้องลำดับห้าและหกลงมือแล้ว

เป็นการต่อสู้ที่ดุเดือดยิ่ง

มู่ไคเวยเดาความคิดของฝ่ายตรงข้ามได้นานแล้ว เมื่อเรื่องดำเนินมาถึงขั้นนี้ก็ไม่อาจหนีได้อีกต่อไป วิธีที่ดีที่สุดคือจับผู้สูงศักดิ์ทั้งสองเป็นตัวประกัน เพราะไทเฮาและคังอ๋องย่อมเป็นยันต์คุ้มภัยชั้นยอด

สามารถทำให้พวกเขาค่อยๆ เจรจาต่อรองกับราชสำนักได้โดยไม่จำเป็นต้องดิ้นรนหาทางรอดเอาเอง

ทว่าผู้ใดเคยกลับถ่วงเวลาเอาไว้ได้ ขณะที่พวกเขาไม่อาจปล่อยให้เวลาล่วงเลยได้อีกต่อไป

หญิงสาวใช้กระบี่ได้อย่างแคล่วคล่องว่องไว ประกายกระบี่สาดวูบวาบโจมตีพวกเขาสามคนทั้งซ้าย ขวา บน กลาง ล่าง อาวุธของนางทรงพลังไร้ผู้ใดต้านทาน วิชากระบี่และมีดก็พลิกแพลงได้หลากหลาย แต่ที่เป็นจุดแข็งคือการโจมตีโดยครอบคลุมอย่างหนักหน่วง

"มีด!" ไม่รู้ว่ากวนจื่อไปเอาอาวุธมาจากที่ใด บางทีเขาอาจจะซุกซ่อนมันไว้ในห้องพระและห้องหนังสือ หรือบางทีอาจจะซ่อนไว้ทุกห้องในอารามเป่าหว่าก่อนแล้ว เขาก็โยนมีดเล่มใหญ่ไปให้พวกกวนจี่สามคนก่อนไปช่วยกวนชินที่ห้ามเลือดเรียบร้อยแล้วและกำลังคุมตัวหยวนเต๋อต้าชื่อเอาไว้ ซึ่งคนหลังดูเหมือนจะได้รับความตกใจจนนิ่งงัน สีหน้าของท่านฉายแววสิ้นหวัง ร่างกายอ่อนยวบเหมือนดินเลน ไม่ว่าจะถูกลากไปที่ใดก็เอาแต่พิมพ์ว่า

"ทพี่ ชั่วช้า ฆ่าคน จบกัน อารามเป่าหว่าจบสิ้นแล้ว...ไม่เหลืออะไรอีกแล้ว"

"อาจารย์ อารามเป่าหว่ายังไม่ถึงกับจบสิ้น ตราบไคที่ยังมีชีวิต การถอดความพระคัมภีร์รวมเข้ากับชื่อเสียงของอาจารย์ย่อมเรียกศรัทธาจากผู้คนได้ ขอเพียงพวกเราช่วยแรงร่วมใจยอมรับตำแหน่งอันดับหนึ่งและมีอำนาจได้ดังเดิม จะมีโทษทัณฑ์อันใดกัน" กวนจื่อพูดปลอบเสียงเบาอย่างอดไม่อยู่

มูไคเวยไม่อาจแบ่งสมาธิไปฟัง เพราะนางกำลังถูกพวกกวนจิตสามคนใช้มีดเล่มใหญ่เล่นงานอีกครั้ง

โลหิตพลันเดือดพล่าน การปะทะที่ความรุนแรงมากขึ้น หญิงสาวไม่อาจคาดเดาได้ว่าตนเองมีโอกาสชนะมากนักน้อยเพียงใด เพราะศึกที่อยู่ตรงหน้าไม่ใช่สิ่งที่ใครอยากเจอก็เจอได้ เนื่องจากศัตรูมีวิชายุทธ์สูงส่ง และทั้งสามคนต่างช่วยส่งเสริมกัน สามารถทำงานร่วมกันได้จนเกือบเหมือนอาการฟ้าไว้ตะเข็บ

เพียงแค่อีกเกือบเหมือน...เพราะมันยังมีจุดอ่อน

มูเจิ้งหยางบิดาของนางเคยถ่ายทอดวิชา 'กำแพงคู่' ซึ่งถือเป็นสุดยอดเคล็ดวิชาของสกุลมูให้ วิชานี้มีประโยชน์มากเวลาที่ถูกยอด้มีมือกลุ่มรุ่มโจมตี มูไคเวยจึงมานะรำเรียนอย่างหนัก แต่นางยังไม่แตกฉานเท่ากับศิษย์พี่ใหญ่เมิ่งอวั้นเจิง ความรู้สึกลับอกว่านางยังขาดอะไรบางอย่าง จนภายหลังบิดาบอกนางว่าสิ่งที่นางขาดก็คือประสบการณ์จากการต่อสู้จริง

การต่อสู้จริงเป็นประสบการณ์ที่หาไม่ได้ง่ายๆ แล้วจะให้นางปล่อยผ่านไปได้อย่างไร!

สำหรับศึกที่อยู่ตรงหน้านี้ นางจะต้องชนะ...ชนะให้ได้...และต้องชนะอย่างเด็ดด้วย

มูไคเวยชักมีดเงินที่เอวออกมา มีดเล่มนี้บิดาตั้งใจให้คนทำเพื่อนางโดยเฉพาะ มีความยาวครึ่งแขน และด้ามจับพอเหมาะพอดีกับมือของนาง

มือหนึ่งถือกระบี่ อีกมือถือมีดเงิน ประโยชน์ของวิชากำแพงคู่คือการ

ใช้ความยาว ความแข็งแรง ความสั้น และความเสียง หญิงสาวทอนความยาวเสริมความสั้นเพื่อใช้ความสั้นให้เกิดประโยชน์ไม่ว่าจะป้องกันหรือเข้าโจมตีก็สามารถพลิกแพลงได้ตามสถานการณ์

พวกกวนจีสามคนสามารถรุกและถอยได้อย่างคล่องแคล่ว ปรักปรายจากดาบใหญ่สามเล่มวูบวาบคล้ายแหขนาดใหญ่ที่กำลังทิ้งตัวลงมา

แต่ผู้ใดเคยเข้าสัดไว้ เมื่อพิจารณาแล้วว่าผู้สูงส่งเหล่านี้มีทั้งคนแก่และคนอ่อนแอ ข้ายังมีนางกำนัลรูปร่างอ่อนแออันบอบบางอีกกลุ่มหนึ่งนางจำเป็นต้องตีวงรักษาพื้นที่เพื่อมิให้คนที่อยู่ข้างหลังต้องสูญเสียปราการคุ้มครอง

ทันใดนั้น...

"โดน!" นางวาดกระบี่ออกไป แม้จะพบกับความว่างเปล่า แต่มีดสั้นในมือซ้ายต่างหากที่เป็นไม้ตาย เพราะมันแทงทะลุหัวใจฝ่ายตรงข้ามเสียงดังจิก ทำให้ค่ายกลมีดของทั้งสามคนถูกทำลาย ผู้ใดเคยไม่ยอมเว้นจังหวะแม้แต่บ่อย กระบี่ลวงเปลี่ยนเป็นจริง โดยทิ้งคมลงบนแขนของฝ่ายตรงข้ามอย่างแรง ทำให้แขนหนึ่งข้างขาดทันที

กวนจีร้องลั่นพร้อมถอยกรูดไปข้างหลังอย่างรวดเร็วแต่ไม่รู้ข้อเท้าไปกระแทกถูกอะไรทำให้ขาของเขาชาจนล้มลงกับพื้นอย่างแรง

ผู้ใดเคยเบือนหน้าไปมองด้านข้างเล็กน้อย หัวใจนางพลันกระตุกแต่ไม่อาจปล่อยให้โอกาสงามตรงหน้าหลุดมือไป นางจึงลดกระบี่ลงพาดที่คอของกวนจี

หลังควบคุมตัวฝ่ายตรงข้ามสำเร็จแล้ว ผู้ใดเคยจึงกวาดตามองกวนจีและสภาพรอบๆ ด้วยสายตางุนงงปนคิดหนัก และสุดท้ายนางก็

เก็บวัตถุชิ้นเล็กจิ๋วกลมมนเม็ดหนึ่งขึ้นมาจากข้างเท้า

กวนจี้เอื้อมไปหยิบกวณชินลากตัวหยวนเต๋อตัวชื้อออกจากห้องแสดงธรรม
ไปนานแล้ว

เวลานี้ มู่ไคเวยทำให้นักบวชสองคนบาดเจ็บสาหัสและจับตัวกวนจี้
ได้สำเร็จ ในที่สุดคนข้างนอกก็บุกเข้ามาในห้อง และมีเงาคนอื่นหลายคน
ที่พยายามพังหน้าต่างบานใหญ่เพื่อแย่งกันเข้ามา โชคดีที่ทุกคนล้วนแต่
เป็นคนของนาง นอกจากราชวงศ์ครักซ์แล้วยังมีสายของหน่วยประตูล
หkBานที่มู่ไคเวยลอบวางไว้ในอารามด้วย

ทันทีที่ราชวงศ์ครักซ์เข้ามาในห้องแสดงธรรมและมองเห็นเหตุการณ์
ทุกอย่างถนัดก็คุกเข่าลงข้างหนึ่ง พูดยเสียงดังลั่นเป็นทำนองว่า
"พวกกระหม่อมมาช้า ขอโทษและท่านต้องโปรดทรงลงโทษด้วย" ทำให้
เหล่าราชวงศ์ครักซ์ที่ตามหลังเข้ามาต้องคุกเข่าตาม

มู่ไคเวยส่งตัวกวนจี้ไปให้ลูกน้องสองคน ก่อนเก็บอาวุธในมือ
กลับเข้าฝึก แล้วหันไปคุกเข่าข้างหนึ่งลงกับพื้นเช่นเดียวกัน

"ทำให้โทษและท่านต้องตักพระทัย หม่อมฉัน...เอ?" มู่ไคเวย
ประสานแขนทั้งสองข้างไว้บนหน้าอก แต่ยังไม่ทันที่วลี "มีโทษถึงตาย"
สี่คำจะได้หลุดออกจากปาก ใบหน้าของคังอ๋องที่เงยขึ้นมามองนางก็ทำให้
หญิงสาวตกใจจนต้องนิ่งงัน

ใช้ว่านางไม่เคยพบคังอ๋องผู้จีนี่มาก่อน แต่ทุกครั้งพวกเขาล้วนอยู่
ไกลกัน ไม่เคยได้เจอกันในระยะประชิดเช่นวันนี้

ยามนี้ ทั้งสองอยู่ห่างกันเพียงแค่มือเอื้อม ชายหนุ่มโอบร่างของ
ไทเฮานั่งอยู่บนเบาะ มีเหล่านางกำนัลห้อมล้อม และมู่ไคเวยคุกเข่า

ขอภัย ทำให้สายตาของทั้งสองคนสบประสานกันพอดี

ลูกหลานของราชวงศ์เทียนเฉาส่วนมากมักเกิดมาหน้าตาดี ทำให้ใบหน้ารูปผลแดงขาวจัดดูหิมะจนเกือบดูเหมือนปวยของคนตรงหน้านาง พลอยดูดีไปด้วย ได้คิ้วเข้มเรียวยาวคือเนตรหงส์งามสง่า จมูกโด่งสวยได้รูป ริมฝีปาก...เป็นรูปกระชับงามแท้ ริมฝีปากบนบาง ริมฝีปากล่างอวบอím ทำให้เหมือนไม่ว่าเขาจะยิ้มหรือไม่ยิ้ม มุมปากก็จะยกสูงอยู่เสมอ ทำให้คนอื่นๆ นึกอยากจะยกมุมปากขึ้นตามไปด้วย

นอกจากนี้...ยังมี...ความรู้สึกแปลกๆ ที่ยากจะบรรยายอีกอย่างหนึ่ง ตอนที่เขามองนาง สายตาเขาวาบคล้ายกำลังจذبจ่อ ตั้งใจ และไม่ยอมอยากให้พลาดเลยแม้แต่น้อย คล้ายเชื่อมั่นในตัวนางอย่างหมดจดหมดใจ เหมือนนางเป็น...สิ่งที่เขาปรารถนา?

ม่ไคเว่ยรีบปิดความคิดเหลวไหลนี้ออกจากสมอง พลางขยับริมฝีปากเพื่อพูดอะไรบางอย่าง ทว่าริมฝีปากรูปกระชับของชายหนุ่มกลับเอ่ยออกมาก่อนว่า "เจ้าบอกให้หลบหลังเจ้า เสด็จยากับข้าก็หลบกันอย่างดี เจ้าบอกว่าอย่าตกใจ ข้าก็ไม่ตกใจ ข้าเชื่อฟังเจ้าทุกอย่าง"

น้ำเสียงสนิทสนมกับเนตรหงส์ที่มองนางอย่างอ่อนน้อมโดยไม่ให้กะพริบทำให้ม่ไคเว่ยรู้สึกอึดอัดนิดๆ และนึกหวั่นอยู่ในใจว่าน้ำเสียงทุ้มนุ่มของบุรุษเช่นนี้เหมือนจะสะกดวิญญาณผู้คนได้อย่างแท้จริง

ยิ่งสีหน้าท่าทางหัวอ่อนดูไม่มีพิษภัยของเขา ยิ่งดูใส่ชื่ออย่างที่ทำให้ทุกคนรู้สึกอยากปกป้องดูแลเขาจากใจจริง

"เสียว...เสียวู่จื่อ..." ไทเฮาเริ่มได้สติ แม้จะไม่มีเรี่ยวแรง แต่นางมองเห็นเหตุการณ์ทุกอย่างได้อย่างชัดเจน หญิงชราจึงร้องเรียกและ

ยื่นมือออกไปหาหมูไคเวย์ที่รับค่านางเสียงเบา

ตอนแรกหมูไคเวย์ยังคุกเข่าตัวตรงอย่างสำรวมกิริยา แต่พอเห็นมือที่ได้รับการบำรุงดูแลจนเนียนขาวดุจหิมะของไทเฮายื่นมาจนเกือบถึงหน้า นางก็จำเป็นต้องยื่นมือที่ไม่อาจเรียกได้ว่านุ่มนวลของตนเองออกไปกุมมือของไทเฮาไว้

"เป็นเจ้า เสี่ยวมู่จื่อ..."

...เอ? ข้าเป็นอะไรหรือ หมูไคเวย์มีสีหน้าประหลาดใจ

ไทเฮาพูดเสียงหอบ "อสุรหาน้ำหยกแห่งเมืองหลวงผู้ปราดเปรี้ยว และกล้าหาญรากับถือทวนออกรบจะต้อง...จะต้องกำราบปีศาจได้แน่" ไทเฮาบีบมือหมูไคเวย์แน่น "ข้าจะพระราชทานสมรสให้เจ้า ให้เจ้าได้เป็นชายาเอกของคังอ่อง มอบเจ้า...มอบเจ้าแก่เขา"

หมูไคเวย์พบว่ามือของนางถูกไทเฮาจับไปยึดไว้ในมือใครอีกคนแล้ว และคนคนนั้นก็รวบมือนางเอาไว้ แต่เขาไม่ได้รวบมันเพียงอย่างเดียว หากแต่ยังสอดประสานนิ้วเข้ากับนิ้วของนางด้วย

"...ท่านอ๋อง?" น้ำเสียงของนางแหบพร่าเหมือนกลืนถ่านก้อนใหญ่ลงไป

"อ๋อ! เสด็จอย่าทรงยกเจ้าให้ข้า" สีหน้าเข้าอกเข้าใจสถานการณ์ของเขายังคงดูโล่งใจไร้พิษภัยเช่นเดิม

3

หลังไทเฮาพระราชทานสมรสและส่งมือมู่ไคเวยให้คังอ่องเรียบร้อย
ก็คล้ายจะวางใจว่าภัยร้ายทั้งหลายสงบลงแล้ว หญิงชราจึงหลับตาลง
เนื้อตัวอ่อนโยนหมดสติไปทั้งอย่างนั้น

บรรดาข้าหลวงและนางกำนัลร้อนใจจนกรีดร้องเสียงดังลั่น

จิ้งหะนี่เอง มู่ไคเวยก็ดึงมือของตนเองกลับมาอย่างรวดเร็ว

ความคิดของนางเรียบง่ายมาก

ประการแรก นางไม่ใช่หมอและยิ่งไม่ใช่หมอหลวงจึงไม่อาจช่วย
ไทเฮาที่หมดสติไปเพราะได้รับความตกใจที่มากเกินไปได้

ประการถัดมาคือแม้สถานการณ์วิกฤตจะผ่านพ้นไป แต่ไม่ได้
หมายความว่าเหตุการณ์ข้างนอกจะได้รับการแก้ไขอย่างราบรื่น ตัวนาง
ที่เป็นหัวหน้ากลุ่มสี่ปักษีแห่งหน่วยประตู่หกบานต้องเร่งไปให้ความ
ช่วยเหลือพวกพี่น้องที่วังงุ่นอยู่ข้างนอก

ประการสุดท้าย นางไม่คิดว่าการพระราชทานสมรสของไทเฮาจะเป็นเรื่องจริงจัง เพราะหากยกนางให้แก่คังอ่องที่ติดตามอยู่ข้างกายไทเฮาจริง คังอ่องของพวกตนคง...ต้องอัดอั้นตันใจมากแน่

ยิ่งไปกว่านั้นบุตรมังกรหลานหงส์ในเชื้อพระวงศ์ย่อมคู่ควรกับสตรีที่ถือกำเนิดในตระกูลสูงศักดิ์ มิใช่ว่ามู่ไคเวยกู้แคลนตนเอง แต่นางรู้สึกว่าการแต่งงานครั้งนี้ไม่มีความเหมาะสมกันเลย

ด้วยเหตุนี้ หญิงสาวจึงรีบตัดบท เก็บจำความรู้สึกและดึงมือกลับมาแสวงหาเป็นไม่ได้ยินรับสั่งของไทเฮา "ท่านอ่อง คนร้ายยังลายนวลอยู่ จำเป็นต้องเร่งติดตาม ผู้น้อยต้องขอตัวก่อน"

ไม่รอคอยคำอนุญาต มู่ไคเวยก๊วยงานที่เหลือให้คังอ่องไปเช่นนี้ แล้วลุกขึ้นเดินจากไป

นางคิดว่าที่นี่มีทั้งข้าหลวง นางกำนัล และนายทหารราชวงศ์ ครักษ์เต็มห้องให้คังอ่องพุ่มนี้เรียกใช้ได้อยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องมีนางอยู่ด้วย

มู่ไคเวยออกจากห้องแสดงธรรมไปก็เจอสภาพอันน่าอเนจอนาถที่ด้านนอก แม้ราชวงศ์ครักษ์ของราชสำนักจะเจอปัญหาแต่พวกเขามีอาวุธติดตัว ผิดกับเหล่าภิกษุจำนวนไม่น้อยที่นอนจมกองเลือด นับคร่าวๆ มีจำนวนราวเจ็ดถึงแปดสิบคน การที่ภิกษุของอารามเปาหวลูกขึ้นต่อต้านราชสำนักเกินครึ่งเช่นนี้เป็นสถานการณ์ที่ผิดปกติ

นางเร่งตามไปที่กุ๋เขาด้านหลังอารามเพื่อสมทบกับปี่ไถ่ผู้นั่งตำแหน่งอันดับสองของหน่วยประตูกบดาน

"ลูกพี่วางแผนได้ยอดเยี่ยม ข้าพาพวกเด็กๆ มาเฝ้าตอระดัย*

* เฝ้าตอระดัย เป็นสำนวน หมายถึงนั่งรอให้โชคลาภหรือโอกาสสอยมหาหามีมานานแล้วในสมัยจั้นกั๋ว มีขานนาเห็นกระดัยตัวหนึ่งวิ่งมาชนคอไม้ตาย เขาจึงไม่ไปทำนา นั่งรอให้กระดัยวิ่งมาชนคอไม้ตายอีก

กันทีนี้ แล้วก็เจอหน้าจริงๆ" ใบหน้ากระด้างของปี่ไฉนมีรอยยิ้ม เขากำหมัดชกใส่ฝ่ามืออีกข้างของตนเอง แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงเคียดแค้น "เสียดาบที่หนีไปได้หนึ่งคน ไอ้คนที่ซื้อกวนซินนั้นไม่ใช่เล่นเลยจริงๆ ศิษย์พี่เขาอยากให้อยู่พวยพวยจนเต๋อตำซื่อไปด้วย แต่แปดส่วนน่าจะเกิดเรื่องไม่ลงรอย ศิษย์พี่ศิษย์น้องเลยมีปากเสียงกัน ศิษย์พี่ของเขาทำอาจารย์มาทางนี้ ส่วนตัวกวนซินอาศัยช่วงซูลมุนหนีรอดไปได้"

กวนซินอาศัยช่วงที่อารามเป่าหว่ากำลังไกลาหลแทรกตัวเข้าไปในกลุ่มภิกษุที่ไม่รู้เรื่อง กับผู้ที่มีจิตศรัทธา ทำให้สามารถหลบหนีไปได้สำเร็จ หน่วยประตูหกบานจับเป็นกวนจี้ได้ แต่ภิกษุที่มีสมณนามว่ากวนอีกสองคนได้รับบาดเจ็บสาหัสเพราะถูกมู่ไคเวยแทงเข้าที่อกและฟันไหล่จนแขนขาด เป็นเหตุให้ไม่นานก็เสียชีวิต

บุคคลที่เป็นตัวการสำคัญของเรื่องวุ่นวายทั้งหมดคือกวนจี้ ตอนมู่ไคเวยเห็นเขาอีกครั้ง เขาก็ล้มลงไปเพราะถูกธนูของหน่วยประตูหกบานปักอยู่บนหน้าอกถึงสามดอก โลหิตสดไหลรินไม่หยุด คาดว่าคงรอดยาก พวยพวยเต๋อตำซื่อนั่งแปะอยู่ข้างกายกวนจี้ แผ่นหลังคู้มุงอมากกว่าเดิม

กวนจี้ดึงแขนเสื้อของอาจารย์ เปล่งเสียงออกมาอย่างยากลำบาก "ทั้งหมดเราทำไปเพื่อท่าน...อาจารย์เป็นผู้ถอดความพระคัมภีร์ที่ดีที่สุด มีเพียงหนึ่งเดียว และจะไม่มีผู้ใดทำได้如您อีก...พระไตรปิฎกยังไม่ได้รับการถอดความอีกเป็นจำนวนมาก นอกจากอาจารย์ ในอารามเป่าหว่าแห่งนี้ก็ไม่มีผู้ใดทำได้...ขอเพียงอาจารย์ยังมีชีวิต จะต้องเป็นผู้มีจิตศรัทธามากมาย แต่อาจารย์ชราแล้ว...ชรามาก คนคนนั้นบอกว่า..."

สามารถทำให้คนตายฟื้นคืน...จะช่วยให้อาจารย์มีชีวิตอยู่อีกสิบปี ยี่สิบปี ไปจนถึง..."

"คนผู้นั้นเป็นใคร" มู่ไคเวยพลิกใบหน้าเป็นรอยยิ้มของกวนจื๊อ
ให้หันมา "ท่านร่วมมือกับผู้ใด" สีหน้าและน้ำเสียงของนางดูฉุน

กวนจื๊อจ้องหน้าหญิงสาวอย่างอึ้งๆ เขาอ้าปากกระอักเลือดออกมา
มากมายจนพูดไม่ได้อีก ลมหายใจขาดห้วง สองตาปิดสนิทลง

ครั้งนี้หน่วยประตูกบฏปฏิบัติภารกิจสำเร็จ และพบบรรดาสตรี
ที่ถูกลักพาตัวไปก่อนหน้านี้ในห้องใต้ดินของเรือนด้านหลังอารามเปาหว่า
ที่ถูกทิ้งร้างไว้หลายปี แต่ยังขาดอยู่อีกสองคน

กวนจื๊อที่ยังมีชีวิตอยู่จึงกลายมาเป็นนักโทษเพียงหนึ่งเดียวที่ยังมี
ลมหายใจของหน่วยประตูกบฏ และเป็นไปอย่างที่มีมู่ไคเวยคิดว่า
ตัวตึงตัวตีในเรื่องนี้ก็คือกวนจื๊อ คนที่ใช้สมองวางแผนคือกวนชิน ส่วน
กวนจื๊อรับตำแหน่งเป็นผู้ช่วย หน่วยประตูกบฏใช้ทั้งไม้้อนไม้แข็ง
อย่างต่อเนื่อง แต่กลับล้มเหลวจากปากของกวนจื๊อได้ไม่มาก

ระหว่างที่มู่ไคเวยกำลังวิ่งรอกสืบคดีให้รุ่นเจนน้องทั้งเรื่องสมรส
พระราชทานของไทยเขาเอาไว้ด้านหลัง คืบหนึ่ง พ่อบ้านชราของครอบครัวนาง
ก็มาตาม บอกว่าบิดาของมู่ไคเวยอยากให้นางกลับจวน

ทันทีที่เร่เข้าจวนมา มู่ไคเวยก็พบว่าบิดาผู้ไม่เคยแสดงสีหน้าว่า
ชอบชังหรือเจตอาฆาต* กำลังนั่งด้วยท่าที่ที่น่าเกรงขามอยู่ในห้องโถง
ท่าทางกำลังครุ่นคิดอย่างหนัก เต็มไปด้วยความลึบคายยิ่งยวด

"วันนี้พ่อถูกเรียกตัวเข้าเฝ้า ฮองเต๋ทรงให้พ่อไปพบที่ตำหนักจ้งหยวน

* เจตอาฆาตได้แก่ อินดี โกรธ เสร้า กลัว รัก เกลียด และความใคร่

เพื่อสนทนากัน"

"ถึงท่านพ่อจะลาออกจากการเป็นมือปราบเทวดา และปลดประจำการ จากกลุ่มสี่ปักซีแห่งหน่วยประตูกอบานแล้ว แต่ท่านยังคงเป็นสมาชิกของ สามตุลาการของราชสำนักเรา การที่ย่องเต้ทรงเรียกท่านเข้าเฝ้าเป็นการ ส่วนพระองค์เช่นนี้ เพราะในวังมีปัญหอะไรหรือ" สมอของหญิงสาว อัดแน่นไปด้วยเรื่องคดี

บิดานางเจียบไปพักใหญ่ก่อนเอ่ยตอบ "ในวังไม่มีปัญหา แต่บ้านเรามีปัญหา" นิ้วที่เคาะเข่าอยู่รวบกำเป็นหมัด "ไทเฮามีพระเสาวนีย์ยกเจ้า ให้เป็นชายาเอกคังอ่อง ฮ่องเต้จึงเรียกพ่อเข้าวังเพื่อคุยเรื่องนี้"

คำว่า 'คุย' ความจริงคือการแจ้งให้ทราบ

การที่บิดานางถูกฮ่องเต้เรียกให้ไปเข้าเฝ้าเพื่อ 'แจ้งข่าว' ว่าทั้งหมดนี้เป็นพระประสงค์ของไทเฮาที่พระราชทานสมรสต่อหน้าธารกำนัล พระองค์จึงต้องรักษาสัจจะด้วยการจัดแจงทุกอย่างให้เรียบร้อย

"ความหมายของฮ่องเต้คือเจ้าช่วยชีวิตไทเฮาและคังอ่องเอาไว้ นับว่ามีความชอบใหญ่หลวง ตัวเจ้ามีตำแหน่งเป็นถึงขุนนางหลวงชั้นสามของราชสำนักเรา จึงไม่มีตำแหน่งที่สูงยิ่งกว่านี้ให้อีก ประกอบกับตัวเจ้าเอง ก็อายุสี่สิบห้าปีแล้ว การมอบตำแหน่งชายาเอกของคังอ่องจึงมีความเหมาะสม พ่อเองก็อยากให้เจ้าถอนตัว และคิดว่ามารดาเจ้า...น่าจะหวังให้เจ้าออกจากกลุ่มสี่ปักซีแห่งหน่วยประตูกอบานเพื่อแต่งงานและมีบุตรมากกว่า" มู่เจิ้งหยางนิ่งไปครู่หนึ่ง สีหน้าเขาพลันเคร่งเครียดมากขึ้น "แต่ในสายตาพ่อ คังอ่องผู้นี้ไม่เหมาะกับเจ้า"

ถ้าฟังแค่สมรสพระราชทานก็ทำให้มู่ไคเว่ยมีนงงพอดแล้ว นางใช้

สมองคิดอย่างหนักก่อนเอ่ยถาม "ท่านพ่อไม่ชอบที่คังอ่องสุขภาพอ่อนแอ เลย์รู้สึกว่าเขาไม่เหมาะกับลูกหรือ"

"นั่นก็เป็นเรื่องหนึ่ง แต่ไม่ใช่ประเด็นสำคัญที่สุด" มู่เจิ้งหยาง ถอนหายใจหนักๆ "มีเรื่องหนึ่งที่พ่อไม่เคยบอกเจ้า แต่วันนี้พ่อจะเล่า ให้ฟัง เจ้าจะได้เตรียมใจไว้ เมื่อสิบเจ็ดปีก่อนตอนที่มารดาเจ้าประสบภัย จนเสียชีวิต แม้อากหน้าจะบอกว่าถูกคนร้ายดักเล่นงานที่ซานชวนโซ่ว แต่ความจริงไม่ได้ง่ายดายนั่น เพราะนางผ่านไปเห็นเหตุการณ์ ไม่เป็นธรรมจึงชักดาบช่วยคนที่ไม่สมควรช่วยต่างหาก"

"คนที่ไม่สมควรช่วย?"

"เป็นคนที่ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันอยากกำจัดแต่ไม่สะดวกลงมืออย่างเปิดเผย"

เมื่อสิบเจ็ดปีก่อน

บริเวณเส้นทางน้ำซานชวนโซ่ว

คนร้ายลอบโจมตี

คนที่ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันอยากกำจัด

การตายของมารดา

มารดาของนางลั่นเกิงเจินเป็นผู้มีชื่อเสียงในยุทธภพ แต่กลับต้องมาสิ้นชีวิตลงในมือโจรสลัดกลุ่มหนึ่งเสียได้เล่า เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น มันเป็นอย่างนี้ไปได้อย่างไร...สำหรับเรื่องนี้ มู่ไคเวยกก็เคยคิดทบทวนมานับครั้งไม่ถ้วน

เมื่อประเด็นนี้ถูกหยิบยกขึ้นมาพูดอีกครั้งในตอนนั้น นางจึงคิดปะติดปะต่อเหตุการณ์ต่างๆ แล้วเบาะแสทุกอย่างก็นำไปสู่สิ่งสิ่งเดียว

"เมื่อสิบเจ็ดปีก่อน คังอ่องคนก่อนกับพระชายาพาซื้อจื่อฟู่จินที่ที่ยังเด็กออกไปเสาะหาหมอนอกเมือง แต่กลับถูกโจรสลัดดักปล้น ตอนกลางดึก สุดท้ายบิรารของคังอ่องคนก่อนก็ตายหมด แต่ซื้อจื่อที่อายุยังน้อยกลับหนีรอดไปได้อย่างปาฏิหาริย์ สรุปคือ...นี่เป็นฝีมือของท่านแม่ใช่หรือไม่ โจรสลัดที่ซานชวโนวอะไรนั่นเป็นแค่ตัวตลกที่ถูกสร้างขึ้น ความจริงมีศัตรูที่ร้ายกาจยิ่งกว่านั้นอีก...ใช่หรือไม่" ู่ไคเวยกังขาในการตายของมารดามาตลอด ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้เองหรือ "คนที่ฮ้องแต่อยากกำจัดคือคังอ่องคนก่อน ทั้งที่เขาเป็นน้องชายแท้ๆ ของพระองค์ เพราะว่า... ทั้งสองพระองค์เป็นพี่น้องกัน เป็นฝาแฝด?...อา! ฝาแฝด?!"

บิดานางผกคีระชะ "สำหรับชาวบ้านทั่วไป ลูกชายแฝดถือเป็นเรื่องมงคลยิ่ง แต่สำหรับเชื้อพระวงศ์ บุตรชายคนโตกับคนรองย่อมมีความแตกต่าง การมีลูกแฝดจึงถูกมองเป็นเรื่องอัปมงคล ประกอบกับพวกโหรหลวงน้อยใหญ่ในสมัยนั้นตรวจดูดวงดาวแล้วทำนายว่าดาวรองจะข่มดาวหลัก ทำให้ฝ่าบาทต้องการกำจัดคังอ่องคนก่อน"

แต่การกำจัดคังอ่องคนก่อนจำเป็นต้องกระทำอย่างลับๆ คนร้ายที่มารดาของนางเจตตอนนั้นจึงเป็นมือสังหารที่เป็นหมากลับซึ่งฮ้องแต่ซุบเสียงมากับมือ

ตอนนั้นู่ไคเวยอายุแปดขวบ แต่นางกลับจดจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้นได้ดีว่าท่านลุงที่เอาพินมาส่งให้ที่จวนทุกวันบอกว่ามีคววนเขาให้เอาของสำคัญมามอบให้ถึงมือนายท่านู่

สิ่งที่ส่งมาถึงมือบิดาในวันนั้นคือห่อผ้าทรงสี่เหลี่ยมสีขาวหนึ่งห่อ กับห่อของยาวๆ อีกหนึ่งห่อ บิดานางเปิดห่อของทั้งสองต่อหน้าบุตรสาว

พบว่าในหอทรงสี่เหลี่ยมคือโถงใส่ธูปสี่ด้านสนิทหนึ่งใบ ส่วนหอของยาวๆ อีกหอคือกระบี่อ่อนหลิวเขียว อาวุธที่มารดานางนำติดตัวตระเวนไปทั่วยุทธภพ

ตอนนั้นมารดานางเดินทางไปเยี่ยมสหยา แต่ตอนกลับมากลับมีแค่โถงใส่ธูปหนึ่งใบ

ทั้งยังมีจดหมายแนบมากับโถงใส่ธูปและกระบี่ จนเมื่อมู่ไคเวยเริ่มทำงานในหน่วยประตูหกบานแล้ว นางถึงได้เปิดจดหมายออกอ่านร่วมกับบิดา จดหมายเขียนว่าดาบของศัตรูที่รุมเล่นงานมารดานางอาบยาพิษ ลั่นเก่งเงินเสียเลือดมากและพิษกำเริบทำให้เสียชีวิต ด้วยเหตุนี้แม้จะเผาร่างเป็นเถ้าถ่านแล้วแต่พิษยังคงอยู่ ทำให้โถงใส่ธูปกลายเป็นสีดำ จำเป็นต้องผนึกโถงใส่ธูปไว้เป็นเวลาสามเดือน พิษในธูปจึงจะสูญสลายและสามารถเปิดผนึกได้อีกครั้ง

มู่ไคเวยเคยได้ยินบิดาพูดถึงคนที่ลงชื่อบนจดหมายว่าเป็นผู้อาวุโสหญิงที่เคยคบหากับผู้อาวุโสของครอบครัวนาง

ผู้อาวุโสหญิงคนนั้นช่วยมารดาของมู่ไคเวยไว้ตอนเผชิญภัยร้ายเสียดาบที่สายเกินไป ทำให้มารดานางไม่มีโอกาสได้กลับบ้าน

ทว่าโถงใส่ธูปสี่ด้านสนิทที่ผู้อาวุโสหญิงให้คนส่งกลับมาที่จวนสกุลมู่มีกลิ่นจางๆ ที่หญิงสาวไม่เคยลืม เป็นกลิ่นหอมใสบาดจุมุกอ่อนเบาที่ตราตรึงถึงดวงวิญญาณของนาง และเป็นกลิ่นเดียวกับที่มู่ไคเวยเคยได้กลิ่นจากร่างของเฮยซานผู้ปิดบังโฉมหน้า

นางอยากรู้มาตลอดว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับมารดา อยากรู้ให้ชัดทั้งขั้นตอนและรายละเอียดทั้งหมดที่เกิดขึ้น แต่ความลับที่เกี่ยวกับราชวงศ์

ไม่สามารถให้คนนอกล่วงรู้ บิดาจึงปิดบังนางมาตลอดจนถึงวันนี้

"มารดาเจ้าสอedmมือเข้าไปขวางหมากลับโดยไม่ได้ตั้งใจ แม้ฮ่องเต้จะทรงทราบเรื่องนี้ในภายหลังแต่พระองค์ก็ไม่ได้ยุ่งกับสกุลมู่ของพวกเรา พ่อคิดว่าพระองค์คงอยากหยุดดูท่าทีไปก่อน แต่การที่ฮ่องเต้สนับสนุนการพระราชทานสมรสของไทยเฮาครั้งนี้ เป็นเพราะทรงมีพระดำริแอบแฝงที่เห็นได้ชัด พ่อคิดว่า...พระองค์มีพระราชประสงค์จะทดสอบอะไรบางอย่าง"

การมอบมู่ไคเวยให้คังอ่องฟู่จินซีแบบผลักเรือตามน้ำเพื่อให้นางไปอยู่ข้างกายฟู่จินซีเป็นเพราะต้องการทดสอบเรื่องอะไร

ต้องการรู้ว่าสกุลมู่ของนางเป็นพวกของคังอ่อง และจะช่วยคังอ่องกำราบฮ่องเต้หรือไม่เช่นนั้นหรือ

สองวันมานี้ มู่ไคเวยต้องคิดหนัก

เพราะวันนั้นหลังจากคุยกันถึงช่วงสุดท้าย บิดาไม่ยอมให้นางคิดมากจึงบอกว่าแม้การพระราชทานสมรสของไทยเฮาจะได้รับการสนับสนุนจากฮ่องเต้ แต่เขาจะหาทางแก้ไขปัญหานี้ และจะไม่ยอมให้มู่ไคเวยไปเป็นชายาเอกของคังอ่องเด็ดขาด

แต่...จะแก้ไขอย่างไรเล่า

ฮ่องเต้ต้องการให้ขุนนางตาย ขุนนางก็ต้องตาย นับประสาอะไรกับการพระราชทานสมรส

หากสกุลมู่ของนางขัดราชโองการทำให้โอรสสวรรค์พิโรธจนเลือดลมพลุ่งพล่าน ผลจะออกมาเป็นอย่างไรกัน

หลังเที่ยง รถม้าพาหญิงสาววิ่งไปบนถนนหลวงที่ทอดกลับไปสู่เมืองหลวง แต่เนื่องจากมีฝนตกหนักติดต่อกันหลายวันทำให้ถนนมีโคลนเลนจับหนา แม้สายพิรุณจะเบาลงแล้วแต่ยังคงพร่างพรम เสียงก๊อบม้าย่ำแอ่งน้ำกระเซ็นเป็นฝอยกับเสียงล้อรถบดดังกึกๆ สร้างบรรยากาศชวนเกียจคร้านให้แก่สมอที่ถูกมูไคเวยใช้งานอย่างหนักให้ค่อยๆ ผ่อนคลายลง

กึก! บัง!

รถม้าสะดุ้งอย่างไม่น่าเชื่อให้ตั้งตัวจนตัวรถเอียงวูบไปด้านหนึ่ง ทำให้ล้อที่อยู่ด้านล่างขยับไม่ได้

"คุณหนู" คนบังคับรถม้าของสกุลมูที่สวมเสื้อและหมวกหญ้าอยู่หน้ารถรีบเลิกผ้ามาขึ้นสำรวจ "ท่านเป็นอะไรหรือไม่"

"อาภัย ข้าไม่เป็นไร" มูไคเวยนั่งตัวตรงแล้วเก็บผลไม้ที่กระจัดกระจายใส่กลับเข้าไปในตะกร้าใบใหญ่พลางถาม "ล้อรถติดหล่มใช่หรือไม่ แล้วม้าเราได้รับบาดเจ็บที่ใดบ้าง"

อาภัยโบกมือ "มันไม่ได้รับบาดเจ็บขอรับ ไม่เป็นไรเลย คุณหนูนั่งดีๆ นะขอรับ ข้าจะบังคับม้าให้ลากรถขึ้นจากหล่ม"

"ข้าช่วยนะ" มูไคเวยพูดพลางยันกายขึ้นเตรียมกระโดดออกไปด้านนอก

อาภัยร้อนใจรีบโบกไม้โบกมือเป็นพัลวันจนสุดท้ายเขาต้องยืดอกฝ่าม่านเพื่อกันมูไคเวยไว้ไม่ให้กระโดดลงจากรถ "ไม่ได้ๆ ขอรับ! คุณหนูห้ามลงมาเจอฝนเด็ดขาด! คุณหนูทุกคนสมควรได้รับการทะนุถนอมดูแลอย่างดี คุณหนูของเราก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น!"

มูไคเวยกุมหน้าผากหัวเราะ "อากุ้ย อย่าลืมนสิว่าข้าเป็นเจ้าหน้าที
ของหน่วยประตูหกบาน เคยบุกน้ำลุยไฟมาแล้ว ไซ้ว่าจะไม่เคยตากฝน
เสียหน่อย เหตุไฉนยังต้องทะเลาะกันมดุมดุมอีก"

"ข้าไม่สนใจเรื่องนั้นหรอกขอรับ เวลานี้ท่านคือคุณหนูของบ้านเรา
เป็นคุณหนูนะขอรับ มิใช่หัวหน้านากลุ่มสี่ปักชะไร่นั้น หากปล่อยให้ท่าน
ต้องลงไปตากฝน มิเท่ากับเป็นการตบหน้าข้าหรือ ไม่ได้เด็ดขาด!"

ทีบอกว่ 'บ่าวรังแกนาย' เนื่องจากบ่าวเก่าแก่พวกนี้เห็นนาง
มาตั้งแต่เล็กจนโต พวกเขาเป็นบ่าวรับใช้และผู้ติดตามที่ทำงานรับใช้
ใกล้ชิดมาตั้งแต่สมัยท่านปู่ ทำให้มูไคเวยถูกพวกเขา 'รังแก' และ 'อบรม'
จนคุ้นชิน ไม่อาจวางมาดอย่างที่เป็นนายควรมิได้

ระหว่างที่มูไคเวยกำลังคิดหนักว่าจะพูดเกลี้ยกล่อมอากุ้ยอย่างไร
จู่ๆ อากุ้ยที่อยู่บนอกรถก็ตวาดถามเสียงดัง

"ผู้ใด!"

มูไคเวยสะดุ้งแล้วเลิกสนใจเรื่องอื่น นางใช้มือปิดผ้าม่านออก
อย่างแรง ท่ามกลางสายฝน นางเห็นอากุ้ยชักดาบล่าสัตว์ที่เขาเคยนำ
ติดตัวไปผ่านสงครามทั่วทุกทิศและอาบเลือดสดๆ มานับครั้งไม่ถ้วน
ออกจากฝัก พร้อมหันไปเผชิญหน้ากับรถเทียมม้าคู่คนสี่ตำแหน่งดงาม
ประณีตอย่างที่สุดคันหนึ่ง

รถม้าคล้ายจิงโจ้ววิ่งเข้ามาตอนที่อากุ้ยกำลังจะปะทะกับนาง
ประกอบกับมีเสียงฝนตกมาไม่ขาด ทำให้พวกเขาไม่ทันสังเกตเห็นมัน
ชั่วขณะ ดังนั้นเมื่อรถม้าวิ่งมาหยุดอยู่ที่นั่นอย่างกะทันหันจึงทำให้อากุ้ย
ตกใจจนต้องชักมีดออกมา

คนบังคับรถม้าของฝ่ายตรงข้ามไม่ตอบแต่กระโดดลงจากรถมา
พร้อมเปิดม่านดินทองของตัวรถด้านหลังอย่างรวดเร็ว

"ล้อติดหล่มหรือ อืม...ดูจากสภาพแล้วคงต้องออกแรงมากทีเดียว
หากได้ทำมูไม่รังเกียจ ให้คนของข้าช่วยดีหรือไม่"

น้ำเสียงทุ้มต่ำดูคลุมเครือสวนดั่งผ่านหูมาทำให้มูไควเวตต้องมอง
บุรุษใบหน้าขาวจัดดุจหิมะที่นิ่งพิงหมอนอยู่ในรถม้า หัวใจของนาง
เต้นแรงขึ้น รู้สึกตกใจจนหายใจติดขัดหวั่นเล็กน้อย

หญิงสาวกระโดดลงจากรถ กดมือที่ถือมิดของอาภูกัยลงแล้ว
ก้มศีรษะคารวะ "ไม่ทราบที่ท่านคงต้องมาเลยเสียมารยาท ต้องขออภัย
เพคะ"

"ขออภัยอะไรกัน ได้ทำมูพูดเช่นนี้...เท่ากับไม่เห็นข้าเป็นสหายนะสิ"

น้ำเสียงขัดเจียนคล้ายกำลังตัดพ้อทำให้มูไควเวตต้องซ่อนตาขึ้นมอง
อีกครั้ง นางรู้สึกร้อนวาบในอกอย่างมาก

ท่านต้องหม้อต้มยาคนนี้เป็นที่รู้จักกันดีในเมืองหลวง ใบหน้า
คมคายอมโรคลดดูใสซื่อบริสุทธิ์ นัยน์ตาเป็นประกายของเขาทำให้
มูไควเวตมองความนัยที่ซ่อนอยู่ได้ว่าเขากำลังรู้สึกยินดีอย่างแท้จริง รวกับ
ว่าการได้เจอนาง พูดคุยกับนาง ทำให้เขารู้สึกเบิกบานใจอย่างยิ่ง

"ท่านต้อง ผู้น้อยมิได้..."

"ขึ้นรถก่อนดีหรือไม่" พู่อื่นชี้ตัดบทหญิงสาวแล้วยิ้มเินๆ ให้นาง
"ข้าจะส่งเจ้ากลับจวน"

มูไควเวตปฏิเสธไม่ได้

นางต้องยอมให้ท่านต้องผู้มีบรรดาศักดิ์ชั้นหนึ่งและเป็นเชื้อพระวงศ์

ผู้ประทอนความเมตตาอยู่แล้ว เนื่องจากฝนที่ตกอย่างต่อเนื่องทำให้
รถม้าของนางติดหล่ม อากุ้ยผู้เป็นบ่าวอาวุโสของนางจึงปรารถนาให้มี
ใครสักคนมาดูแลมู่ไคเวยพอดี ด้วยเหตุนี้พอพุจิ้นซีเชิญหญิงสาวขึ้นรถ
ด้วยน้ำเสียงที่เกอบจะเป็นการคาดหวัง อากุ้ยจึงดีใจมากกว่าใครและ
ไม่ค่อยให้มู่ไคเวยได้มีท่าที เขาก็ตัดสินใจแทนนางอย่างรวดเร็วด้วยการ
ผลักคุณหนูขึ้นรถม้าของอีกฝ่าย

ยังดีที่ผู้ติดตามและองครักษ์สองคนของจวนคังอ๋องอยู่ช่วยอากุ้ย
มู่ไคเวยเลยทำใจกว้างด้วยการเข้าไปนั่งในรถม้าขนาดใหญ่ที่มีกลิ่นหอม
ของยาสมุนไพรเข้มข้นกับเจ้าของรถที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม

รถม้าของจวนคังอ๋องนั่งสบายจริงๆ แม้จะวิ่งอยู่บนถนนที่เต็มไปด้วย
ดินเลนก็ไม่รู้สึกโคลงเคลงมาก

เมื่อขึ้นมาแล้วก็ต้องนั่งให้สบาย มู่ไคเวยคิดในใจ อีกประการคือ
นางอยากไขข้อสงสัยมากมายที่มีต่อตัวพุจิ้นซีแห่งจวนคังอ๋อง โอกาสนี้
จึงมาอย่างได้จังหวะพอดี

"ท่านอ๋อง..." มู่ไคเวยยังถามไม่ทันจบก็ถูกคำถามของชายหนุ่ม
ทำให้ต้องนิ่งงัน

"ที่ได้ให้มู่เอ๋อก่อนนอกเมืองมาวันนี้เพราะไปเคารพสุสานที่ทะเลสาบ
หลิวหู ซึ่งอยู่ห่างจากตัวเมืองออกไปสิบลิหรือ" พุจิ้นซียิ้มนิดๆ พูดเสียงนุ่ม
"วันนี้เป็นวันหยุดของเจ้าจึงไม่ต้องสวมชุดขุนนาง แต่การที่เจ้าสวมชุดชาว
และเมื่อครู่ข้าเห็นแวบๆ ว่าในรถม้ามีโตะบูชากับของเซ่นไหว้ เพราะ
ผลไม้บางส่วนหล่นออกมานอกตะกร้า ประกอบกับทิศทางที่รถม้าวิ่งมา
ทำให้ข้าสรุปเช่นนี้... ข้าเดาถูกหรือไม่"

มูไคเวยกมุ่มปากขึ้นนิดๆ เลียนแบบชายหนุ่ม แล้วผงกศีรษะ "สมัยที่ท่านแม่มีชีวิตอยู่นางรักทิวทัศน์ที่ทะเลสาบลีวูหนุเป็นที่สุด ท่านพ่อ จึงจัดหาที่ดินให้นาง เพื่อให้ท่านแม่ได้พักผ่อนอยู่ในธรรมชาติไปตลอดกาล"

"อืมๆ ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น" พู่จิ้นซึ่งมำเสียงเบา

"ท่านอ๋องพูดอะไรนะเพคะ" มูไคเวยกได้ยืนไม่ชัด

เขาจึงเลิกคิ้ว "ไม่มี...ไม่มีอะไร ข้าแค่จะบอกว่าพอได้ทำมูเปลี่ยนมาใส่ชุดสตรีเช่นนี้แล้วงามมาก"

"..." มูไคเวยกพูดไม่ออกไปชั่วขณะ

เนื่องจากสวมชุดสตรี นางจึงไม่ได้นั่งขัดสมาธิอย่างห้าวหาญ ต่อหน้าอ๋องแห่งราชวงศ์เทียนเฉา แต่เลือกนั่งพับเพียบแทน ตอนที่เขาพูดถึงเรื่องนี้ มูไคเวยกก็ขัดเขินจนต้องดิ่งกระโปรงยาวและเอามือเช็ดกับกระโปรง "เรื่องนี้...ขอพระคุณท่านอ๋องที่เอ่ยชม" หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าปอดลึกและกระตุ้นตนเองอีกครั้ง "ว่าแต่...ท่านอ๋องรู้ได้อย่างไรว่าสุสานของมารดาข้าอยู่ที่ทะเลสาบลีวูหนุเพคะ"

รู้ได้อย่างไร...

"เจ้านาวหรือ" ชายหนุ่มโพล่งถาม

พาออกนอกเรื่องจนได้สินะ! "หา? เอ่อ ผู้น้อยไม่..." นางตั้งท่าจะส่ายหน้า

"ต้องหนาวแน่ ฤดูใบไม้ผลิยังไม่มาแต่ฝนฤดูหนาวกลับตกไม่หยุด ทั้งยังเพิ่งกลับมาจากทะเลสาบที่จับตัวเป็นน้ำแข็งด้วย เจ้ากอดนี้ไว้ดีกว่า" ร่างที่สวมเสื้อคลุมจึงจอกสีชาวดูหิมะลุกขึ้นนั่งตัวตรง และโน้มตัว

เข้ามาหาหญิงสาว

คงต้องยึดบางสิ่งเข้ามาในมือนาง มูไคเวยยังอยู่ในท่านั่งท่าเดิม เพียงรู้สึกว่ามีแผ่นหลังของตนเกร็งขึ้นอย่างกะทันหัน และให้ความรู้สึก อึดอัดอย่างแปลกๆ

ความอบอุ่นแผ่เข้ามาอยู่ในอุ้งมือของนาง มันอุ่นเสียจนทำให้นิ้ว เย็นเฉียบของมูไคเวยรู้สึกเจ็บแปลบนิดๆ

เมื่อมองดูหญิงสาวก็พบว่า เป็นเตาอุ่นมืออันเล็กประณีตอันหนึ่ง บัดนี้นางถึงเพิ่งรู้ว่าตนเองหนาวแต่กลับทำเหมือนความหนาวจนแข็ง พวกนี้เป็นเรื่องสามัญธรรมดา

"ผู้น้อยไม่กล้าใช้เตาอุ่นมือของท่านองค์หรือกเพคะ" นางส่งคืน

"ไม่ได้ให้เจ้าใช้ แคว้นใดได้ทำมาช่วยประคองไว้ให้ข้าหน้อย เพราะ รมมามันโคลงเคลงมาก อย่าทำมันตกเสียล่ะ"

ฟังแล้วมุมปากของมูไคเวยก็กระตุกนิดๆ นางไม่รู้ว่าควรพูดอย่างไรดี

นางวางมือทั้งสองข้างลงอย่างเงียบๆ และประคองเตาอุ่นมือไว้ ที่หน้าอก ทำให้ได้ยินเสียงของเขาพูดต่อว่า

"ข้ายอมต้องรู้อยู่แล้วว่าสุสานของจอมยุทธ์หญิงลึนผู้เป็นมารดา ของใต้เท้าอยู่ที่ใด ในเมื่อสกุลมูของท่านทำงานรับใช้ราชสำนักมาถึง สามรุ่น เป็นแบบอย่างของสามตุลาการและเป็นที่เคารพยำเกรงของ ราษฎร สกุลมูจึงมีความชอบอย่างใหญ่หลวง นอกจากนี้ใต้เท้ายังเข้ามา รับหน้าที่ในกลุ่มสืบักษะของหน่วยประตูกบดานทั้งที่เป็นสตรี ชำยังทำงาน ได้ดีกว่าบุรุษ สามารถคลี่คลายคดีได้นับไม่ถ้วน ช่วยขจัดภัยร้ายมากมาย ให้บ้านเมือง ในสายตาข้า ท่านถือเป็นผู้องอาจในตำนานประเภทเดิน

สิบก้าว สัปดาห์หนึ่งชีวิต สามารถท่องเที่ยวไปได้สุดหล้า" พูดมาถึงตรงนี้
ใบหน้าคมคายที่ดูมโรคก็ฉายแววผิดหวัง

"ตอนเด็กๆ ข้าอยากมีชีวิตที่สามารถท่องเที่ยวไปในได้หล้าอย่าง
มีความสุข ทว่าจิตใจที่ร่างกายอ่อนแอทำให้ทุกสิ่งที่ยึดคิดเป็นได้เพียงแค
ความคิด ในเมืองหลวงแห่งนี้ สิ่งที่ยึดกับจินตนาการของข้ามากที่สุด
ก็คือสกุลมู่ของเจ้า ดังนั้นข้าจึงเผลอใส่ใจสกุลมู่ของเจ้าเสมอ"

มู่ไคเวยไม่คิดว่าจะได้รับคำตอบเช่นนี้ สองแก้มจึงร้อนเห่อขึ้นมา
ทันที

ภายในรถม้าเจียบกริบไปพักหนึ่งก่อนที่มู่ไคเวยจะเอ่ยถาม "ว่ากันว่า
เพราะท่านอ่อนร่างกายอ่อนแอ และตอนเด็กป่วยเป็นโรคประหลาด
ทำให้...คงอ้อมกับพระชายาคณก่อนไปเจอโจรสลัดที่ซานชวณโหวเข้า
ช่วงเป็นเรื่องที่น่าสลดใจอย่างมาก...แล้วท่านต้องจำได้หรือไม่ว่ามีคน
ช่วยท่านได้อย่างไร หรือจำเรื่องราวในตอนนั้นได้หรือไม่และโรคประหลาด
นั้นได้รับการรักษาเช่นไร"

ฟู่จิ้นซีตั้งเสียก้นหนาวให้ห่อตัวได้ดีขึ้น ขนจึงจอกหิมะฟูฟ่องช่วย
ขับเน้นใบหน้าขาวผุดผาดให้แลดูหล่อเหลาคมคายมากยิ่งขึ้น

เขาขดร่างนิดๆ เอนพิงหมอนใบใหญ่ น้ำเสียงเนิบช้าลงกว่าเดิม
"ตอนนั้นข้ายังเด็กมาก อาการป่วยทำให้มีนิสัยระแวงอยู่ตลอดเวลาจึงทำอะไร
ไม่ได้ พอได้สติก็พบว่ามียมอหญิงคนหนึ่งอยู่ตรงหน้า มอหญิงผู้นั้น
ใช้วิชาเฉพาะตัวรักษาอาการป่วยให้ข้า เพียงแต่อาการป่วยหนักจุจุของเขา
และการรักษายาวนานดูสาวไหม ระหว่างนั้นข้าต้องทนทรมานอยู่
หลายครั้ง ทั้งยังเกือบตายอยู่หลายหน ใช้เวลาถึงหนึ่งปีเต็มๆ กว่าจะผิ

ขจัดโรคประหลาดออกจากตัวสำเร็จ แต่คนเราเมื่อเจ็บแล้วจะทำให้
ฟื้นคืนเหมือนเดิมก็เป็นเรื่องยาก...เหตุใดได้ทำให้มูจึงอยากรู้เรื่องนี้หรือ"

มูไคเวยสังเกตเห็นว่าคังอ่องฟูจิ้นซี่ดูจะเก่งเรื่องวกถามแบบไม่ให้
ตั้งตัว ไม่รู้ว่าเขามีเจตนาหรือไม่ แต่สิ่งที่เขาพูดมาทำให้ผู้อื่นรู้สึกสลดใจ

"ผู้น้อยเพียงรู้สึกแปลกใจ" มูไคเวยพยายามทำเสียงให้หนึ่งที่สุด

นางสังเกตเห็นว่าท่านั่งที่ดูคล้ายไม่มีกระดูกของเขากับใบหน้าเผือดซีด
เหมือนไม่มีสีเลือดนั้น หากไม่มีเลือดลมขจรจกช่วยบังเอาไว้ บางทีอาจ
ได้เห็นร่างผอมบางที่ไร้เนื้อหนังของเขาอยู่ข้างในก็เป็นได้

ต้องทนทรมานอยู่หลายครั้ง เกือบตายหลายหน คนที่เคยเจ็บ...

คำบอกเล่าของเขาทำให้นางจินตนาการภาพของเด็กน้อยที่ถูก
โรคภัยรุมเร้าจนต้องดิ้นรนเวียนวนอยู่หน้าประตูผีหลายต่อหลายรอบ
กว่าจะรอดมาได้ ทว่าเมื่อได้สติ เขาก็ต้องเผชิญกับความเศร้าเสียใจที่
สูญเสียชีวิตมารดาไปพร้อมกัน...หน้าอกด้านซ้ายของนางพล้นปวดหนึบ
จนไม่กล้าคิดไปมากกว่านั้น

ตอนแรกนางวางแผนว่าจะเสียบๆ เคียงๆ เพื่อดูว่าคังอ่องฟูจิ้นซี่
รู้สาเหตุที่แท้จริงในการตายของบิดามารดาของเขาที่ซานชวณโชวหรือไม่

แน่นอนว่านางอยากรู้ว่าเขาเคยพบมารดาของนาง...หรือเคยพูดคุย
กับมารดาของนางบ้างหรือไม่

ก่อนที่มารดานางจะจากไป ได้ทิ้งคำสั่งเสียอะไรไว้

ตอนมารดายังอยู่...นางอาลัยท่านพ่อและบุตรสาวของนางบ้าง
หรือไม่

แต่สุดท้ายมูไคเวยพลันรู้สึกว่าการซักถามเช่นนี้ดูเป็นการละลาบ

ละล้งมากเกินไป ทำให้นางรู้สึกลำบากใจ เพราะสถานการณ์ของฟูจินซึ
ในเวลานั้นก็ลำบากยากแค้นเช่นเดียวกัน แล้วมูไคเวยจะคาดหวังให้
เด็กที่ถูกโรคประหลาดรุมเร้าคนหนึ่งจดจำฝันร้ายนั้นอย่างไม่มีวันลืมเลือน
หรือ!

นางสายศิระชะแล้วยิ้มเล็กน้อย "ต้องขอภัยท่านอ๋อง ผู้น้อยทำงาน
อยู่ในหน่วยประตูกบดานมาหลายปีทำให้เวลาพบเจอเรื่องซึ้งใจอะไร
แล้วต้องหาคำตอบให้ได้ ช่างน่าละอายใจนัก"

ฟูจินซึมองนางด้วยเนตรหงส์ที่ฉายแววอ่อนล้าปริบๆ ริมฝีปาก
รูปกระชับยกสูงขึ้น "หัวหน้านุ่ม่สอบปากคำข้าเหมือนเป็นคนร้ายเช่นนี้
ข้าไม่สบายใจเลย"

'หัวหน้านุ่ม่สอบปากคำข้าเหมือนเป็นคนร้ายเช่นนี้ ข้าไม่สบายใจเลย'

ประโยคนี้ผุดขึ้นมาในสมองของมูไคเวยแล้วก็กักอึ้งอลออยู่ใน
โสตประสาท เพราะคำคั่นหูที่ใครคนหนึ่งที่มีฝีมือตึงมือนางเคยกล่าว
กับนางไว้

เฮยซาน

ไม่เป็นไปไม่ได้ ข้าจะต้องคิดมาก เหลวไหลเกินไปแน?

นางทำงานที่หน่วยประตูกบดานมานาน แม้จะเป็นเรื่องเล็กน้อย
ก็ต้องทวนซ้ำถึงสามรอบกว่าจะปล่อยวางได้ นางเป็นคนขี้ระแวง ช่างคิดมาก
และห่วงมากจนตะกอนที่อยู่ในกำปั้นของจิตใจแทบจะไกล่ตกลึก
กลายเป็นต้นตอของโรคแล้ว

ทว่าในคืนที่เฮยซานปรากฏตัวขึ้น นางได้ไล่ตามกลิ่นของอีกฝ่าย
จนเบาะแสขาดหายไปทีนอกกำแพงสูงของจวนคังอ๋องจริง?

ด้านในกำแพงสูงของจวนดังต้องซ่อนใครเอาไว้ หรือมีปริศนาอะไรอยู่

หรือจะบอกว่าทั้งหมดเกิดจากนิสัยชอบตั้งคำถามของนาง?

"ผู้น้อยมิกล้า" เพราะเห็นว่าเขาไม่ได้โกธจริง มู่ไคเวยจึงส่ายหน้าและยิ้มนิดๆ อีกครั้ง

ทันใดนั้น เหมือนนางจะนึกเรื่องบางอย่างขึ้นมาได้เลยหยิบวัตถุกลมจิ๋วเม็ดหนึ่งออกมาจากถุงผ้าสีขาวตรงเอวมาไว้ในฝ่ามือแล้วยื่นไปตรงหน้าฟู่จิ้นชืออย่างสำรวจ "ท่านต้องช่วยดูหน่อยเถอะว่าท่านรู้จักมุกเม็ดนี้หรือไม่"

ไข่มุกมีขนาดเท่าเล็บมือ เม็ดกลมเกลี้ยงไร้ตำหนิ ส่องประกายแวววับสดใส เป็นอัญมณีชั้นเลิศที่ต้องใช้ช่างฝีมือเยี่ยมจึงจะทำของเด็กน่ารักชิ้นนี้ออกมาได้

ประกายของไข่มุกสะท้อนเข้าไปในดวงตา ทำให้หย่นตาของฟู่จิ้นชือราวกับเปล่งแสงจ้าขึ้น ทว่าน้ำเสียงที่เปล่งออกมายังคงเรียบเรื่อย

"ที่แท้มุกเม็ดนี้ก็อยู่ที่เจ้า" เขานิ่งไปนิดหนึ่ง "นี่คือลูกประกาศที่เสด็จยาไล่ติดข้อพระหัตถ์มานานหลายปี ใช้ไข่มุกจำนวนสิบแปดเม็ดที่มีลักษณะเหมือนกันไม่ผิดเพี้ยนร้อยเป็นสร้อยประกาศข้อพระหัตถ์เพื่อให้เสด็จยาทรงใช้เวลาสวดมนต์ หลังเกิดเหตุที่อารามเปาหว่า ไม่รู้ว่าสร้อยประกาศขาดตั้งแต่เมื่อไร พวกนางกำนัลเก็บเม็ดมุกกลับมาแต่หาเม็ดสุดท้ายไม่พบ"

มู่ไคเวยเอ่ยตอบ "ผู้น้อยเก็บได้จากข้างเท้าของกวนจี ตอนนั้นสถานการณ์วิกฤตทำให้กวนจีเกือบหนีไปได้ คิดไม่ถึงว่าเขาเกิดลั่นลัม

ในช่วงเวลาความเป็นความตายจนลุกไม่ขึ้น"

ได้ยืนเช่นนั้นแล้ว คิ้วที่ยาวจนเกือบถึงจอมผมของฟุจิ่นซีกก็เลิกขึ้นสูง ก่อนผงกศีรษะ "ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น! ข้าเข้าใจแล้ว สร้อยประจำคางขาดตอนนั้น แล้วไข่มุกเม็ดที่อยู่ในมือใต้เท้าก็ลิ่งไปอยู่ข้างเท้าของกวนจีทำให้เขา บังเอิญเหยียบถูกมันเข้าเลยเสียหลักล้มลงไปกินมูลสุนัข"

เห็นนางนมปากนิงงัน ฟุจิ่นซีกเอนตัวเข้าหานางอีกครั้ง "หรือใต้เท้า ไม่ได้คิดเช่นนั้น?"

มู่ไคเวยยิ้มขึ้นอยู่ในใจ

หากข้าไม่คิดเช่นนั้นแล้ว จะให้คิดว่ามีใครสักคนยื่นมือมาช่วยด้วยการใช้อัณมณีเป็นอาวุธลับเล่นงานกวนจีจนหมอบราบโดยที่ข้าจับพริ้ว ไม่ได้ อย่างนั้นหรือ

ใบหน้าคมคายผละถอยห่างออกไปอย่างกะทันหัน ก่อนที่ใบหน้า ครึ่งหนึ่งจะเข้าไปแอบหลังแขนเสื้อกว้างเพื่อก้มหน้าไอบาๆ

มู่ไคเวยเลิกคิดมาก นางรีบยื่นเตาอุ่นมือให้กับไข่มุกไปให้ "ท่านต้อง... ไปตรวจสุขภาพด้วย"

เสียงโอะไม่ได้หยุดลงง่ายๆ เขาไจจนเนตรหงส์มีน้ำตาเล็ด

ชายหนุ่มเอียงหน้ามองนางพลางกระพือขนตาช้าๆ ริมฝีปาก ชิดชิดแวบแยมรอยยิ้มออกมาอย่างอ่อนกำลัง

มู่ไคเวยรู้ว่าตนเองพูดปลอบใครไม่เก่ง ทั้งที่ควรจะพูดอะไร ให้มากกว่าคำว่า 'รักษาสุขภาพ' ที่ดูไม่มีสาระเช่นนี้

"ที่ข้านั่งรถออกมาวันนี้เพราะคำสั่งของพวกหมอหลวงที่บอกว่า การมาสูดอากาศบริสุทธิ์ที่นอกเมืองจะทำให้ร่างกายแข็งแรง และ

สภาพจิตใจดีขึ้น" พู่จินซึ่งรับเตาอุ่นมือที่มู่ไคเวยส่งคืนมาซุกเข้าในเสื้อคลุม "แต่การได้เจอได้ทำมู่ และได้นั่งรถม้าคันเดียวกัน ได้พูดคุยกันเช่นนี้ กลับทำให้ซำรุสีกสบายใจได้มากกว่า"

'คำสารภาพ' ของเขาทำให้มู่ไคเวยนิ่งงัน ริมฝีปากขยับคล้ายอยากพูดอะไรบางอย่าง แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยออกมารถม้ากลับหยุดลงพอดี น้ำเสียงแจ่มใสของผู้ติดตามดังมาจากนอกม่านดินทองผืนหนาหนักกว่า "ท่านต้องขอรับ เรายาถึงหน้าจวนสกุลมู่แล้ว"

พอมู่ไคเวยได้ยิน นางก็ทำท่าจะแหวกผ้ามาลงจากรถม้า

ความคิดของหญิงสาวเรียบง่ายมากคือพอลงจากรถม้าแล้วนางจะยืนตัวตรงเพื่อจัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย และทำความเคารพเพื่อแสดงความขอบคุณอย่างสำรวม ทว่ามู่ไคเวยกลับไม่ได้ทำดังใจคิด เพราะคงต้องเลือกที่จะยืนโน้มมาหยิบไข่มุกในมือนางไปตอนนี้อย่างดี

ผลคือ...มือของนางถูกมือเขายึดไว้พร้อมไข่มุกเม็ดนั้น

"ท่านต้อง?" มู่ไคเวยไม่เคยสนใจเรื่องที่ว่าชายหญิงไม่พึงใกล้ชิดกัน ทั้งการให้และการรับ แต่การถูกรวบมืออย่างไม่ทันตั้งตัวนี้ทำให้หัวใจของนางเต้นกระหน่ำเร็วอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง

ภายในรถม้าเงียบสนิท สายตาของคังอ๋องที่จับจ้องอยู่ที่นางฉายแววลึกซึ้งคล้ายกำลังใช้ความคิดอย่างหนักเพื่อถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูด

"ตอนเด็ก ท่านพ่อท่านแม่พาข้าไปหาหมอทำให้ถูกสังหาร แต่ตัวข้าที่ควรตายมากกว่าลัทธิขงจื๊อ พอข้ากลับมาที่เมืองหลวงเลยถูกคนลือว่ามีชะตาพิฆาตบิดามารดาโดยตลอด ตอนอายุสิบแปดปี ข้าได้รับพระกรุณาจากเสด็จย่าและเสด็จลุงช่วยฟื้นฟูชาชาเยาเอกให้...เรื่องนี้

หัวหน้ากลุ่มสี่ปึกสี่ที่ตระเวนอยู่ในเมืองหลวงน่าจะเคยได้ยินได้ฟังมาบ้าง"

มู่ไคเวยรับคำ "หลานสาวผู้อาวุโสสุเก้อ และบุตรของใต้เท้าเสนาบดีแห่งกรมพิธีการนะหรือ" อันที่จริงนางสามารถแกะมือออกจากอุ้งมือของเขาได้อย่างง่ายดาย แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดนางจึงไม่ทำเช่นนั้น ไม่ใช่เพราะเขาเป็นเชื้อพระวงศ์ของราชวงศ์เทียนเฉาผู้สูงศักดิ์ ทว่า...การสลัดมือเขาออกไปอาจทำให้...เขาเสียความรู้สึก เมื่อคิดได้เช่นนี้มู่ไคเวยก็ไม่อยากทำให้ฟูจิ้นซี่ต้องเสียใจ

ถ้าจะให้บอกเหตุผลกันจริงๆ ละก็...อืม น่าจะเป็นเพราะชายหนุ่มมีรูปร่างเหมือนคนที่ต้องการการคุ้มครองอย่างมากกระมัง

ริมฝีปากรูปกระจับของฟูจิ้นซี่กระตุกเบาๆ เป็นรอยยิ้มอันผิดแผก "ถูกต้อง...มิผิด แต่พอมิคำสั่งพระราชทานสมรสให้คุณหนูสกุลจูกับข้า แล้ว คุณหนูสกุลจูก็กเกิดล้มป่วย หลับไม่ยอมตื่น ทำให้ผู้อาวุโสต้องรำให้มาทูลฟ้อง คนแก่อายุร่วมแปดสิบร้องให้พุ่มพวย ขอร้องฮ่องเต้ให้ถอนราชโองการ ยกเลิกการแต่งงานระหว่างคุณหนูสกุลจูกับข้า ฮ่องเต้จำเป็นต้องทำตามคำขอร้องของขุนนางเก่าแก่สามแผ่นดินด้วยการยกเลิกการหมั้นหมาย เมื่อนั้นคุณหนูสกุลจูก็กถึงพิน จากนั้น...เรื่องทำนองนี้ก็เกิดขึ้นซ้ำอีกในการพระราชทานสมรสครั้งที่สอง บุตรีของใต้เท้าเสนาบดีแห่งกรมพิธีการหลับไม่ยอมตื่นเช่นเดียวกัน จนมีการยกเลิกการหมั้นแล้วถึงได้พินคืนสติ"

มู่ไคเวยแหมริมฝีปาก "เหตุใดท่านฮ่องจิ้งเล่าเรื่องนี้ให้ผู้น้อยฟังเล่า"

ฟูจิ้นซี่ถอนหายใจเบาๆ "เจ้าไม่เข้าใจจริงๆ หรือ การที่เสด็จย่าอยากให้เป็นชายาเอกของคังฮ่อง เพราะเจ้าสังหารนักบวชชั่วและ

ตามจับคนร้ายที่อากรรมเป่าหว่าได้อย่างดุดัน มีประสบการณ์โชกโชน สามารถปิดประตูจัดการศัตรูได้ หากเจ้าแแต่งเข้าจวนคังอ่องแล้ว จะต้องกำราบปีศาจ และกำราบดาวปีศาจนำเคราะห์อย่างซ้ำได้"

มูไคเวยคิดไม่ถึงว่าชายหนุ่มจะพูดออกมาตรงๆ เช่นนี้ ทั้งที่เวลาบุรุษสตรีคุยเรื่องแต่งงานกันน่าจะมีความรู้สึกเขินอาย แต่เขากลับไม่มีแม้แต่สีหน้าคิดหนักและเป็นกังวล ส่วนนางก็ไม่มีอารมณ์ขัดเขินเช่นเดียวกัน นางคิดเพียงแต่ว่าเขา...น่าสงสาร

ไม่รู้ว่าควรพูดปลอบอย่างไร นางจึงพลิกมือเพื่อจับมือของเขา แต่เพราะกลัวว่าไข่มุกในมือจะไปตกถูกมือชายหนุ่ม มูไคเวยจึงผ่อนแรงลง ไม่กล้าบีบมือเขาแรง

แววตาของฟู่จิ้นซีเปลี่ยนไปทันที ได้แต่มองจ้องนางตาไม่กะพริบ
"ท่านอ่อง...มิใช่ดาวปีศาจนำเคราะห์อะไร ท่านอย่าคิดมากเกินไป"
เอ่อ...ข้าพูดไม่เก่งจริงๆ

บางสิ่งวาบผ่านมาในสมอง มูไคเวยเขินหน้าขึ้น "แล้วผู้น้อยเล่า ท่านอ่องก็เห็นอยู่ว่าแม่ไทเฮาจะยกผู้น้อยให้ท่าน ผู้น้อยก็ยังอยู่ดีมีสุขมิใช่หรือ มิใช่ผู้น้อยโอ้อวดตนเอง แต่ผู้น้อยสุขภาพดีมาตั้งแต่เล็ก ไม่เคยเจ็บไข้ได้ป่วยเลยสักครั้ง แข็งแรงพอๆ กับวัว ผู้น้อยก็อยากรู้เหมือนกันว่าโรคหัดไม่ตื๋นนี้จะทำอะไรผู้น้อยได้หรือไม่!"

ข้าก่อน ไม่ถูกสิ ข้าแคะจะพูดให้เขาสบายใจขึ้นมิใช่หรือ เหตุใดสุดท้าย...กลับเหมือน...เหมือนข้าสามารถสยบไอปีศาจได้จริงๆ และไม่มีทางกลับไม่ตื๋นเพราะได้รับพระราชทานให้แต่งงานกับเขา

ปวดหัวนัก ลำบากใจเสียจริง! ข้ากำลังพูดจาเหลวไหลอะไรอยู่

ทว่าฟูจิ้นซึกลับยืมจมองเห็นพันขาว เสียงหัวเราะอันเสนาะหู
มีกังวานเปี่ยมพลังจนทำให้คนได้ยั้งใจสั้น

เพียงแต่เขากำลังขบขันคำพูดที่เผลอหลุดปากไปของนาง หรือ
ขบขันเพราะถูกนางเข้าเหย มู่ไคเวยกก็ไม่แน่ใจ นางรู้แต่เพียงว่าการที่
คนหน้าตาดีมาตั้งแต่เกิดอย่างเขายิ้มมากๆ เช่นนี้ เป็นเรื่องที่ผิดต่อ
ฟ้าดินอย่างยิ่ง

เสียงหัวเราะของชายหนุ่มค่อยๆ เบาลง เขาเผลอใช้นิ้วโป้งคลึงผิว
ของนาง แหวดาก็พลันสงบลง

"ข้าเข้าใจว่าตนเองไม่ใช่คู่ที่ดีสำหรับได้ทำมู่ หากได้ทำมู่รู้สึก
ลำบากใจที่จะปฏิเสธงานสมรสพระราชทานจากไทเฮาครั้งนี้ ข้าสามารถ
จัดการให้ได้ และจะทำอย่างดีที่สุดเพื่อเป็นการชดเชย ไม่ให้สกุลมู่ของได้ทำมู่
ต้องเดือดร้อนเป็นอันขาด"

4

ราตรีตึกสงัดที่ตึกเสียจนเทพธิดาแห่งดวงจันทร์เร้นไปอยู่หลัง
เมฆสีดำอย่างคร่ำครึที่จะอวดโฉม ทำให้หรีดหริ่งเรไรพากันเงียบเสียง
ตามไปด้วย

ณ ห้วงราตรีอันเงียบงัน

ยังมีแต่ไรก็เหมือนทุกอย่างจะยิ่งเงียบงันขึ้นเท่านั้น ทำให้ใจมนุษย์
อ่อนแอลงจนไม่อาจต้านทานแรงดูดรั้งที่ดึงเข้าไปในความฝันที่ซ่อนอยู่
ในความฝัน กระแสธารแห่งกาลเวลาล้ำลายหมุนม้วนเข้าไปในความทรงจำ
ที่ฝังลึกที่สุด ทำร้ายความรู้สึกและจิตวิญญาณมากที่สุด ซึ่งความขัดแย้ง
ระหว่างความอ่อนแอและเข้มแข็งอย่างหาที่เปรียบไม่ได้นี่คือเนื้อแท้
ของจิตใจ

ในความฝันซึ่งมีที่มาจากความจริง ตัวเขาที่อายุแปดขวบถูก
โรคประหลาดรุมเร้าจนอาการหนัก ทว่ายังคงมีสติแจ่มใส ด้วยเหตุนี้

เขาจึงสามารถรับรู้ถึงความเจ็บปวดได้อย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นความเจ็บปวดจากการที่ร่างกายถูกทำร้ายจริงๆ หรือความเจ็บปวดที่จับต้องไม่ได้แต่แทรกลึกเข้าไปในจิตวิญญาณ ทุกสิ่งล้วนถูกสลักตราตรึงทั้งสิ้น

เขาไม่รู้ว่าจอมยุทธ์หญิงผู้นั้นถือกระบี่อ่อนเข้ามาในสมรภูมิเลือดนี้ตั้งแต่เมื่อไร รู้แต่ว่าพาพ่อกับแม่ที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสรู้ว่าจอมยุทธ์หญิงผู้นั้นเป็นใคร พระชายาคงอ่อนก็เหมือนกับคนที่ใกล้จะจมน้ำแล้วมองเห็นขอนไม้ลอยอยู่ตรงหน้า จึงดึงแขนเสื้อของจอมยุทธ์หญิงผู้นั้นเพื่ออ้อนวอนขอร่อนนางให้ช่วยถือจื่อแห่งจวนคังอ่อนอย่างสุดชีวิต

ศัตรูรุกเข้ามาเล่นงานจากสี่ทิศแปดทางของลำน้ำซานชว่นไขว่อย่างไม่มีขาดสาย กระทั่งพวกเขาไม่มีทางหนีรอด

จอมยุทธ์หญิงยอมรับคำวิงวอนและปฏิบัติหน้าที่ด้วยความภักดี นางอาศัยเพียงกระบี่อ่อนเล่มเดียวฟาดฟันศัตรูรอบกายเพื่อให้คนรับใช้แบกฟู่จินซีที่ป่วยเป็นโรคประหลาดจนร่างกายแทบจะเปลี่ยนเป็นแข็งที่อวัยวะนี้ออกไปก่อน ในขณะที่ตัวนางคอยตามคุ้มกันอยู่ที่ด้านหลัง

ในที่สุด จอมยุทธ์หญิงก็สามารถพาพวกเขาหนีพ้นการไล่ล่าได้สำเร็จสมดังคำสัจย์ที่ให้ไว้ ทว่าค่าตอบแทนที่นางต้องจ่ายคือชีวิตของตัวเอง

จอมยุทธ์หญิงถูกดาบฟันเข้าที่หลัง ขา และเอว แม้บาดเจ็บจะไม่ได้อายแรงถึงแก่ชีวิต แต่เพราะบนใบมีดของศัตรูอาบยาพิษเอาไว้ ประกอบกับนางต้องสิ้นเปลืองพลังลมปราณไปจำนวนมหาศาล พิษจึงแทรกลึกเข้าไปในร่างกายอย่างช้าๆ

‘ชื่อจื่อลั่นแข็งแกร่งไม่ได้แต่ข้ารู้...ว่าท่านได้ยื่นสิ่งที่ข้าพูด เพราะฉะนั้น...

ท่านจงฟังให้ดี'

แววตาของจอมยุทธ์หญิงเปล่งประกายบีบคั้นผู้คน สีหน้าของนาง
ขาวซีด ริมฝีปากกลายเป็นสีม่วง ลมหายใจหอบหนัก

'วันใดที่ชื่อจื่อหยาดีและกลับไปเมืองหลวงแล้ว ขอให้ท่านเป็น
คนแปลกหน้ากับสกุลมู่ของข้า การที่ข้าสละชีวิตเพื่อช่วยท่านในวันนี้
เป็นความสมัครใจของตัวข้าเอง ชื่อจื่อไม่จำเป็นต้องรู้สึกซาบซึ้งเพราะข้า
ไม่ได้หวังสิ่งใดจากท่าน'

โลหิตสีดำไหลรินออกมาจากมุมปากของนางไม่ขาดสาย ความ
เจ็บปวดที่เกิดจากพิษทำให้จอมยุทธ์หญิงต้องนึ่วหน้า แต่นางยังคง
จ้องเขาตาไม่กะพริบ

'ไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น ขอให้จวนคังอ๋องของท่านอย่าได้ข้องแวะ
กับสกุลมู่เด็ดขาด...สามี่ข้า...ลูกสาวข้า...เว่ยเว่ยของข้า เว่ยเว่ย...ท่าน
จงอยู่ให้ห่างจากพวกเขา อย่าให้มีดีที่แขวนอยู่เหนือศีรษะท่านต้องไป
ตกใส่สกุลมู่...อย่า...'

ดวงตาของจอมยุทธ์หญิงเบิกกว้าง น้ำตาลโลหิตไหลรินลงมา
สองสาย นางถามด้วยน้ำเสียงดุดัน

'พู่จินซี ท่านได้ยินชัดหรือไม่!'

น้ำเสียงดุดันที่เรียกชื่อพร้อมแซ่ในความผันนั้นเหมือนนางมา
บีบคั้นเขาอยู่ตรงหน้าไม่มีผิด หน้าอกด้านซ้ายของพู่จินซีกระตุกจนต้อง
เปิดเปลือกตาพริบ

ตื่นแล้ว?

ภายในห้องมืดสนิทเงียบสงัด เหมือนแสงจันทร์ยังคร้านที่จะทอดตัว

เข้ามาในห้อง ชายหนุ่มตลบผ้าห่มแล้วขึ้นมานั่งอยู่ในความมืดอย่างเซื่องช้า เขายกมือขึ้นลูบไบบนหน้าแล้วถอนหายใจเบาๆ "ได้ยีนชัด เพราะเช่นนี้สิ่งใด ทนได้เข้าเลยทน สิ่งใดทนไม่ได้เข้าก็ต้องทน ทนจนอวัยวะหักกลั่นหักกรอง* แทบเคลือบ เพียงแต่ท่านผู้อาวุโสลินขอรับ บุตรสาวสกุลมู่ของท่านช่าง... ทำร้ายความตั้งมั่นของข้าได้ดีเหลือเกิน"

มือทั้งสองข้างของชายหนุ่มค่อยๆ กำเป็นหมัดแน่นขึ้นกระทั่งข้อนิ้ว มีเสียงกรอบแกรบเหมือนข้าวตอกแตก คล้ายกำลังปฏิเสธความปราชณา ที่เด่นเร่าอยู่ในส่วนลึกของจิตใจ และละม้ายอยากจะไขว่คว้าบางสิ่ง ในอากาศ

นางช่างทำร้ายความตั้งมั่นของเขาเสียเหลือเกิน...

มู่ไคเวยยังคงคิดถึงรู้สึกว่าเมื่อวานตนไม่น่าฟังคำเขาและลงจากรถมา เหมือนคนโง่งมเลย

ตอนคังอ๋องฟู่จินชี้เปิดใจคุยกับนางว่าตัวเขาเป็นดาวปีศาจ นำเคราะห์ที่ทำให้บิดามารดาต้องเสียชีวิต นางน่าจะใช้กลยุทธ์เหนือชั้น ในการสอบสวนเพื่อล้วงลึกเข้าไปในบทสนทนาและค้นหาเบาะแส เพื่อจะได้ความจริงบางอย่างของคดีที่ซานชวนไขว่จากปากของเขามากขึ้น แต่พอโอกาสมาถึงนางกลับโง่งมไปเสียได้

เพราะหลังจากที่นางฟังเรื่องราวที่แสนสะเทือนใจของเขาจบ ฟู่จินชี่ ก็พูดนิ่งๆ 'ถึงจวนสกุลมู่แล้ว เจ้าลงไปเถอะ'

* อวัยวะหักกลั่นหักกรอง หรือหักคั่นหักกลวง เป็นคำเรียกรวมอวัยวะภายในตามตำราแพทย์แผนจีน หักกลั่น ได้แก่ ตับ หัวใจ ม้าม ปอด ไต ทำหน้าที่ผลิตสร้าง กลั่นฟอก และหล่อเลี้ยง ส่วนหักกรอง ได้แก่ ถุงน้ำดี ลำไส้เล็ก กระเพาะอาหาร ลำไส้ใหญ่ กระเพาะปัสสาวะ และท่อลำเลียง (ซานเจียว) ทำหน้าที่ย่อย ดูดซึม และเก็บสะสม

แล้วนางก็ปฏิบัติตาม

กระทั่งเข้านั่งเฉยๆ ที่เก้าอี้ไต้ชื่อ* ในห้องรับแขกพักหนึ่งแล้ว เสียงเรียกของท่านพ่อจึงช่วยเรียกสติ ทำให้ผู้ใดเคยรู้ว่านางลืมนามพุ่จินซี ว่าเขาจะใช้วิธีใดทำให้ฮ่องเต้และไท่เฮาถอนพระบัญชา

หากไท่เฮามีใจปกป้องเขา ยืนกรานให้พุ่จินซีหา 'อาวุธเทพกำราบ ปีศาจ' มาเป็นชยาเอกให้ได้ และหากฮ่องเต้ยังรู้สึกข้องใจและยังอยาก พิสูจน์ความสัมพันธ์ระหว่างจวนคังอ่องกับมารดาของนาง อยากใช้นาง เข้าไปหยั่งเชิงจวนคังอ่อง พู่จินซีจะเปลี่ยนพระทัยของฮ่องเต้ได้อย่างไร

นางลอบถอนหายใจและรู้สึกว่าเมื่อวานตนเองพลาดไปจริงๆ เดิมที เรื่องที่ควรชักก็ต้องชัก หากชักความจนกระจางแล้ว การที่สองคนร่วมมือกัน ย่อมดีกว่าเขาเป็นฝ่ายลุยเดี่ยวแน่

ความรู้สึกของมู่ไคเว่ยเปลี่ยนแปลงไปมากมายหลากหลาย

แต่สิ่งหนึ่งที่นางไม่สงสัยเลยคือคังอ่องเป็นคนที่พิเศษกว่าคนอื่น... พิเศษมากจริงๆ

เพราะเขาคือคนที่มารดาของนางสละชีวิตเพื่อช่วยไว้!

สิ่งที่ท่านแม่ใช้ชีวิตแลกมายุ่อมเป็นสิ่งมีค่า แม้นางกับคังอ่องจะ ไม่สนิทกัน แต่มู่ไคเว่ยก็ไม่อยากเห็นเขาตกที่นั่งลำบาก กระทั่งถูกความ ระแวงของฮ่องเต้ทำร้ายซ้ำอีก

ตกค่ำ สาวใช้สูงวัยกลุ่มหนึ่งก็ยกอ่างน้ำสะอาดเข้ามาภายในห้อง ก่อนจะเห็นคุณหนูของพวกนางสวมชุดตัวกลางเพื่อเตรียมเข้านอนแล้ว

* เก้าอี้ไต้ชื่อ เป็นเก้าอี้แบบโบราณของจีน ด้านหลังมีพนักพิง ด้านข้างมีเท้าแขน

ยามนี้กำลังนั่งอยู่ที่หน้ากระจก นางไม่ได้มองเงาเงาของตัวเอง
ในกระจกด้วยสีหน้าเศร้าซึม แต่ถือกระบี่ไว้ในมือข้างหนึ่งแล้วใช้มือ
อีกข้างถือผ้าสะอาด ขัดถูอาวุธซ้ำๆ อย่างประณีตบรรจง... ปรากฏกระบี่
สอดจับใบหน้าของนางทำให้นางแลดูงดงามดุจเทพยดา กับคมกระบี่ ต่อให้
สาวใช้มากประสบการณ์ได้มาเห็นหลายต่อหลายครั้ง แต่ทุกครั้งที่เจอ...
หนังศีรษะก็ยังคงรู้สึกชาวาบอยู่ดี

"คุณหนูเจ้าคะ พวกข้าช่วยท่านหิวผม หรือนวดหนังศีรษะดีหรือไม่"
ต่อให้หนังศีรษะชา แต่พวกนางยังคงต้องรับมือนายหญิงของบ้าน
ผู้ทำงานเป็นหัวหน้ากลุ่มสืบทอดมานานหลายปีให้สำเร็จอยู่ดี

"อืม ก็ดี รมกวนหลันทนุด้วย" มู่ไคเวยเลิกคิ้วยิ้มๆ นางเก็บอาวุธอย่าง
แคล่วคล่องว่องไวแล้วนั่งนิ่งๆ อย่างว่าง่าย สีหน้าแลดูนุ่มนวลสมเป็น
กุลสตรีมากขึ้นอีกหลายส่วน

หลันทนุกวางอ่างน้ำบนขาตั้งแล้วเดินไปที่ด้านหลังของมู่ไคเวยเพื่อ
ช่วยคลายเอ็นวัวที่ใช้รวบผมของนางทั้งวัน หลังจากนั้นก็ใช้สืบนวด
นวดคลึงหนังศีรษะหนักเบาสลับกัน นวดไปพลงบนไปพลง

"คุณหนูเอาแต่รวบผมเป็นหางม้าสูงทรงเดิมตลอด ทั้งยังไม่ยอม
ใช้เครื่องประดับ ให้แค่เอ็นวัวเส้นเดียว แฮ้อ เอ็นวัวนี้ที่ใช้เส้นละสองสามปี
ไม่เคยเปลี่ยนเช่นกัน..." ยิ่งบ่นก็ยิ่งอยากร้องไห้ "คุณหนูเจ้าข้า พวกข้า
ไม่มีสิทธิ์พูด แต่สิ่งที่พวกข้าถนัดที่สุดคือวิชาทำผมที่มารดาข้าจับมือ
สอนให้ตั้งแต่สมัยที่ยังมีชีวิตอยู่ เมื่อไรคุณหนูจะทำตัวดีๆ ให้ข้าได้
แสดงฝีมือช่วยท่านทำผมทรงงามๆ ชนิดพลิกฟ้าคว่ำดินให้ลือลั่นไปทั่ว
เมืองหลวง เพื่อเป็นการปลอบประโลมดวงวิญญาณของมารดาที่อยู่

บนสวรรค์บ้าง"

मुไคเวยมองสบตาหลักฐานในกระจกแล้วยิ้มอย่างขอภัยปน
เอาแต่ใจ

"ท่านมีสิทธิ์พูดได้ตั้งหลายเรื่อง คุณ ท่านนวดศีรษะซ้ำได้ดีเหลือเกิน
แฮ้อ...สบายขึ้นจริงๆ" หญิงสาวหลับตาพรางโคลงศีรษะเบาๆ ท่าทาง
เหมือนกำลังดื่มด่ำอย่างยิ่ง

"สำรวจหน่อยเจ้าคะ" หลันกุ๋นบนแล้วเคาะศีรษะอีกฝ่ายเบาๆ ที่หนึ่ง
หลังนวดหนังศีรษะและหัวผมจนสลวยดีแล้ว มุไคเวยก็รับการ
ปรนนิบัติล้างหน้าก่อนดับไฟเข้านอนอย่างเชื่องช้า

ภายในม่านมุ้ง หญิงสาวเอนกายนอนราบอย่างเรียบร้อย และ
ทอดแขนทั้งสองไว้ข้างลำตัวอย่างผ่อนคลาย

ในสมองยังคงมีเรื่องคิดต่างๆ ของหน่วยหย่าเหมินวนเวียนอยู่ และ
นึกอยากรู้ว่าท่านพ่อกับคงอ๋องจะใช้วิธีใดเพื่อไปขอยกเลิกสมรส
พระราชทาน จากนั้นก็พลันคิดถึงตัวนางเอง...

โบราณกล่าวว่าบุรุษต้องแต่งงาน สตรีต้องออกเรือน มุไคเวยไม่ได้
ต่อต้านเรื่องการออกเรือนแต่นางเป็นสตรีที่เลิ่วัยออกเรือนมานานแล้ว
ซ้ายังทำงานอยู่ในหน่วยประตูหกบาน และเป็นถึงหัวหน้ากลุ่มสี่ปักซี
มีตำแหน่งเป็นขุนนางชั้นสาม หากไม่ได้รับสมรสพระราชทานแล้ว จะมี
ครอบครัวใดกล้ามาสู่ขอ

บุรุษที่มีวัยไล่เลี่ยกัน ทั้งมีอุปนิสัยสอดคล้องและเหมาะสมกับนาง
มีเพียงศิษย์พี่ใหญ่เมืองวันเจิงคนเดียว แต่พวกเขาเคยคลุกคลีโหมกกันมา
นานหลายปี ความสัมพันธ์อยู่ในระดับพี่น้องอย่างไม่มีสิ่งอื่นเจือปน

แต่คิดว่าจะให้นางแต่งเป็นภรรยาของศิษย์พี่ใหญ่ มู่ไคเวยก็นึกชู้
รับไม่ได้แล้ว

เฮ้อ...

หลังถอนหายใจยาวเหยียดเหมือนผ่นลมออกมาจากส่วนลึก
ในจิตใจแล้ว สถิติของหญิงสาวก็ค่อยๆ เลื่อนหายและเข้าสู่ห้วงนิทรา
ไปอย่างช้าๆ ปราศจากความฝัน

ทว่ากลับมีบางสิ่งที่คล้ายและไม่คล้ายความฝัน

เนื่องจากสิ่งที่ปลุกนางให้ตื่นจากห้วงนิทราคือกลิ่น!

เป็นอีกครั้งที่มู่ไคเวยได้กลิ่นเย็นฉุนเฉพาะตัวที่นางไม่อาจลืมเลือน
ได้ตลอดชีวิต กลิ่นนั้นแล่นปราดเข้าไปในมานประสาททำให้สมอง
ของนางตื่นตัวอย่างเต็มที่ และรู้ทันทีว่ามีใครคนหนึ่งได้มุดเข้ามาในมุ้ง
แล้ว

หญิงสาววาดมือออกไปตามสัญชาตญาณ

นางคว้ามือที่ยื่นมาที่จู่โจมแล้วกระชากเข้าหาตัวอย่างรวดเร็ว
ก่อนใช้ข้อศอกกระแทกหน้าอกของอีกฝ่ายแล้วดีดตัวลุกขึ้นนั่ง

ผู้มาเยือนร้องอุกปลีกตัวหนีแทบไม่ทัน คล้ายคิดไม่ถึงว่านางจะ
ตื่นขึ้นมา กระนั้นเขาก็ยังปะทะและปิดป้องนางได้อย่างคล่องแคล่วว่องไว

ภายในมุ้งของเตี้ยหลังเล็กไร้ซึ่งสรรพเสียงใดๆ เพราะเงาของ
สองร่างที่กำลังเผชิญหน้ากันต่างใช้สองมือสองขาในการจับยึดในรูปแบบ
ต่างๆ ชนิดเจ้ามาเข้าไป เจ้ารุกเข้ารับ จนไม่รู้ว่ามีผ่านไปกี่กระบวนท่า สุดท้าย
ทั้งสองคนต่างก็ยึดข้อมือและตรึงนิ้วของกันและกันได้สำเร็จ เมื่อนั้น
สงครามเงียบถึงจบลง

หมู่ไควเวมีซานประสาธอันเยี่ยมยอด อีกทั้งประกายตาอันคมปลาบ
กับบอกได้แล้วว่าผู้มาเยือนคือใคร

"ท่านเฮยซานเป็นโจรเด็บบุผาหรือ ถึงได้เข้ามาถึงตัวผู้น้อย ท่าน
ฝึกความใจกล้ามาไม่น้อยเลยนี่" หากเป็นสตรีทั่วไปมาเจอเหตุการณ์
เช่นนี้คงต้องตกอกตกใจจนใบหน้าถอดสี ตัวสั่นงันงกไปแล้ว แต่หมู่ไควเว
กลับไม่ เพราะเวลานางโกรธ นางจะเค้นสารพัดวิธีออกมาเล่นงาน
ฝ่ายตรงข้าม ต่อให้สวมเพียงชุดนอนแล้วเผชิญหน้ากับโจรเด็บบุผา
นางก็ยังรู้สึกสบายดีมาก

กลายเป็นบุรุษผู้ไม่ได้รับเชิญที่วางตัวไม่ถูก

ดูเหมือนเฮยซานไม่ค่อยกล้ามองคอเสื้อที่เบะออกเล็กน้อยของนาง
เขาจึงหันใบหน้าที่สวมหน้ากากเนื้อบางไปด้านข้าง แต่นัยน์ตาวาววับ
กลับเปล่งประกายเจิดจ้าขึ้นกว่าเดิม แม้จะจับจ้องแค่ลายดอกกล้วยไม้
ที่อยู่บนม่านมุ้งก็ตาม

"จะ...โจรเด็บบุผาอะไร พุดจาเหลวไหลอะไรกัน พวกเราทำเรื่อง
ผิดศีลธรรมเช่นนั้นเสียเมื่อไร" เฮยซานประท้วงเสียงแข็ง เขาหันมาลงตา
ใส่หญิงสาวหนึ่งครั้งแล้วเลื่อนสายตาไปทางอื่นอย่างรวดเร็ว แต่จู่ๆ
เขาก็กลับพูดเสียงจ่มง่าเหมือนกำลังคุยกับตัวเอง "ฤดูใบไม้ผลิยังมาไม่ถึง
หรือต่อให้ถึงแล้ว อากาศช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิก็หนาวมาก แต่เจ้ากลับ
สวมชุดบางๆ นอน ไม่กลัวตัวเย็นหรือ"

ถึงเขาจะพูดกับตัวเอง แต่เนื่องจากทั้งสองคนอยู่ใกล้กันมาก และ
รอบข้างก็ไม่มีผู้ใด ประกอบกับไม่มีเสียงรบกวนทำให้หมู่ไควเวได้ยินสิ่งที่
อีกฝ่ายพูดถนัด นางจึงตอบว่า "ผู้น้อยร่างกายแข็งแรงและมีธาตุไฟ

มาตั้งแต่เกิด ต่อให้สวมเสื้อผ้าบางกว่านี้ ท่านชานก็ไม่ต้องห่วงอีกอย่างแม้ฤดูใบไม้ผลิยังมาไม่ถึง หรือต่อให้มาถึงแล้วอากาศช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิก็คงหนาวมาก แต่ท่านชานยังออกมาเที่ยวเดินป่วนอยู่ข้างนอกตอนอากาศหนาวจัดเช่นนี้ แสดงว่าท่านหิวมากใช่หรือไม่"

เฮยชานโกธร "บอกแล้วว่าข้าไม่ใช่โจรเดินป่วน!"

"ถ้าไม่ใช่...เหตุใดท่านชานจึงมาเยือนนินยามวิกาล" มู่ไคเว่ยออกแรงกดข้อมือและง่ามมือของเขาหนักขึ้นเหมือนกลัวว่าอีกฝ่ายจะหนี

ลมหายใจของเฮยชานสะดุดเล็กน้อยแต่ไม่นานก็สงบนิ่ง "เจ้าปล่อยก่อนแล้วข้าจะบอก"

"เหตุใดท่านชานถึงไม่เล่าให้ฟังก่อนล่ะ เล่าจบแล้วข้าค่อยปล่อยมือ" มู่ไคเว่ยไม่ยอมถอยแม้แต่นิดเดียว

"ฮ่า! ที่ข้าไม่ยอมทำเรื่องให้มันเอิกเกริกไม่ใช่เพราะหนีไม่พ้น หรือสู้ไม่ชนะ เจ้าก็รู้ดีอยู่แก่ใจ ไม่ต้องทำเป็นเซดใส่ข้านักเลย หากข้าอาละวาดจริงๆ ข้า...ข้า...ข้าจะพังเตียงเจ้าให้ยับ!"

หัวคิ้วของมู่ไคเว่ยกระตุกเล็กน้อย "จริงหรือ ข้าไม่กลัวอาละวาดแต่กลัวจะอาละวาดไม่พอมากกว่า ถ้าท่านชานมีความสามารถก็ฟังเลย" จบคำ ไม่รู้วามางี้ชักกลไกอะไรจึงมีแผ่นดินใหญ่คลุมลงมาจากระฟ้า

ความตกใจที่ถูกแหคลุมทำให้เฮยชานไม่ทันได้สวดคำคาถาหายกายอะไรทั้งสิ้น เขาผิ่ดินจนหลุดจากมู่ไคเว่ยที่ไม่ยอมปล่อย แล้วลี้ตัวออกไปนอกรุ้ง

ชายหนุ่มฉวยโอกาสตอนที่หลุดพ้นจากมือนางได้ก็กระโดดก้าวยาวๆ ทว่าข้อเท้าทั้งสองข้างกลับถูกเส้นเอ็นหนึ่งสะบัดมามัดเอาไว้

ปลายแฉีกด้านอยู่ในมือของมู่ไคเวย นางกระตุกมันตันที ทำให้เฮยซานเสียหลักล้มลงกับพื้นในพริบตา

มู่ไคเวยคิดไม่ถึงว่าชายหนุ่มจะเดินหลุดได้ไวปานนี้ แต่ยังไม่ทันที่นางจะได้ตั้งสติให้มัน เฮยซานกลับทำแฉีขาดและกระโดดลุกขึ้นก่อนแล้ว

ชายหนุ่มพลีวหลบการโจมตีของนาง เสียงทุ้มต่ำร้องลั่น "ได้ๆ ข้าพูดแล้วๆ ที่คืบนี้ข้าลอบเข้ามาในจวนสกุลมู่เพราะได้ยินว่าคดีของอารามเปาหว่าทำให้สกุลมู่ได้รับรางวัลกองพะเนิน ข้าเลยรู้สึกทะแม่งๆ เพราะจะชั่วจะดีอย่างไร คืบที่พวกเราตั้งใจปล่อยนักโทษไปจนพวกท่านคลำตามแถววัลย์ไปหาผลแดงและจับคนร้ายได้นั้น ข้าเฮยซานก็มีส่วนร่วมด้วยไม่มากนักมิใช่หรือ ในเมื่อตาเฒ่าฮองเต้ตรวจรางวัลให้พวกท่านตั้งมากมาย แล้วเหตุใดจึงไม่ตรวจรางวัลให้ข้าบ้าง คืบนี้ที่ข้ามาก็เพื่อจะถามไถ่เห็นว่าท่านจะเอาอย่างไร พวกท่านจะแบ่งสันปันส่วนให้ข้าเท่าใดท่าน...อ้าก! อะไรงันเนีย?" สิ่งที่เขาเจอแล้วเจออีกคือลูกเหล็กหนักอึ้งสองลูก!

การตีลูกเหล็กต้องใช้ความเฉพาะตัวอย่างมาก แต่ละเม็ดล้วนถูกยิงออกมาอย่างไม่อาจเดาทิศทางได้ ทำให้เฮยซานต้องคอยรับมือเป็นพัลวัน เขาตกใจจนเหงื่อแตกซิก

"ท่านซานอยากได้รางวัล? ได้สิ เช่นนั้นข้าจะพาท่านไปเข้าเฝ้าและทูลขอฝ่าบาทให้ท่านเอง"

"ข้าก่อน! เนี่ยเรื่องอะไรงัน" หางตาเห็นแสงสีเงินแวบๆ ทำให้เขาต้องรีบหลบ "เชือกปลายหอก?! ไปเอามาจากที่ใด?! เอ๊ย! มีอีก!"

ปลายด้านหนึ่งของเชือกมีใบหอกผูกติด สามารถชักออกไปและ

ดิ่งกลับมาได้อย่างรวดเร็ว สามารถเหวี่ยงไปรอบๆ และสะบัดเชือกปลายหอกอย่างต่อเนือง จุดประสงค์ของมู่ไคเวยคือการจับกุม ไม่ใช่ทำร้าย ด้วยเหตุนี้อาวุธแข็งและอาวุธลับที่ใช้จึงมีเจตนาทำให้บาดเจ็บแต่ไม่ได้ต้องการให้ถึงแก่ชีวิต

"ห้องเจ้าเป็นห้องกุลสตรี เหตุใดจึงมีอาวุธสารพัดอย่างเยอะเยอะเช่นนี้ เจ้า เจ้านอนอยู่ในคลังอาวุธหรือ...พึดเหล็ก?!" กว่าจะหยุดเชือกปลายหอกของนางได้ก็ไม่ง่าย แต่กลับมีพึดสีดามะเมื่อมตามหลังมาอีกพืด เสียงพึดคลี่ออก หากเขาไม่ได้สวมหน้ากากเอาไว้ เกรงว่าพลังของพึดคงกรีดหน้าเขาไปซีกหนึ่งแล้ว

"ไม่ได้ๆ คงต้องคว้าเรือจริงๆ ข้าขอล่องเกินแล้ว"

เฮยซานเปลี่ยนจากรับมาเป็นรุกอย่างกะทันหัน เขาตริ่งแขนทั้งสองข้างของมู่ไคเวยด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้าชนิดปิดหูยังไม่ทันทำให้พึดเหล็กที่สร้างขึ้นจากแผ่นเหล็กกล้ำเป็นซี่ๆ ประกอบกันหล่นลงกับพื้น ชายหนุ่มพูดเสียงกลัวหัวเราะ "ใต้เท้าคิดจะดิ่งตัวข้าไว้และทำเสียงดังเพื่อให้ผู้อาวุโสผู้ที่นอนอยู่ในเรือนอีกหลังกับพวกบ่าวรับใช้และบ่าวไพร่ในบ้านเฮกันมาช่วยใช่หรือไม่ ไม่สำเร็จหรอก เพราะแค่ข้างนอกมีเสียงวิ่ง ข้าก็แผ่นแล้ว อีกหน่อย...โอ๊ย! เจ็บ!"

มือทั้งสองข้างที่ถูกตริ่งไว้ของมู่ไคเวยไม่สามารถทำอะไรได้ แต่นางยังมีขา หญิงสาวจึงใช้วิชาขาแมงป่องเล่นงาน ทำให้อีกฝ่ายตั้งรับไม่ทันเลยถูกเท้านางฟาดหน้าผากเข้าอย่างจัง

"เจ้านี่มัน...จริงๆ เลย...เหตุใดถึงได้...ถึงเพียงนี้..." ดวงตาของชายหนุ่มมีประกายเจิดจ้า ท่าทางร้อนใจ

มูไคเวยเข้าใจว่าเขาจะพูดอะไรอีกแต่กลับได้ยินเสียงระบายนมหายใจออกมายาวเหยียดคล้ายทิ้งและเหนื่อยคาตมาก แต่ในขณะเดียวกันชายหนุ่มก็เหมือนจะอ่อนใจและนึกปลง ละม้ายกำลังยินดีอย่างยิ่งและอารมณ์ละมุนเหลือเกิน...ทำให้นางไม่เข้าใจ

ชั่วขณะต่อมา ร่างของนางก็ถูกเหวี่ยงที่เดียวให้ห่างออกไปหลายก้าว

"เฮยซาน!" มูไคเวยปล่อยตัวไปตามแรงเหวี่ยงแต่พอหยุดตั้งหลักสำเร็จ นางก็พุ่งไปที่ข้างหน้าต่าง ทว่าเงาร่างที่เพิ่งพลิกออกไปด้านนอกกลับป็นกำแพงหายวับไปแล้ว

"ปัง" ประตูถูกเปิดผางออก

"เวยเออร์!" มูเจิ้งหยางแผ่นพรวดเข้ามากวาดตามองรอบๆ อย่างรวดเร็ว สภาพและทะเลในห้องกับกลไกปล่อยแหเหนือเตียงที่ถูกเปิดใช้บอกให้รู้ว่าคุณร้ายได้แยกราบเข้าไปถึงเตียงของบุตรสาว

เรื่องนี้สามารถทนได้แต่เขาไม่ยอมทน ใบหน้าคมที่มีเหลี่ยมมุมชัดเจนมีดครีบลงทันทตา หว้างคิ้วขยับ

"เจ้าไม่ใช่ไรก็ดี แค่เจ้าปลดอดภัยพอกก็สบายใจ...อากุ้ย อาฝู กับลูกพี่ของเจ้าตามไปแล้ว เจ้านั้นไม่มีทางหนีพ้นเงื้อมมือของพวกเราสามคนไปได้แน่" น้ำเสียงเน้นหนักทำให้คนฟังต้องกลั้นหายใจ

"ท่านพ่อ คอยเดียว!" สีหน้าย่ำแย่ของบิดากับท่าทางที่พูดจบก็จะจากไปฟ้องชัดว่าเขาจะไปล่าคนคนนั้น มูไคเวยจึงต้องรีบไปดึงตัวเขาไว้ "ท่านพ่อ ไม่เป็นไร มันไม่มีอะไรจริงๆ ท่านอย่าโมโหเลย! เขา...เอ่อ...คนที่บุกเข้ามาคืนนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้อาวุโสหญิงที่ส่งอิฐกับสัณหาระ

ท่านแม่กลับคืนมาเมื่อสิบเจ็ดปีก่อน ถือได้ว่ามีพระคุณต่อบ้านเราอย่าง
ใหญ่หลวง อย่าให้พวกอาภัย...ลงมือหนักเกินไปเล่า!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625161.html>